

קופת־חולים ענק משותק

הקלף החוק של

מהפשת את גבר

השושלת

החלומות

on were diene of the cores wer:

שלק, אבקה לתינוק אבקה הסופנת זיעה מנרויים ודלקת היתולים. לשימוש אהר כל אמבט, עדין מרמע ונה, מציין לשימוש יומיומי. מכיל: כלק תמצית פרחי קסומילה ושומים עדינים.

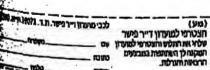

אם החלטת לכבס בנוזל, כפי שעושות מליוני נשים בעולם, קחי נוזל כביסה מנוסה שמאחוריו מליוני כביסות מוצלחות.

A. C הינו פרי פיתוח אנגלי והוא הנוזל היחיד בארץ המכיל פוספטים המרככים את המים ומשפרים את כושר הניקוי.

(יתרון חשוב במיוחד בגין המים הקשים בארץ).

מכיל מרכיבים ביולוגיים יחודיים בעלי תכונות מיוחדות לפרוק ליכלוך וכתמים.

A.∴ C מכיל בושם צרפתי עשיר בריח,

כביסה נקיה במיוחד וריח נפלא שנשאר על הבגדים לאורך זמן. ולא פחות חשוב! למרות ש-A.S.C הוא מטובי המוצרים בעולם, הוא אינו יקר

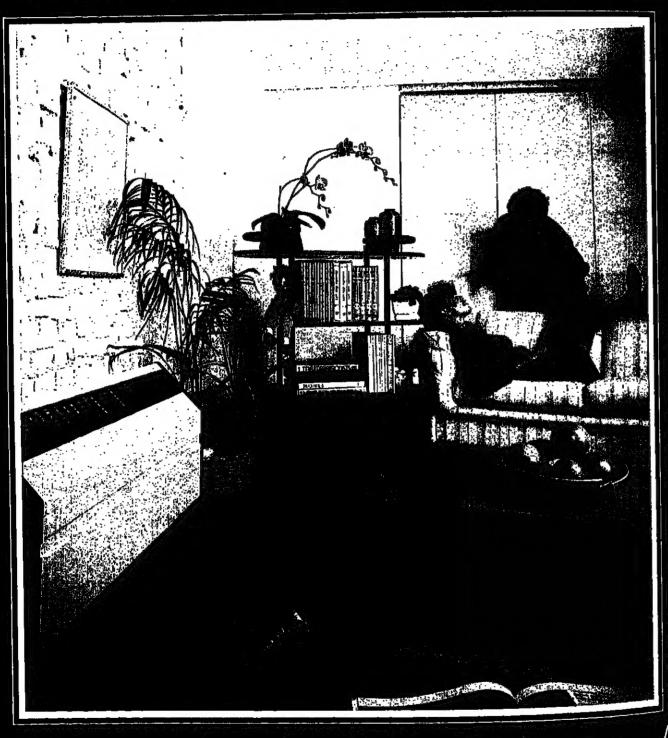
> יותר מנוזלי הכביסה המקומיים. A. :: C, העניקי אותו לכביסה שלך, האנגלים כבר ניסו אותו בשבילך.

A. י . C משווה בבקבוק עם כוס מידה בעל דפנה כפולה

שווק והפצה - "נקה" בע"מ

- JR-TR - JRATA GIJITATI - JU AITA

תפומונכם

מרכז: ג'י. אם. תעשיות טל. 332772, 93855° 0 • חיפה והצפון: 04-720838 • טבריה: 790905, 87722188 • קרית שמונה: 1526

ת"א והכורכז: ג"י.אם. תעשיות טל. 332772, 332559 • חיפה והצפון: 03-720838 • טבריה: 790905, 790908 • קרית שמונה: 05-941526 • מיפה והצפון: 057-72083 • טבריה: 057-77771 • אילת: 057-33940 • חבל לכיש 48193 • חבל לכיש 48193 • חבל לכיש 48193 • חבל לכיש 48193 • חבל לכיש 957-82951 • חבל לכיש 957-48193 • חבל שלום 957-48193 • חבל שלום

אסם במבצע:

עכשיו ההזדמנות ליהנות מכל 8 הסוגים של חמים וטעים ולזכות בפרסים. BOW הפרס הגדול בהגרלה המסכמת: " חמים וטעים מטבח mobilia מישלם של (תופרים)

> בתום המכצע יוגרל הפרס הגרול בין כל המעטפות המכילות 8 אריזות של "חמים וטעים". איך משתתפים גם בהגרלת הפרס הגדול

הכולל: משטח עבודה עם ציסוי פורמייקה, כיור אמאייל של תכרת "בירוסטה", תנור אפיה וכיריים, הרכבה.

וגם בהגרלה החדשית: קנו בוונות את שפונת סוני "המים ומעים" של אסם וצרפו לכל מעטפה

העתיקו את כל הפרטים שבתלוש לוף נייר והכניסו למעספה. ספגו בגרול על המעטפה אה הספרה 5 ושלחו את המעטפה אל: אסם, רמבצע חמים וטעים־ ה.ד. 1458 חל-אביכ 61014 ככל שחשלתו יותר מעספות, כך יגרלו הסיכויים שלכם לוכות. כל מפטפה כיאת חשתתף גם בהנרלה החדשית כמפורט להלן:

8 אריוות ריקות ושלמות (אריוה אחת מכל אחד מ-8 המונים של "חמים וטעים"). מלאר את כל הפרטים שבתלוש, השליפו הסיספה, גזרו אותו או

בהגרלה מס' 2 שהתקיימה

:137 31.1.88"3

:4700XL מקרר

צברדלינג נעמי - חימח מקפיא מספיא 5000XL

כל חודש יוגרלו פרסים יקרי ערך ממוצרי אחקור

1000 אבי אבק 5000 ב 2 מריחי כלים PONY ביאבי אבק 1000 ב 4 מיקסרים + מוד פרוססור ב 5 שואבי אבק 1000 ב 1000 ב 1000 אבי אבק

איך משתתפים בתגרלה החודשית: קנו בחנות תבישילי יחמים ושפים" של אמם לפי בתידהנם וציעו לכל מעמפה 2 אריונות ריקות

ושלמוח של יהמים ושעים". מלאו את כל הפרטים שבחלוש, השליכו הסיסמה, מודן אוון או הצתיקו את כל המרטים שבתלום על דף נייד והכניםו למעטפה. שלחו את המפטפה אל: אסם ימבדע חמים תשנים" חד. 1458 הל-אביב 1994 ככל שתשלוצ יווד פנטמות, כן יגולו ומיכויים שלכם לוכות

/ ההגרלה האחרונה

2.3.88

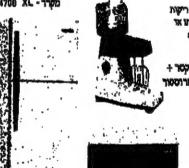

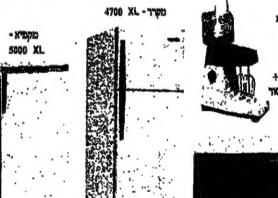

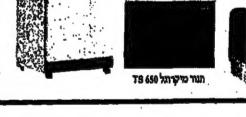

מדידו כלים צאסק

1 מקפיא ב- 1 מקפיא ב- 1 מקפיא ב- 1 מקפיא ב- 1 מקרול מינורי כלים "פוני":
2 מדיחי כלים "פוני":
3 מקרול מיקרוגל מקרוגל מקרוג מקרוגל מקרוב - 1 מוד מרומוב - חיפה מיולר נעטי - חיפה מיורת אידיסיים - נצרת עילית מורמוב פני - טירת הכרמל מורמוב פני - טירת הכרמל מורמיים ליאת - ראשון לצאן מוסטיר בי מירת הכרמל מורחיים בי זו - תלאביב מרום - מגדור העמק מורמים - מגדור העמק בו מרום - מגדור העמק

"חמים וטעים" יותר מתוספת זה טוב זה אקם

RIDEDIO

וין בשבט, תשמ"ח 5.2.1988 1988 כל הוכניות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Editor

> עוזי דיין. הקלף החזק עמנואל רוון

קפ"ח. דרוש טיפול נמרץ אכיכה מץ וכני עורי

> ן קינת שושנה אברדם חירוש

> > ירונתן גפן

לאכול בחוץ **22**

גלי עטרי. מי שולח לה פרחים תלמה אדמון

שטח פרטי, משה ריבלין ערית כרצקי

"שברתי אותםו"

שיפודים פאיר עוויאל

האינדיאנים ככשו את אמריקה עפרה ישועה־ליית

> וואים לך יונרית חנוך

ווים ואוקבים 47 חמר אבידר

פנטראון ינאל לכ

הורוסקום

מעריב לפני 35 שנה געריכת גבריאל שטרסמן

מעריב לילדים

פעור במסדרונות בילינסון, מראה

מה אולי אושל, שרי אוסקי, נטע גרינשפן

צמון קוריאה מצטרמת רשמית לאוליממיאדת הטרור

"בפעם הבאה נטפל בראש"

הקלף החזק של שושלת דיין

עוזי דיין. מא. כוכב. תמיד ביחידות הכי מובחרות, בפעולות הכי נועזות ומסוכנות. אבל תמיד חוחם "רק לשנה", מין "פרי־לאנסר בקבע". הבן של זוריק דיין ז"ל שהיה אחיו של תשה דיין ז"ל. התשובה הדיינית לשנות ה־מממש. כשהדוד ולשה ולח החברד שהוא הוריש דווקא לעוזי אח שעון היד שלו. בעבר, אומרים בצה"ל, זה נחשב לא פופולדי לפרגן לו. היום אחה באופנה אם אחה תחפעל תמנו. חשיפה ראשונה.

> וזי דיין מכקש שנשנה את מקום המיפגש: במקום לשכת המפקד, הוא בוחר במשרדי המכון הואולוגי שליך האוניכרסיטה, בחדר של אשתו, תמר. לראיון הוא מגיע עם תרמיל גב כתול ומרי עבודה צבאיים. בלי "כיפרים", כלי אכיורי־גכורה אחרים. כון הצד הוא נראה מילואימניק שנשלף זה עתה מאכסררת האקדמיה. קראו לו והוא כא. כשלכ מסויים כראיון הוא יאמר: "אני שומר לעצמי את האופציה לנטוש את הצבא בכל רגע שארצה. בינתיים אני ממשיך, אבל מכחינה מסויימת, כגכא הוה אני בסך הכל

> עווי דיין, ראיון ראשון לעתונות, אכל משפט פתיחה של מי שיודע כריוס מה העיתונות מחפשת: "נולדתי לא כנהלל", אומר הכן של זוריק דיין ז"ל שהיה אחיו של משה דיין ו"ל, ומרכיק להצהרה קריצתיעין וחיוך רחב למקרה שהמסר לא נקלט. לעווי, העובדה הכאילו־מקריות הזו אינה דק גאוגרפיה, היא גם הרכה מאוד ביוגראפיה. כמעט תיאור אופי. כנראה שממש כמו כצכא, גם כשושלת הריינית עוזי הוא במר הכל פריילאנטר.

נהלל אינה מופיעה בתעורת הזהות שלו, אכל תכו מאור שב־1988, אחרי שעל הרוד משה ככו התחילו לרכר במונחים של הסטוריה ואסי כבר גמר לספור משנת האפס, עודי הוא הקלף החזק של שושלח דיין, התשוכה הריינית לשנות ה־2000. כגיל 40, כאשר החברים מסביב כבר נוגעים בררגת האלוף, הוא אמנם בסך הכל אלוף משנה, אכל כנראת שוו תקלה ומנית. כאשר ביקשנו, לפני מספר חודשים, להמר על קצינים שיובילו את צה"ל כשנת 2000 – צכר עווי ריין רוב מכריץ. 'הוא הולך קרימה בעקבות חברו הטוב אהוד כרס", אמרו כמה ברקולוגים.

בררכו קדימה חלף עווי דיין על־פני מכשולי התנגרות רבים. כחלקם גם מעד. קצינים בכירים פחות או יותר לא איהכים את הפוזה הידענית שלו, את הבטחון העצמי השוטע, את האופקים שהורחבו באוניברטימות רבות־יוקרה כחו"ל והשפריצו ידע לדעת רבר על מושנים בטיסים כמו, למשל, חשבון בלתיירלוונטי. עוזי הוא ילר תוץ בקיכוץ שמחקשה לקלום אגשים שוגים. לא מולחים לו על טעויות, שתווכחים על ההצלחות שלו. יש: אומרים שהכלון הגרול שלו כבר התעובץ.

המדעים המדוייקים."

מאח עמנואל רוזן גם ביחירה המובחרת שפיקר עליה היו שלא התלהבו. לימים אמר הרמטכ"ל רפאל איתן: טעיתי כאשר מיניתי אותו לתפקיד. אלוף במטכ"ל אומר:

"עוזי שנוי במחלוקת. אנשים לא קולטים שמרובר כאן בקצין ובאדם מכריק. ככוככ. כעבר, זה נחשב ממש לא פופולרי לפרגן לו. היום ככר יש רכים שקופצים על העגלה. היום, לדעתי, ככר איאפשר להתכחש. היום אותה די באופנה אם אתה מתפעל מעוזי דיין". הוא נולד לא בנהלל, אבל ליד – כבית־החולים "העמק" של עפולה, וגם גדל כאיזור - כמושב היוגכ. אביו זוריק דיין, חניך קורס מפקדי המחלקות הראשון

של ההגנה, נהרג כמלחמת השחרור בקרכ נגד הדרוזים כרמת יוחנן, כאשר עוזי היה כן חודשיים. האם, מימי, תכשיטאית מצטיינת, לדברי עוזי, התחתנה שנית עם משה רכינוכיץ, איש הפלי"ם, מפקר חמש אניות העפלה (שהמפורסמת כהן היתה "לה־ספציה"), מקצוע שהביא אותו שוב ושוב אל מאחורי סורגי הכלא. עוזי פורא להם: "אכא זוריק ואכא משה".

בתחילת שנות ה־60 ריכז משה רכינוכיץ את נושא העלאת יהודי צפון אפריקה לישראל. המשפחה עובה את האספסת במושב ועקרה לשנה וחצי לפאריס. ולקרוע את רצועת המיניסקום ברגלו במשחק כרורסל. ר"ר פאוקר, האורטופר הנודע מחיפה, אמר לו: "שכח מיחידה קרבית. אם ככלל עור תהיה מסוגל אייפעם

ללכת יותר מ־15 קילומטר, תחזור אלי, ואז נראה..." במקום לחזור לד"ר פאוקר, הלך עווי לקולגה שלו כתל־חשומר. ד"ר אלכסנדר כצנלסוו. וביקש ניחות, כצנלסון ניתח ואמר שהכל יכול לקרות. מבחינתו של עוזי היתה רק אפשרות אחת: סיירת הצנחנים. למהז כי באותם ימים זה היה חור־החנית האיכותי. עוזי, איש נמוך עם פנים עגולות ותייכניות וטול רך, אומר שהחיפוש אור חודיהחנית הוא אצלו עניין של אינסטינקט טבעי. זו גם הסיכה ששנים אחרייכן הלך ללמור מתימטיקה כאוניכרסיטה, כלי דיטרנציאלי ואינטגראלי. "גם שם", הוא אומר, "חיתשתי את הטופ, וחשבתי שמתימטיקה זה הסופ של

למרות המיניסקום וד"ר פאוקר, צווי הגיע לטום,

דץ של עוזי יאידי ז"ל.

"תעלוח היתה סיפור עצוב, גרוע. זו היתה הפעם חדר שטוף בדם. בדם. ראיחי ילדים נופלים ונהחלון".

אחרי בעולח שחרור בני הערובה במישגביעם, כשעורי הפצוע האשיך לפקד על הכוח עד לטיום התשיתה, הוא קיבל מכחב הוקרה

תהאלוף.

יותר מהסיירת. באותם ימים, כאשר דיברו על היחידה בפשיטת "כוס החה הזו, עשו את זה כלחש. עוזי, אגב, לא האמין שיכול של רפול" לביירות להיות דבר טוב יותר מהסיירת. "חשבתי שמותחים אותי, חשבתי שזה מן פיקשן כזה בנוסח חסמב"ה", הוא ב־68' היה עודי דיין

אכל לכל מקרה שלא יהיה, הוא התייעץ עם גורמים יודעי דבר במשפחה. עייזר ויצמן אמר לו: אם הבן שלי היה הולך ליחידה הזו, הייתי גאה ומוראג. משה ריין יעץ: תעזוב את הקשקוש הזה. עוזי החליט

גבוה יותר אפילו מסיירת הצנחנים. קרוכ משפחה לחש לו עמוק באוזן על קיומה של יחירה מובחרת. עור

שירות ב"קשקוש הזה" דווקא שיפר את היחסים כינו לכין הרור משה ממשרר הכטחון. "עד ליום הגיום", מספר עוזי, "ראיתי את משה מעט מאור. לא היה לי שום צורר בקשר איתו, ואני מניח שמן הסתם הוא גם לא חש בצורך להיות בקשר איתי. ידעתי שיש לי דוד שקוראים לו משה דיין – וזהו. משפחת דיין אף פעם לא הצטיינה כפאמיליריות. אכל ברגע שהתגייסתי ליחירה, משהו כנראה זו אצלו. פתאום הוא התחיל להזמין אותי אליו לעיתים תכופות, פתאום הוא היה מתקשר הביתה לאמא ומשוחה איתה. זה היה שינוי קיצוני - ואופייני

השירות ביחידה היה, כצפוי, מרתק. עוזי מספר על היותו רץ של עוזי יאירי ז"ל בפשיטת "כוס התה של רפול" לביירות ב־68', רק משום שזהו כמעט המיבצע היחידי מאותה תקופה שזכה לפרסום. התקופה היתה מרתקת, אכל האוריינסציה של עוזי היתה ברורה: גומרים שירות חובה והולכים לאקרמיה. אף לא יום אחר יותר משנתיים וחצי.

אבל העניינים השתבשו, ואת האצבע המאשימה מפנה עוזי לעכר החבר אהוד כוק. "הוא רצה שאלך לסורס קצינים ואחזור ליחידה כמפקר מחלקה, אכל אני סירבתי כי לא רציתי לחתום לשירות קבע, לא רציתי קריירה בצבא. אהוד לחץ ואני סירבתי, ואז, יום אחד, יצאנו למארב בתעלת סואץ, וחיים כן יונה – שאמור היה למקר על המחלקה שאני סירבתי לקבל, נהרג. אושר צריך היה רק להסתכל לי בעיניים. עכשיו ככר לא היתה לי ברירה".

הפתרון היה פשרה. עוזי חתם רק לשנה, פחות – הרבה פחות מהתקופה המכוקשת לקצין כיחידה. "זאת היתה פשרה טובה לשני הצדרים", מסכיר עוזי, "אהנד היה מרוצה כי ידע שכגלל רמת המחוייכות הגדולה אין בכלל סיכוי שאני אעזוב אחרי שנה, ואני השקטתי את מצפוני בכך שאני לא נהפך לקרייריסט צבאי, שהצבא, בשבילי, נשאר עניין זמני. מאז, אגב, אני חותם רק לשנה, כל פעם רק לשנה אחת, לא יותר."

שוב מדבר עוזי על "תקופה מצויינת." הקשרים הטובים בחלונות הגבוהים של היחידה הסכו אותו לקצין מיוחט. לא כולם אהבו את הרעיון שיש ביחירה קצין אחר שמקכל יותר סמכויות, אכל הביקורת עברה לעוזי ליך האוזן. הוא שקע, מלא התלהכות, ככעיות המכצעיות. "נהניתי", הוא מספר, " להתמודר עם דברים שנראים ברגע הראשון ממש מופשטים, וקפתור אותם כדרך טובה, כמו שפותרים כל בעיה סונוונציונלית. נהניתי לשרת ביחידה שהפעילות שלה אינה יודעת גכול".

על מכצעי היחידה הוא מספר מגקודת ראות של מעורבות אישית עמוקה. חוא במרכז, היחידה רק ברקע. מלחמת ששת הימים: "התכוונו להנחית אותנו בג'כל ליבני, שם וגה גדור שלם עם שריוניות, מוקף בשרה מוקשים. נתנו לנו ביר רק תמ"קים עוזי, היינן ממש מעטים, אכל אמרו לגו לא לדאוג כי הם חיילים לא כליכך טובים. התוכנית הזו לא בוצעה בסופר של דבר, אבל הדבר שהכי מרהים אותי, כאשר אני חושב על זה חיום, זה שלא פחרתי ללכת לשם. : בהיעבד זה נראה לי ממש טירוף".

חטיפת מטוס "מבנה": "בחילוץ החטופים מ'סבנה' הייתי חולה בארמת. הוכלתי את אחר הכוחות שפרצו לחוך המטוס"

בין פריצה לפשיטה, עווי המשיר להיקרע בין (חמשך בעמוד הבא)

(המשך מהעמוד הקודם)

הרצון ללמור לכין המשיכה לשרות הצבאי שהלכה והעמיקה. עכשיו נוספה גם בעיה מבית. אחיו החורג, דן, התניים לצוללות של היל הים, ועל אמא מימי – שככר איבדה בעל כקרב – עברו ימים קשים.

"משה שהיה אז שר כטחון רווקא היה גאה מאוד בשירות הקרבי של שני בני המשפחה שלו, והוא הירכה להתקשר לאמא ולעדכן אותה על מה שקורה ביחירה וכצוללות. יכול להיות שהוא התכוון להרגיע ולעזור, אכל הטלפונים האלה רק הכניסו את אמא עוד יותר ללחץ", מספר עוזי.

הוא נטע לחמישה חודשי התרעננות בחו"ל, וכאשר חזר החם על עוד הסכם פשרה עם אהוד ברק: ממשיכים ביחירה, אבל הפעם – נאמח לזמן קצר. בתום שנה נוספת ביחירה ושנת לימורים בפקולטה למתמטיקה ופיזיקה באוניברסיטת ירושלים, חזר עוזי לחו"ל ועסק שם כעבודה בטחונית באירופה. "נראה לי רי שטות לשלוח בשביל זה כן־אדם לאירופה, אבל אז כולם היו נלהבים", הוא מספר.

ל פרוץ מלחמת יום הכיפורים שמע עוזי כז'נווה, שם שהה במברת אביו שעסק כענייני עלייה. "האיש שלנו" בז'נווה דיווח להם כהתלהכות על "מלחמה נפלאה". "אנחנו נלחמים כהם", סיפר, ועוזי הרגיש סהוא הולך להחמיץ את זה. מציריך דיווחו לו שאין בינתיים טיסות של "אל על" ארצה, ועוזי הציע לטום לקפריסין, לשכור שם סירת־מירוץ ולשוט בה לחיפה. "מולי", הוא מספר, "שגם ברגעי המצוקה האלה שמר אכא על השפיות והוריד אותי מהרעיון האווילי".

בינתיים התארגנה בכל זאת טיסת חירום של "אל על". עוזי ואביו קיבלו את הבשורה ממש כרגע האחרון והפעילו קשרים כדרגים הגבוהים כדי לעכב את המטוס. הטיים כבר מריץ את המנועים כשנתנקש להמתין למשפחת רבינוביקידיין על המסלול. עוזי זוכר היטב את הנחיתה כארק המאופלת, את החשיכה, את הנסיעה המטורפת משרה־התעופה היישר ליחידה ואת החברים מהיחידה יושכים ככסים כמכנסיים קצרים, שותים קפה, ולועגים לאיש שוה עתה הניע להצלת המולדת: "אתה כטח ממהר לאיושהו מקום, הם אמרו לו, אכל אנחנו עדיין מחכים למשימה שלנו"...

אחרייכן, בחלוף ההלם, כאשר היחירה הצטרפה למלחמה, הגיע עוזי לאוגדה של אריק שרון. הוא החרשם מאוד מיכולתו המקצועית של הננרל שרון, ואומר: "האיש באמת היה משכמו ומעלה". פעם אמר זאת לדור משה והתשובה שקיבל היתה כזאת: "שים לב ותסתכל טוב", אמר לו משה דיין, "אולי נדמה לך שאריק משכמו ומעלה, אכל זה רק משום שהאנשים שמקיפים אותו הם כולם משכמם ומטה"...

"האנשים שנפגעו תמשה דיין היו חתיד אנשים שנוקקו לו, שציפו ולונו לולשהו. אני לא הייתי צדיך ממנו דבד, לא ציפיתי לדבר ולכן גם לא התאכובתי".

כמלחמה הואת גם עשה עתי היכרות ראשונה עם התחושה שנגרמת לגוף כעת שחודרים אליו וסיסי מתכת חמים. פציעה ראשונה מתוך שלוש. את וטיסי הסציעה השלישית, מוכרת מפסיטה ללכנון לפני במלחמת יום הכיפורים, הוא נפצע כחרמון. יחירתו עסקה שם כלחימה אחר־על־אחר עם הסורים. עד ילדים נופלים מהחלון למטה. אחרי־כן חזרתי שהגיעת למקום חטיכת גולני, המוצאה כקרב הגרילה לירושלים. זו היתה שעת בין ערביים. אני לא אשכח הזה היתה ש־17 לסובת היהורים. היחידה ביקשת את זה ירושלים תמיד עצובה בשעות בין הערביים. לסיום המשימה הוא סיבל מכתב הוסרה מהאלוף יווש שיאתשרו לה להתקדם ולכבוש את מוצב החרמון, אבל הלכתי שם ברחובות עם המרים המוכתמים ברם ברגל שער לאותו רגע נמנה עם האנשים שהשם עוי המשימת הושלה על נולני.

"אגי לא רוצה להיכנט לכל הסיפור הוה", אומר ההמונים הסתערו שם על דוכני שבוע הספר, הם עוד עווי, "אכל היום אני בטות שאיש לא היה עוצר אותי לא ירעו, מעלות הארוהה. המשקעים שנוצרו שם לא שם עד היום יש לי תחושה של החמצה כאשר אני יימחקו לעולם.

אחרי מלחכת יום הכיפורים, כל פי שרצה קריירה סטופורד בקליפורניה ואחרי שנה חזר משם עם תואר נשאר בצבא. ההתקרמות והקירום נוופכו בתוקף הנס"

שלושה גברים בחיי עולי דיין. הדוד משה (למטה); זוריק דיין (מימין). אחיו של משה ואביו של עוזי (נתרג במלחמת השתרור) ואהוד ברק (ימין למטה)

בלימודים לדוקטורט היה חזק, אבל עוזי החליט

"אחרי ולעלות חזרתי לירושלים, שחולי שאני פוסע בפלנטה אחרח".

כליכר שוב היה לו ביחידה שהוא ביקש פרפול

להיסרד מהצכא בעוד תפקיד אחד – מפקר בשריון. ב־1976 הוא עשה הסכה. המיפגש עם הצבא האחר, אחרי שנות הבידור והפינוק ביחידה שלו, לא היה

לא אהבתי את התפקיר, לא את האווירה, לא את הסטנדרטים ההחדשים. זה לא אומר שום דבר על חיל השריון, זה אומר רק שאני לא אהבתי את זה", הוא אומר. על כשלונו שם הוא מרבר בכאב ובהיסוס. אבל הוא לא מסתיר את העוברות: "אחרי שנה הורחתי מהפיקוד. קצין נהרג בתאונת אימונים והוחלס שהאחריות מוטלת עלי. נאמר לי שאני מסיים את

בות למהירים ולכמעט־מוכטחים. עוזי מונה לסגן

מפקר יחירתו, אכל לא נשאר. הוא חזר לאוניכרסיטה.

הצטרף למחזור שלם של אנשים שמיהרו מהשדה

לספסל הלימורים, שהתואר האקרמי עניין אותם יותר

מהררנה. הוא סיים את התואר הראשון אבל לא החמיץ

מכצעים שהתרחשו תוך־כדי הלימורים. מעלות,

במעלות", הוא מספר, "הייתי באוניברסיטה, לא

שמעתי רדיו ולא ירעתי מה קורה. אחרייכן הלכתי

להסתפר וכמספרה, פתאום, אני שומע בחדשות את כל

הסיפור. כבר היה מאוחר מכרי לנסוע למעלות, אז נסעתי לבניין הממשלה בירושלים וחיכיתי שם למשה

עד שתסתיים ישיכת הממשלה. ביקשתי לטוס איתו

והוא אמר לי: 'אין לך מה לנסוע, החלטנו לוותר

למחבלים, אבל אם אתה רוצה – תבוא איתי". לקחתי

אשר הגיע עוזי, היו הכוחות כבר מאורגנים 🔚

האומללה אינו עוזב אותו. "זה סיפור עצוב", 🛲

הוא אומר, "סיפור גרוע, כליכך לא מוצלת. במעלות

היתה הפעם הראשונה שראיתי חדר שטוף כדם. הלכתי

על ריצפת הכיתה שבה: שהו התלמירים, ואני זוכר

שממש דישרשתי כרם וכמקומות מסויימים היו

שלוליות שהתיזו את הדם על הכגדים שלי. ראיתי

והרגשתי שאני מוסע כפלנטה אחרת. כליכך עצוב.

עם ה"בי.אי" ביד נסע עוזי לאוניכרסיטת

שני כחקר ביצועים וניתוח מערכות. הגירוי להמשיך

לפריצה וכל שנותר לו היה להצטרף לאחד

מהכוחות כחייל מהשורה. זכרון הפעולה

את הציוד מהמכונית וטסתי איתו במסוק למעלות".

באותו יום שהמחבלים השחלסו על בית־הספר

עצובה כין הערביים. הלכחי ברחובות עם הוגדים התוכחתים בדם והרגשתי

מבחינתו של עוזי, זה היה האות לסיום הקרייה הצבאית. סיום עגום. אבל מי שהיה או רמטכ"ל. רכיאלוף רפאל איתן, חשב אחרת. הוא הציע לעווי לפקר על יחידתו הקודמת. רפול תפס את עוזי כנקורת התורפה. עם כל הועם על הכשלון בשריון והתשוקה להשתקע במיגדלי השן האקרמיים, לזה לא יכול היה עוזי לסרב. "מי שיספר לך שהוא לא רוצה לפקד על היתירה הואת, צריך להישלח לבדיקה במכונת אמת".

על אופיו ועל המאניירות שלו כמפקר יש חילוק רעות. יש אומרים שעוזי הכיא איתן ליחירה התנשאת המכצעית אין חולקים. מן הכחינה הואת, עודי נחשב גם כיום לאחר מטוכי המפקדים. אהרי פעולת שחיור כני הערוכה המוצלחת כמישנכיעם, כאשר עוזי הוצוע מרסיסים כרגל ובחזה המשיך לפקר על הכוח ער ליין היה מעורר כהם נוגדנים חריפים

להמשיר ולפקר עליה מעבר לומן שנקבע לו. רמל ששאל לסשר ההתלהכות קיבל מעווי את התשובה הבאה אני יודע שהולכת להיות מלחמה כלבנון וכמלחמה הואת אני רוצה לפקר על היחירה. הקיחה

ריאות זהענין רציני", אומר ההוא כרדיו, מרקחת פרטי". חצי יום, שני תורים, שני אוטובוסים בתשדיר השרות. "כשהייתי צעיר, לא הספוד של א.מ. מרעננה לא נגמר בחצי יום, אפי־ מבר ממשיך הגבר. עכשיו הוא יורע. מדים של ההסתדרות כמובן. אשה, ילדים, מוסי- קופת חולים של ההסתדרות כמובן. אשה, ילדים, מוסי- קופת חולים של ההסתדרות כמובן. אשה, ילדים, מוסי- קופת חולים בג"נגל. כמו אבקת כביסה ושר קה, סוף. קופת הולים בג"נגל. כמו אבקת כביסה ושר קולד. תחרות, זה שם המשחק. לא עוד מונופול, יש קולד. תחרות, זה שם המשחק. לא עוד מונופול, יש לטרנטיבות, והציבור יורע את זה. עכשיו גם הם שם לילה ישבתי ונשכתי את סצות האצבעות מרוב כאנים. בכופת תולים יודעים את זה. עובדה – תפשיבו

אצל א.מ. מרעננה, זה נדיוק הפוך. כשהיה צעיר, לפני 35 שנה, נרשם, כמו כולם אז, כחבר בקופת חולים של ההסתררות. כיך רועדת הוא מראה את הפני קס האדום, מקור הנאווה של פעם. "אני בן 56 ולמעלה מ־35 שנה חכר כקופת חולים של ההסתדרות... אם הייתי יכול היום לעבור לקופת חולים אחרת, הייתי עושה את זה ברצון, אבל בגילי... מי יקבל אותי". פתיחה שגרתית למכתב תלונה עוד יותר שגרתי.

83 אחוזים מהציכור (כך עליפי הפירטומים הרש" מיים), רשום כחבר אצל מבטח הכריאות מספר אחד של המדינה – קופת־חולים כללית של ההסתדרות. כולים, פנקס ארום ותורים ארוכים, הם חלק מהווי חייהם של מרבית התושבים. פעם לא היה משהו אתר. החברים התרגלו לסדרים והפקידים לחברים. יחסי גומ" לין. כמו אותו זוג קשישים מצפון תל־אביב, שלא כדרי וק הבין מה לא בסדר בזה שמטרטרים אותם לבית מרקחת כזמנהוף כדי לקבל תרופה שאין כבית המרק"חת השכונתי. "תמיד זה היה ככה", אמרה הגברת, "רְסְּ אֹם כזמנהוף חסרה התרופה, נותנים לנו פתק לבית אם כזמנהוף חסרה התרופה, נותנים לנו פתק לבית

לילה ישכתי ונשכתי את קצות האצבעות מרוב כאבים. בינואר 87' מניתי לרופאה שלי כקופת חולים. הרופאה היתה חולה. המחליף אמר שכראי לחכות עד שהיא תחזור. אתרי שכוע שוב הגעתי למירפאה. הרופאה נבהלה ושלחה אותי דחוף לבדיקה בכית לוינשטיין. הוזמן לי תור בפברואר. התקבלתי באפריל. הכאבים לא פסקו. הרופאה שכרקה אותי כבית לוינשטיין אמרה לי: 'אתה בטח מטפס על קירות מרוב כאבים', אמרתי שוה בדיוק מה שקורה. הרופאה קבעה שיהיה צורך לנתה אותי כשתי הידיים ולשם כך עלי לחזור לסניף שלי, לרופא אורטופר, כרי שהוא יראה אותי ויפנה לניתוח. במתוז רעננה הוזמן בשבילי תור לאורטופד. אמרו לי להמתין בסבלנות. המתנתי כחודשיים, בינחי־ ים הגיע הקיץ והכאנים קצת שככו. כנראה שמזג הא־ וויר החם, ממתן את הכאכים. כעבור חודשיים התקשר־ תי למחוז רעננה לשאול מה עם התור לאורטופר. פקידה כשם שמחה אמרה שאין כרגע רופא, ושאוכל לפנות לרופא עצמאי מטעם קופת חולים. אחרי עוד

שבועיים קיכלתי בדןאר הפניה לרופא עצמאי".

התלאות של א:מ. לא הסתיימו. ההפניה שקיכל
משמחה ברואר לרופא המקצועי לא היתה מספקת, את
זה הבין רק אחרי שבילה את כל שעות אחר חצהריים
בחרר ההמתנה של הרופא המקצועי. ביולי 87 פקעה
סבלנותו והוא כתב לנו: "רבותי, היום 14 לתורש יוליו
חלפו למעלה משבעה חודשים מיום שהתחיל הסיפור
שלי ועד היום לא הצלתחי לראות את האורטופר שא־
מור להביא את הישועה ליסורים ולכאבים הנוראיים
שליו מרוע, רבותי, מרוע הזלזול באזרח הקטן?"

כסופו של דכר, נותח א.מ. על הסכל שנגרם לו, איש לא יפצה אותו. גם לא שני מכתכי ההתנצלות. ד"ר מ. רורונסקי, סגן מנהל רפואי כמחוו השרון כתב לוו "חננו מצטערים מאד על אי ההבנה, קבל את הת-נצלותנו... ושוב סליתה על הטרחה שנגרמה לך". א. רוזנר עוזר ראשי למנהל נציכות תלונות הציכור כמש-רד מבקר המרינה כתכ: "התלונה שהיתה על הטיפול הלקיי של הקופה בכקשתך להפניה לאורטופר, נמצאה מוצרקת ואנו מקווים שמקרים כאלה לא ישנו".

רוכר קופ"ח אומר כתגוכה: "כמרכית המקצועות (המשך כעמוד הכא)

oicscutrr

אני לא תקבלת" תמורה בעבור ומה שאני תשלתת. אני רוצה שרות כשאני זקוקה לו, בצורה תכובדת. בתקום זה אני זוכה ליחס של זלזול. אני לא תתפלאה שאנשים עוזבים אותם. יש

> א כולם ניתנו במידה כואת של יושר ותמימות. ולא כל המקרים מגיעים לרמה כזאת של זלוול. הרוב הרומם אינו עובר ניתוחים ואינו נוסס לטיפול מיוחר. את הרוב הרומם אפשר למצוא בימי ראשון, שני, שלישי, רכיעי, חמישי ושישי לפני הצהריים במרפאות השכונתיות וככית המרקחת שנפיי נה. שם הם מצכיעים ברגליים. כתורים ארוכים ארו־ כים. במרפאת "גלכיץ" כצפון תליאכיב כקטע העיר

כנראה שזה מספיק.

בערך כסביבות עשר אני גומרת שם, רצה מהר לכית בלתי רגיל שכל השרותים הללו ניתנים רק ער עשר.

"צריך למות בשביל לראות רופא"

ניף קופ"ח הכללית, רח' הארוים 2, בית הכרס ד"ר רומם מקבלת בקומה א', בחדר של ד"ר בורברג, מקרים דרושלים, 14 בינואר 1948. בשעה אובע וחמש לקות אחר הצהרים אוחנו וכוסים למרפאה ומיר ותקלים בתשעה אושים המפתינים בתור למשרד. פקידה אחת עונה ום לטלפונים. עוד לא תספקנו להתחמם ואשה אחת,

(המשך מהעמוד הקודם)

נו סשה להתגבר על הקושי".

התשוכים אין המתנה לרופא מקצועי למעלה מ־10-7

ימים. ישנם מקצועות, כדוגמת אורטופריה, בהם קיים

מחסור אוכיקטיכי של רופאים ועם כל רצוננו ומאמצי־

נפיחות בגרון, שהבריא כינתיים, קיכל את תוצאות

משטח הגרון כמענדה השכונתית, נפרוטקציה – אחרי

תמישה ימים. רופא המשפחה לא רצה לתת לו אנטיבי

יוטיקה לסוג חיידק לא ירוע. פנסיונר שהיה צריך

לטבור ניתוח קטרקט רחוף בעין, חיכה חצי שנה נסד

בלנות להפניה ל"ספציאליסט". הוא עבר את הניתות

אחרי טירטורים שלא ייאמנו, רק מפני שסירב להשת־

מש בקשרים. היום, מספרת אשתו, הוא צריך לעבור

ניתוח בעין השניה. "לא רציתי ללכת באופן פרטי,

הלכתי שוכ למרפאה. הרופא כדק אותו ואמר שצריך

דחוף לנתח. הוא שאל אותנו: 'אתם רוצים לחכות

שהודקן, מחכים לרופא במין סכלנות סטואית בעיקר

קשישים, עם מבט של השלמה כעיניים – נו, מה אנחנו

בדרך כלל סגור. חלוי כמוכז, מתי ואיפה. ביום רכיעי

כולן סגורות. גם בתי המרקחת. "למה, למה זה מגיע

לנוז" שאלו החולים ככית המרקחת כנוףים. "אני קמה

כבוקר מוקדם, רצה עם הילד לרופא כדי להיות ראשו־

אחרי הצהרים לא תמצאו את החברים כמירפאות.

ככר יכולים לעשות. זה מה שיש.

בתורו... לא שאלתי אותו למה הוא התכוון...".

רשימת המקרים שנשנו ונשנים ארוכה: ילד עם

דרוי "אחה לא מרגוש טוכו" הבחור: "ככח".

הסקידה מביטה בו בעיוים חוקרות, עורכת דואמנונה: "נו, נווב. אני אתן לך חור", כר מול.

והפקידה כבר לא שם. עסוקה בשיחת טלפון, מפרשת שעות קבלת של רופא מסויים, אוחוו לא דוצים שום סיפול, רק לראות מת קורת במירפאת בשעות אמר צוגרים. אנחנו עולים במדרגות. אובעים ואות מדרעת מובילות את החולים (קשישים וקשישות בררך כלל) לקומה השלישית של

ד"ר רוזן איטה מקבלת כימים ראשון עד שישי, ביו שמונה בכוקר לאחת עשרת ורבע (אינה דיוק). ובימים א', כ', ג', מ', גם בין ארבע לשש אחר

בחדר הסמוך ד"ר קומשין ג'אנין (הוא או היא) עובד/ת אמנם רק כימים ראשון עד חמישי, אך הוא או היא עוכד/ת רבע שעה כל יום יותר מד"ר איטה רוון, כלומר: בין שמונה לאחת עשרה והצי. ד"ר

היום סכום מינימלי של 54,700 שקל.

שיטת הפחקים פועלת: חעיקר (צילום: "סקום

בחיות וילנר מקבלת על פי לות זמנים של ד"ד רוזן. אנשי המירמאה טומכים על כושרם של החברים, לכן החליטו למקם בקומת השלישית (זוכרים: 41 מדרגות (שכחנו לומר, אין מעלית) גם את המעבדה. שעות הסבלה במעברת דם בימי שני, שלישי ורביעי. ורק בין שמונה לתשע בכוקר, בשאר תימים, כך (רמשך בעמור 20)

כבוקר. לשלוח חולה לבריקות בכיתיחולים, יותר יקר המרקחת ואז הם יוצאים להפסקה". לא האמנו. בדקנו מאשר להחזיק צוות במעבדה בשעות אחר הצהריים. בעצמנו כשכוע שעכר, זה נכון. על דלת בית המרסחת תלוי שלט די גרול: "בין 10-10.30 המסקה". חתום, קופת חולים פשוט לא מבינה את הצרכים של הרפואה העכשווית". את עבורת המירפאות, כדי לשפר את השרות ולהביא

> "לא רק כתי מרקחת. גם מעבדות", אומר רופא ככיר כקופת חולים, שלא יזרהה כשמו. "זה לא יתכו שאני לא יכול לכצע צילום חזה או בדיקח מעבדה נה. עכשיו חורף, הרכה מחלות. חור ארוך אצל הרופא. חיונית לחולים שלי, בכל שעות היממה. זה אבסורר

שעמדה בראש התור, אומרת בקול לפקיקה: "צריך

למות בשביל לראות איות רופאנ" "הפקירה: "למה את אומרה את זה: האשה: "תרופאה לא מוכנה לראות אף אחרו".

ויוצאת מהמרפאה כרונו רב. אחר כך מגיע חורו של בחור צעיר חובש כימה.

לפנינו מחבה בתור איש מבונר, עטוף במעיל חורמי, מחזיק שקית פלקטים ביד. הוא מוטר את פרטיו לפקירה. וזיא בודקה וחוונת אליו: "וה כרטים . חדש, פרו אחת משגע לי את תשכלו"... מוא אינו מספיס לעכל את דבריה ולחניב.

דוועא בסופח האחרונה החליט פי שהחליט לרכו את רומאי המשפחה. כמתח חדרה של ד"ר רוולינד רומט – שעל דלחה אין לוח שעות קבלה, מצאנו פחק בו נכחב שביום חמישי אווך חצחריים

הרוקח הראשי. הם מתחילים לעכוד שם בשמונה ככו־ קר, מפסיקים לכוס תה כעשר ומפסיקים בכלל בצהרי־ ים. רק ביום ראשון ושלישי פתוח גם אחר־הצהריים.

ליום עבודה כו יהיה רופא כמידפאה כמשך 11 שעות". גם ב־86' מצאנו כעתון קטע, בעקכות ועדת זנכר, ועדת התייעלות, שאת הקמתה יום מוכיל ההסתדרות, ישראל קיסר: "מירפאות קופ"ה יופעלו גם אחר הצהרי ים ויונהג יום עכודה ארוך"", אמרו. או אמרו, או מהו

דובר קופת חולים, אמר בתגובתו: "מירפאות קופ"ה פתוחות פעמיים כשכוע אחר הצהריים, ער שעה 18.00 בפיצול ופעמיים בשבוע ברציפות ער שעה 14.90. אנו דנים עתה עם איגוד רופאי קופ"ה על הוספת שעות סכלה אחר הצהריים ובימים נוספים".

ב־83' יצאו ראשי קופ"ח בהכרוה: "קופ"ח תגמיש

הרעה שלמרבית תושכי ישראל יש כיטוח ברי אות, נהפכה מומן למיתוס ללא כסוי. תארו לעצמנם שאתם מפקידים מרי חודש סכום כסף בחברת הכיטת, כעבור ביטוח הרכב שלכם וביום בו לא עלינו קרחה התאונה, מודיע סוכן הכיטוח, כי עקב התור הארוך לשרותי השמאי או הפחח, תאלצו לחכות שלושה חור שים ער שתקבלו את השרות. אבסורד נכווז לפי נחוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, שכיר ממוצע, משלם מגיל 21 עד 65, סכום המגיע במונחי היום ל-26,400 שקל כער כיטוח בריאות. אם היה במקביל מפקיד 🛪 הסכום הזה בכנק, כריבית סולירית, היה מוצא גמא

ן חלל הזה בריוק חררו חברות הביטוח כשנה האחרונה. השוק הוצף בתוכניות מרשימות, שא מורות למלא את החסר, באין רפואה לכל וד רש. חברת הביטוח "רולב" מציעה ביטוח כנגור השתלת אברים. "הפניקס" מוסיפה לביטוח החיים גם כיטוח למקרה של מחלת הסרטן. "מגדל" מציעה פולר סה משפחית מהפכנית למקרי חירום רפואיים. היו פוק לא מסוכסר, הפועל לפי שיקולים כלכליים. אם יס מוכרים – סימן שיש קונים.

לא כל החברים בקומה החמישית בכניין הווער הפועל משלימים עם מה שקורה בקופת תולים. הפולר טיקאים יודעים שבשנת בחירות לא מתגרים במול. לוכותם של אחדים יאמר, שחשבו על כך עוד סוד. הוועדה המרכות של ההסתררות דנה ככך בכוכר ראש והסיקה מסקנות. יו"ר קופ"ח, ר"ר חיים דורון, יפרוש מתפקידו בחודש מאי. מי שיבוא במקימו יצטרך להל מורר עם הצכור הממורמר, שבחלקו מצא לעצמו כנו היום פתרונות חליפיים.

שים הלוץ מרעננה לא מבקשת טוכות. היא בסך

וגל רצתה להגיע לרופא עור: "בשנה האחרונה היו לי

נקית עור. הדרך אל רופא העור בקופת חולים היתה

ושפה תלאות. בפעם האתרונה חיכיתי לתור שלושה

אושם, לא רוצה לחכות יותר. לא רוצה שרופא המר

לפוה פלי יהיה גם רופא עור וגם גיניקולוג. אני

ימלה להחלים בעצמי מתי יש לי צורך לפנות לרופא

מקנועי. לפני שלושה חודשים עברתי לקופת חולים

לבני, הלכתי לרוסא עור עצמאי, כומני התופשי, וכל

ננפות שלי ננמרו". מרים חלוץ היתה החלוצה כמ־

- קשה אחרי מברות של ארבעים שנה בקופ"ח כללית

ובעל גהילדים עריין לא עברו למכבי, אכל גם זה

חמר קופ"ח אפר על כך בתגוכה: "פניה לרופא

משועי ודך רופא משפחה היא יתרון ולא חסרון. רופא

מששה חייב לרעת מראש על כל מחלה מתפתחת או

פששה תאת למובת התולה". החולים דרוקא, חוש"

"א" נגד התפיסה שחברי הסתדרות הם

חבריםי גם בתירפאות. אף אחד יותר

אינה פלך מבתיים עוברת כמוכירה כבית חולים

מלמון. יודעת מה זה שרות לחולים. היא מקבלת

שמתי לב שבתקופה שמתי לב שבתקופה

התחנה יותר ויותר חולים מגיעים אלינו עם טומס

ו ממנר, לי יש שלושה בנים. אחד השתחרר עכשיו

מענצ ועבר לימכני, השני עומר להשתחרר וילך נענת אחיו, לגבי עצמי, עור לא החלטתי בגלל

לאנינה פלד היה סיפור אישי שחיזק אצלה את

ישן לעוב את קופיה הבללית: ייום אחר קמתי בבור

ץ הא הרנשתי סוב. התברר לי שאני צריכה לרעת

טאש מוי אהיה תלה. הלכתי לתומי לרופא שלי.

תילא קדל אתי, כי הכל היה מוזמן מראש בטלפון.

לת שים הושה מומינים תור לרופא בטלפון. בן צח היי מומינים תור לרופא בטלפון. בן

אים מלה צייך לתבנן את המחלה כי כאותו יום הכל (20 ביימיד מיימיד מיימיד מיימיד מיימיד מיימיד מיימיד מיימיד

(חמשך בעמוד 20)

מיל לו בנלל שום סיבה אחרת".

לא חבר של אך אחד. הם לקוחוח"

ית חולים "בילינסון" היה עד לא מומן "אניית הדגל" של קופת חחולים הכללית. משיחה "מחתרתית" עם מספר רופאים בכירים ב"בלינטון", מצטיירת תמונח ענומה על המתרחש בבית החולים. כל הרופאים עימם שותחנו ביקשו,

הכל מסכימים שבתי החולים של קופ"ח החלו לתידרדר ב־1983, לאחר שביחת חרופאים הגדולה. השביתה לא שיפרה את מצב בתי החולים, ולא את מצבם של הרופאים. מי שכרגיל משלם את המחיר, הוא האזרח. החבר. שמחזיק עדיין את הפנקס האדום, משלם את המס לקופה ומדביק בדבקות את

גם ב"בילינסון" מדווחים חרופאים על עויבה המונית לטובת קופת חולים "מכבי" ולקופות חולים קטוות אתרות: "חבל שאנחנו משלמים מחיר על הבלגן במירפאות השכונתיות והאזוריות. חשיטה הנהונה במירפאות חיא מיושנת, ארכאית, שיטה המבריחה את החברים. זותי הסחבת הבירוקרטית

אחד הרופאים מתנדב לתאר את התהליך תמוכר למי . שנזקק לשרותי המירפאות, תוך כדי הדגשת הכפילויות במערכת: "חולה בא למירפאה, מכובו חצי יום, מגיע לרופא המשפחרו. הרופא בודק ושולח את החולה לכמה בדיקות. את הבדיקות עושים בדרך כלל במירגאה האזורית. שם הוא שוב מחכה בכמה תודים לכמה מעבדות. אם יש לו מול – זה נגמר ביום אחד. לאחר כמה ימים (במקרה הטוב), מגיעות התוצאות. שוב מרוכח החולה בתור לרופא המשפחת. חרופא רואה את התוצאות, מחליט שמשהו לא גסדר. שולה את החוולה למירפאה חוץ של אחד מבתי החולים. נקבע לו תור לרופא מומחה במירפאה, שלא מחליט לפני שמחולה עובר שדות בדיקות. תור לבדיקות, חוד לשמוע את התוצאות ואן מחליט הרופא תמומחה לאשפו את החולה בבית חולים. חחולה צרוך להצטייד בטופס 17 מקופה חולים (הפנקס האדום עם כל הבולים עד האחרון, אינו מספיק ואין לו כל ערך בעיני הפקיד בבית החולים). חחולה מאושםז. מעם שלושית הוא נאלץ לעבור בדיקות, כי הרופאים בכתי חולים לא סומכים על הבדיקות שנעשו במירפאות קופ"ח. הכל מהתחלת. רק עכשיו הדיאנוזה. וכך חלפו להם שבועות ואולי חודשים. בציניות אפשר לומר שבינחיים החולה

עלול למות, אכל הבירוקוטיה משתוללת". את וזכפילות הזאת וזייבים לחסל", אומר רופא ומיק. "אם היה מחשב, חבל היה נראה אחרת: היום אין קשר בין תפונקציות. כל מירפאה עורכת סידרת בדיקות בחולת. חפרוצדורה חואת יקרה מאד

ממש התחננו, שלא נוהה אותם: "יוציאו עלי חווח", התוודה אחד הרופאים, "יש כאן מאפיה ואם ידען שאני דיברתי, יגרמו לכך שאיאלץ לעזוב את 'בילינסון". "היו מקרים בעבר. יש מספיק דוגמאות, אנשים שהעיזו לדבר עפו", אמר רופא אחר.

הביטויים כהם השתמשו הרופאים בכואם להגדיך את תמצב בבית החולים. לקוחים מעולם האימה "המצב קטסטרופלי, המור מאד. בית החולים עומו בפני התמוטטות". "אסקלציה של אודרלמוסיה", "חורבן גמור". "דמורליזציה בין העובדים, שרואים איך החולים נדפקים בנלל ניהול כושל". "חסר ציוד בצורה קריטית", אמר רופא בכיר. "לפני שנים כאשר היה כסף", מטביר אחד הרופאים, היו מזרימים סכומי כסף, סותמים פרצות, טלאי על טלאי. כמו ציפוי עונה יבשה ומעופשת בשוקולד חם וטרי... היום אין אפילו את ציפוי השוקולד".

ומיותרונ". כיצר, אם כן, צריכים להוראות הדבריםו האם אפשר. בכלל לשנות את השיטחו

באוקטובר 1987 מכתב למוכ"ל ועוסתדרות ישראל - קדימויות". קיסר, ליו"ר קומ"ה, ד"ר חיים דורון, ולחברי תוועדה "ברור היום, גם לראשי קופת תולים, שעבר מפואר תמרבזת של התשתדרות הכללית, בו קבענו "בות אינו מקמיק. ואין שמק שלקומת חולים של תחולים ביליוסון' נמצא בנסיגה בכל חתחומים 'חתסתדרות הכללית של העובדים חעבריים בארץ הכוללים את הטיפול בחולים. בחידורות מדחימה ישראל יש עבר מרשים ווכויות דבות בתתפתחות בתשתיה ובציור הרמואי רבריותה מוחות של טובי הרפואה בישראל. יש לה גם מאור עצום של כוח הרופאים למרכזים המואיים אתרים בארץ". בהמשך מכתבם מנתחום הרופאים את הנעשה ובית החולים. " אלה היו יכולים לשמש מנוף לטובת מאות אלפי את הדיאנווה החמורה הם מלווים בדונמאות רבות. החברים שעדיין שופרים לה אמונים. ב"בילינסון" במברוב (שעותם ממנו הגיע ום לידינו), לובל ועד מחבים הדופאים ליודשו של ד"ר דורון, שיצעיד את הרומאים שמחלקות דבות בבית החולים "מתמקדות" יקופ"ת "לשנות האלפיים. האורה הקטן מחכה שנים בלא מנחלים קבונים, כן המחלקה שיפסיקו לומק אותו,

האונקולוגית, מכון הלב, המחלקה לכירורגיה

פלסטית, המרפאה האנדוקרינית ואחת ממחלקות רופאים שעובו רק בשנח האחרונה: פרופ' צ'ירו סרבדיו. מנהל המחלקה מאורולוגית, יעבור בקרוב

HERVER ZINNERSCHNING DER STANK

ל"הדטה" בירושלים, למרות שהמחלקה האורולוגית ב"הרטה" קטנה יותר. פרופ' סרבדיו, אנשי מחלקתו ומדענים פרטיים, פיתחו במשך שנתיים, מכשיר ישראלי לפיצוח אבני כליה בעורת גלי הלם. אם משתמשים במכשיר זה, בדרך כלל אין צורך בניתוח וימי האשפון מתקצרים לשניים שלושה, לא יותר. למרות שהמכשיר פותח ב"בילינטון", סרבו במרכז קופת חולים לרכוש את מפצח האבנים (תוול יחסית פי ארבעה ממכשירים דומים מתוצרת חוץ). מי שכן קנה את המכשיר היה בית החולים הפרטי "אסותא" בחל אביב. וראח איוח פלא, קופת חולים הגדולה החלה להפנות את חוליה הסוכלים מאבני כליות לטיפול "באסותא" הקטנה. שואלים הרופאים: "מדוע ההתקשרויות חמוזרות האלה עם חברות פרטיות: אם ניתן לעשות אותו דבר בבתי החולים של קופ"ח בפחות כסף, מדוע ההתעקשות של מרכז קופ"ח לפרנס מוסדות פרטיים כמו "אסותא"ז איפה הסודו למהו"

במות הניתוחים, הטיפולים ומכדיקות שעושים חברי קופ"ח בבתי חולים ובמרפאות פרטיים, גדלה והולכת. בנוסף לניתוחים, מדובר בבדיקות אולטרת סאונד, איזוטופים וכסי.טי. את כל הטיפולים האלה. טוענים רופאי "בילינסון", ניתן לעשות בבתי החולים של קופ"ח במחיר נמוך יותר.

אם נחזור לרשימת הרופאים, מנהלי המחלקות וחמומחים שעובו בשנה האחרונה את "בילינסון": פרופ' סולי רייזנר, מנהל מהלקה ילודים, שמנהל כיום את מחוו השרון של ... "מכבי": ד"ר קולין כלוך, מנחל מעבדה בקטריולוגיה, שעבר ל"שיבא" (את עזיבתו מגדירים הרופאים ב"בילינטון" כאבידה גדולה לקופ"ח); ד"ר גליקסמן, מ"מ מנהל מחלקה אונקולוגית, שעזב לארה"ב. כזכור, כל העובדות תאלה ועוד כמה עניינים חשובים יותר וחשובים פחות (כמו אי תקינות המעליות ב"בילינסון"), צויינו במכתב של ועד רופאי "בילינסון". לקראת סוף מכתכם קובעים תרופאים ש"ישנה הרגשה בקרב רופאי בית החולים שקיימת יד מכוונת המעוניינת בהרק בית החולים, להורדתו לשפל המדרנה. זאת

מכיוון שניחול כושל כל כך לא יכול לחיות מקרי". את שיטת הניהול הגדיר אחד הבכירים כשיטת האו־טו־טו הדרום אמריקנית – "או־טו־טו אוחנו עומדים בפני שיפור ושינוי. וככה זה נמשך שנים

שכועיים לאחר שנשלח המכתב, ענה ד"ר אברהם אבידור, מ"ם מנהל האוף הרפואי של קום"ח, מכתב תשובה לישראל קיסר: "האשמות הכלולות במכחכ חנ"ל, (מכתב ועד הרופאים) חן חסרות שחר ומחוות מכתב השמצה זול המעוות את המציאות. נשאלת כמובן השאלה למה נכתב כחב השמצה זה, החמוך מהאמת, ובעיתוי זה, בפרסומי עיתונות מקויימים מימים אלה (אוקטובר 87') התשובה לכך. והמבין

המערכת שובקת חיים, אבל הפוליטיקאים "מחזיקים בַּקוֹן". מחמשים את האשמים בהדלפות,

דובר קופ"ח משיב על הטעוות בקובעו כי מכתב הרופאים וזוא כתב השמצה, שאינו משקף כלל ועיקר את המצב האמיתי בכי"ח "ביליוסון". הוא מציג לדבריון הצאי אמיתות וטילופים. כמו כן טוען הדובר: "רומאים אינם נוטשים, קיימת זרימה טבעית וחילוםי תפקודים במערכת חבריאות, רכישת ציוד כמרקק ועד רומאי ביה הולים "בילינסון", שלח ביו אבני בליות, קשורה לשיקולי חקציב וסדרו

אדם מיומן זוקיון שנצבר במשך שנים ארוכות. כל

발(경험**) (** 2

קינת שושנה

אחרי שהושבעה היתה "שושנה האנשקת". עכשיו היא "שושנה האקוננת". היא גם "האדם היחיד שמפיק מעצמו % מפו ממה שיש בו"; "חרצנית (מלשון חריצוח) בלתי־נלאית", "איכפתית, עושה הכל מהלד.", אבל גם "רגשנית, היסטרית", "רואה נושאים ממלכתיים במבפו עסקני", "כיתתית". לא בשוח שדמעות שרת הבריאות הן התרופה למחלות המערכת שהיא ממונה עליה. כן בשוח שארבלי־אלמוזלינו לא תתפפור. "ממערכה לא בורחים", אומרוז מי שכוח המאבק שלה הוליך אותה מסניף המחתרת היהודית בעיראק לשולחן ואמשלות ישראל. ובכלל, "ומי שיבוא אחרי יהיה יותר שוב?"

תאת אברהם תירוש צילום: יצחק אלהדר

ם שרים כוכים. כשהם שושנה ארכלי־אלמוד לינו. לא רק הככי הציכורי שכו מאשים אותה שר האוצר ולאי־דווקא הקינה המתמדת שהיא מסוננת על גורל מערכת הבריאות ער שרנה בה הכינוי "שושנה המקוננת". גם ככי של ממש, מחפרץ, מתייפה - הככי של שרת הכריאות אחרי ההצבעה בממשלה, כאוגוסט אשחקד, על ביטול בעיר מוסול דרך קיבוץ גווה־אור ומעכרת בית־ליד סרוייקט הלכיא, ואחרי שעכרה "אונס קכוצתי" שכו כפו עליה חבריה, שרי המערך, לסגת מתמיכתה בהמשך הפרוייקט, להימנע בהצבעה ולגרום ככך

הפעם הראשונה והיחירה בתולרות ישראל ששר בעולם המפיק מעצמו 150 אחוזים ממה שיש בו", ככה אחרי וכגלל הצכעה כממשלה. ושריבוכה־אחרי־הצבעה, זה יותר טוב, כך נדמה, משר־צוחק אחריה. בכל אופן, זה יותר יוצא־דופן.

ושושנה באמת יוצאתירופן. לטוב או לרע – אבל יוצאת רופן כין השרים. כמיכלול תכונות והתנהגויות סאפשר לדרוש אותן לשכת או לגנאי, תלוי בעיני

כמו הככי ההוא. לשכח – היא איכפתית, דואנת - דאגה אמיתית לעוכרים, עושה הכל מהלכ. לגנאי היא רגשנית, היסטרית, רואה נושאים ממלכתיים במכט צר של איש האיגורים המקצועיים.

וכמו תכונות והתנהגויות אחרות. ל"קכלת דין התנועה" ולאי־נכונות להתפטר גם כשהמצב נראה כמחייב ואת אפשר לקרוא גם רבקות במשימה. לא תפסה שהיא כבר שרה בממשלה וממשיכה להתנהג כיתחיות ניתן לחרנם גם לעקביות רעיונית. על כמו עסקנית פועלים. ואולי אינה מסוגלת אתרת".

התכתשויות אישיות עם שר האוצר אפשר להביט גם כעל מאבק אידאולוגי. ושרגשנות והיסטריה זה גם איכפתיות ודאגה אמיתית – כבר אמרנו.

על אלה בכל־זאת אין חולק: על החריצות, העממיות, כוח־המאבק וההתמדה שהוליכו נעדה יהודיה מעיראק, מסניף התנועה והמחתרת היהודית ולשכת העבודה ונעמית וההסתררות והכנסת – לשולחן ממשלת ישראל.

פגישה הסתיימה אחרי חצות, בירושלים. היא "רוב האנשים מפיקים מעצמם פחות מהפוטנציאל הטמון בהם. שושנה היא הארם היחיך מגדיר אחר מחבריה ומתכוון בסופוישלידבר למחמאה. - חליפה אפורה מעל חולצה שחורה - מאופרת קלות, ואחר אומר: "היא חרצנית (מלשון חריצות) בלתי־נלאית". ושלישי: "בכוח החריצות וההתמדה והאמכיציה היא מסוגלת לעשות רברים שאתרים אינם מסוגלים לעשות באמצעות כשרון. אם יגידו לה, למשל, לשאת נאום ברכה בסינית למשלחת בריאות מסין, היא תשכ וערש ותשנן את 100 המלים הררושות

> כשבה וחצי, כעין הסערה המשתוללת הנראית סצת גרולה מכפי מירותיה, במכוך ללאימוצא של שכיתות ועיצומים וכעיות ומלחמות ומערכת בריאות מתמוטטת. "הצרה שלה היא", יאמרו מבקריה, "שעריין

ותעשה את זה". שושנה ארכלי־אלמוזלינו, שרת הכריאות זה

נתן. כל הומן בעלה

עם היו אומרים: "שושנה, אסתו של והן". היום אומרים: "נתן, בעלת של שושנה". נהן אלמוולינו, האישישאיתה גג שנה,

שנים "תיח תוא פראשי אתדות העבודה, מנהיג פועלים, חבר תוועדת המרכות ותנובר של תחשתדרות ובעל תפקידים ובים חמיד לא בבית. עכשיו היא חמיד מקוקת, תמיד לא בבית זרוא וסמתין. ערבים שלמים.

"לא נשאר זמן להשחדר, וזיוא לא יברוניי, יי

איך אתת משתרו לבר: לקרוא, וגם כשהייתו עסוק "עבורת עלי בעבר תקופת הייתי נרום עם ספר בלפי". אלמותו של יותר משתחיים, קצת זהרו ולחי או לראנו לעצמי, זה מקל עלו עכשוי".

HIJEDIO 14

לא יוצאים ביחד בכללו

איון לוחץ עלית למתו קצת את

משום שהיא צורקת – יש נשים כמפלגה, ועור איך יש שלהן. יש אורה נמיר ויש נאווה ארר וככנסת הכאה תְהיה כנראה גם מאשה לובלסקי. ואם שושנה יכולה להיות שרה, מרוע לא הוז מה גם שמלכתחילה היו

שושנח ווחן אלפווליוו: "יש לי מזל שיש לי בעל כוח"

או מה עושים בערבים: "אני קורא הרבת. תמוד אחבתי אותנו לצאת להצגות. ויש נכו לקרוא, ועו כשחייתו עטוק מאוד, אירועים שאנו חולכים אליחם

ינימים שקטים יותר הולכים לכדורגל אותרי מסועל חיא.

סבורות, חלקן, שהמינוי מגיע להן, ויש להן בהחלט מה לומר על הסיבות שהניעו את שמעון פרס למנות רווקא אותה. וקנאת נשים תרבה מדון, לעיתים יות מקנאת גברים. מחייכת במאולץ. "כן, יש תחרות קשה בינינו. אכל פה יש, בין הגברים אין תחרותו זה טבעי ולגיטימי שנשים עשום מווי ל'חבימח' ווה מחייב

או מה ידיהו היא אינה מרימה ידיים. היא תרוז, היא תתמדה קודמיכל במרכז המפלגה, כדי להינחר לרשימה לכנסת הבאה, ואחרייכן בכחירות הכלליות, כו" (המשר בעמוד 17)

התורמות ומקריבות למעו הכלל את כל ומגוו פי חשבון חיי המשפחה וחייהן הפרטיים, רוצות להתקדם.

(המשך בעמוד נו)

. בערב שלפני פגישתנו ישבה עם פקידים בכירים

מהאוצר וממשררה למצוא ררך להירכרות בעניין

הרופאים הממשלתיים. לא עלה ברעתה לומר שהיא,

שרה בישראל, אינה יושכת מול פקידים ולשלוח

לפגישה רק את המנכ"ל, או לתכוע ששר האוצר עצמו

יבוא להתדיין איתה. "אני לא חסה על ככורי. אני

מוכנה לשבת גם עם הפקיר הנמוך ביותר, אם זה יביא

נסעה לכיתה בגבעתיים – כל לילה היא שבה

הביתה – וכבוקר, לפני שבע, ככר היתה שונ

במשרד הירושלמי, לכושה בצניעות הרגילה

על שולחן צדרי בלשכתה מונח חלק קטן מאוסף

רענגה, עירנית. "בת 62 והיא מתישה אותנר", מתלונן

הכוכות הגדול המצוי כביתה. מהקיר שמאתורי כסאה

משקיפים הנשיא הרצוג, שמיר, פרס וגם גולרה מאיד.

את יגאל אלון – שהיא מתרפקת על זכרו ועל

מנהיגותו בכל הורמנות ('הערצתי אותו') – הוריוו

מדוע נולדה? את רואה עצמך כיורשת שלה?

עצמי מולה. כל אחר ומקומו. הערצתי אותה כאישיות,

שרות ממפלגות הפועלים, גולדה ואת?

המינוי שלי יהיה פריצת דרך".

כאשה חכמה, כסמל".

"חס וחלילה", היא גרתעת. "איני יכולה לשים

איך זה שמאז קום המדינה כיהנו רק שתי

"זה באמת אינו מדכר לוכותן של מפלגות אלה

אולי הוא יהיה לה, פרארוקסאלית, רווקא לרועז.

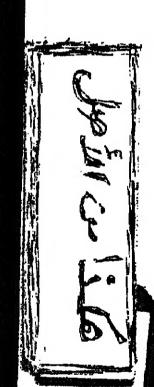
כשאני מוכיר את אורה ונאונה ומאשה – שושנה

והמינוי שלה רק הנכיר את התאכון וכעיקר את הקנאה

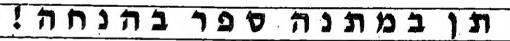
שרווקא מפלגות סוציאליסטיות, הדוגלות כשוויון נשים, ינהגו כך. וזה לא כגלל שלא היו נשים. אלי

שרת הבריאות: "אוי לאדם ששוכח אח כור ווחצבחו. ואוי לשר שאינו דואג קודם כל לעובדים. באתי מתנועה ואני מייצגח חנועה. אינני פקידה, אני שר הקובע ולדיניות, וחייבת להיאבה על תכיסותיי

15 រោគឧងលែ

יושת – עגל

י. ז. וינגד רומן דרמטי ומרחק העוסק כחירת חוחות על גדס כארם בכלל ויתרי בפרט. בליבה של חברה חסידית מתחלך אדם שאינו יודע מיה: כצות

חיים 19.90 חיים 19.90 שית

י. י. וינגר

יורים לסינו

ונסי פריידים

רות ריכטר למת ורודים פרוזי כליל

ווסי מרידים כיצד מכל לנכתש את שת הנטישה שלנו זאת אין נוכל להחלץ מאהכה סכויצהו נמי פרידי מנטית מדבים אנושיים אלה ואתיים ברציונליות אלה ואתיים ברציונליות דיוקן האינה בתיומתו מוצו ורך דפותה וכורותיה של הניכורה מרתה קדומט ומעדרטיתה החציית העמוקה בכעימת הפוליטית של קבוצות מהפכניות n-z- 25.60 n-z-13.4

nre 22.50 nre 30 ear

החורשי למת מלוחים עלי האשלו אגדות: קסומות ויפי הטבע שזררים לחוט

ארץ ירופה שלי

DI

המקשר בין ומיון למניאות. חונה לאוחבים לטייל ולתלום.

לאור הביקוש . נמשך מבצע קלטות נמשך מבצע קלטות מסיקה ליאו מברר קלטות מסיקה קלטות מסיקה ליאו באינות משלח תוצרת הוץ בדי ושור סבצע 9.00 שיח בלבד באינות ספרע 9.00 שיח בלבד באינות ספרע פרים בלבד באינות הוא ביינות הוא ביינו

גיל העמידה

שנותל בתיש אינית ממנוש אומר: "על תומידת הוא מכת מתחת לתנורחי שמואל כתים מתן את פרשוחו למיל העמידה ברישומים מקסימים מלאי תן ותומור.

ma 11.00 mg 14.50

איירחו שרח ברקוביץ

מה קורה כבית־חספרנ אורה לבירן מסירה את

מסך תמסתורין, נמני ילדים הפניעים לביוד הספר לראשונה בחייהם.

אינו שייח 9.90 יייו

מלומדיה לארכיאוליני איך ואיפון טגלים אתרים אורטאפלוניים בכל העלם עד, מלוות כצילומים ארכיאולוניים מרחיבים שמורים בטורת, אצריקה תדוומית והטרכוית ואירופה

דייר דוד דרום

פדריך שימושי לפטיילים תמאנשר ויחניים של צפח

תמאמפו דיוב חבר תמצום בישראל כדו משוטת חזותית בלי לטרוו בזקרוקי חנורתם לפי

לעדי לסטימצקי מצורף ינס! סדרת גלויות

mry 29.90 my \$1.70

LAROUSSE ENCYCLOPEDIA OF ARCHAEOLOGY

n'v 19.00 n'v 34.06

הוצאת סטימצק

מהכויקרוגל

בהנאה

מתפיקרוגל בתנאת

נפריטים לאירוח

רות שירקים מדרך ורבשן לערות בדרך ורבשן לערות בדרך ורבשן לערות בשלים, אתם לערות המשונים לחפים אתם בדרך ורבשן להיים לחפים אתם בדרך המשונים לחפים המשונים בדרך המשונים להיים לערות לכם.

למבלית עבר אליוואב דראושה החזיר את כרטים החבר שלו - כשאר האומות המתוקנות בעולם חנאור. למלבת העבודה אחרי שהבין שהעבודה עבדה עליו בעיניים. "זה כל העניין ווא לא כאן, הוא חתן אבל לא שלי. משום שאם יש משון עמירב קרע את פנקם החבר שלו בתנועת "חרות" ויצא לקח לשואת יהודי אירופה הוא דק אחרי שלא תהיה שואה גוספת, לשום מעקדות לחרות עם, כשום מקום בעולם, ואם מר ויול היה קם ואומר שאסור לנו להכות עם, כשום מקום בעולם, ואם מר ויול היה קם ואומר שאסור לנו להכות

אות האפילו אין סיכוי שינוישו אותו. אפילו זה לא שוחה עם הוכם לשום מקום

יהדות ארצות־הברית לעצמו: "א"נו נראה אם הם יכואו או לא יכואו". נתנזון הוא בעל פודסים נודע בעמק חפר התפוזי, והקטיף בעיצומו, וה־ פועלים לא באו. באמריקה, מחוף אל חוף, להעצים את בטחון מדינת ישראל מילא היום יורד גשם והתפוזים רטוכים, חשב נתנזון, נראה מה יהה מתר. אבל גם למתרת הם לא באו. "זה הכל התגא סגיורא הזה" אמר

עם, לפני המון שנים, נסעתי מטעם המגכית להתרים יהודים ולעבוד על רגשי האשם של יהודי אמריקה, שיש להם בית לאומי, אבל הם לא גרים בו. הם משכירים אותו ליהודים

גם ניום השלישי למרד הפועלים לא הגיעו. הפרדסנים שנסעו עם מאז אני רואה את הגוף הערטילאי הנה שנקרא "יהדות ארצות־הכרית" ככתם מטושטש בצבע הכסף. כאז כך גם עכשיו אינני שווים ויקים. ביום הרביעי פרויקה כבר לא חיכה להם, אלא יצא מרגיש אל הכתם המטושטש הזה כל זיקה ערכית או גנטית. אני יודע לפוס המפואר שלו, ובפעם הראשונה, אחרי עשרים שנה, קטף תפוז. שמבחינה כלכלית מרובר ביהורים טוכים שתומרים הרבה למדינתנו, וחיים עם הסכיזופרניה שלהם בשלום ער עצם היום הזה. כמו כן, אין לי בעייה אם יהודי אמריקני או קתולי מאיטליה מרבר נגד מה שקורה פה, ומוחה על העוול הבעשה בשטחים שלנו, או בשטחים של אחרים. הבעייה שלי מתחילה כשאני רואה את הצירוף הוה ביחר: "יהרות ארצות הברית". כאילו לא מספיקה לנו ההנהגה הצולעת הדויראשית שלנו. יו ימים כהם חשבנו שיצחק רבין הוא אנאליסט, אבל אחרי והנשיא הזה שכל הזמן רוצה שיבחרו אותו לארבע שנים נוספות, יש לנו

מדיניות היר החזקה בשטחים, כבר ברור לכולנו שהוא בעצם גם, כל הזמן, גם את היהרות ההיא על הראש. למשל הרב שינדלר, יהודי טוב שמותה נגד מה שקורה כאן, אכל הוא לא כאן, ומתחשק לי להגיר לו את מה שלני ברום אמר פעם על

YOU DON'T MAKE THE 'RULES'

על ההשוואה בין ישראל לדרום אפריקה, ומחר הכתם הוה יכוא

עליהם, משום שהם חשבו שלעד נצטייר כגיבורי ששת הימים ואנטבה,

ופתאום התדפית התחלפה, ואם יש משהו שמתחלף מהר, זה תדמית.

אבל מה לעשות, אני לא מרגיש אותם. הם לא פה. אני מרחם

אצלנו רואים את המקלות, ושם רואים את הפצעים. יהודי טוב

וא.מ. רוזנטל, יהודי טוב גם הוא, שבמשך 20 שנה ערך את ה"ניריורק

טיימס" הזה, מקלקל לו את הקפה והבייגל של הבוקר: "יהורים אינם

יכולים לגרור אנשים לטינה, לרסק את עצמותיהם ולצעוק למי שעובר

בטביבה: אתה רואה? זה יקרה גם לדו". מסתבר שהם יכולים. וברור

שמלת המפתח פה היא "יהורים". יש דברים שאסור ליהודי לעשות.

כשאנחנו גיבורים אנתנו ישראלים, אכל כשאנחנו מלכלכים, אנתנו מהר

מאוד הוזרים להיות יהורים. ומה שכטוח הוא – "יהרות ארצות הברית"

או אלי ויזל, למשל. אלי ויזל הוא סופר יהודי אמריקני שחי

ובאותו מאמר מסויים שקראתי לפני כשכועיים) לאומות העולם ואומר

. שכל המרינות מתנהגות כמונו ורק אותנו שופטים בתומרה שכואת, הוא

מציין את הטיפול שארה"ם נתנה לוויטנאמים, את מדיניות צרפת

באלו'יר, את בריטניה הפולוניאליסטית ולמה הוא לא מוכיר את גרמניה,

לעואוליו, ואומר שוו צביעות להאשים את מדינת ישראל המתנהגת

המקלות, והם ממהרים לכתוב למערכת העיתון הניריורקי

לירושלים, לקונגרם ציוני, ולבחירת יושב ראש חרש.

האפיפיור שהתנגד לגלולות למניעת הריון: YOU DON'T PLAY THE GAME.

שבת פגשתי חייל צעיר שמשרת בשטחים (או אולי גבון לומר 📠 - "את השמוים?"). אני מכיר את הילד הזה עוד לפני שהתגי" יס ילד רגיש וצנוע, שאוהב ים וגלשנים, ופתאום הוא חייל,

יום הראשון ל"מרי האזרחי הזה שלהם", אמר פרויקה נתנזון

וה לא קל לעבור מגלשן לאלה. הא עבר שירונה קרבית. כבר שבוע שהוא מוצב באחר הכפרים הנערה הואת נתפסת אצלי כחלק מהכתם המטושטש שנקרא "יהדות ABC ביושה שבת שבת. בבוקר תפס הבחור גלים, ובעת ארצות הברית". הכתם שאתמול מחה מול רשת הטלוויזיה ארי הצוריים. הוא ככר רואה את סוף החופשה שלו, עיניו עצובות. מן מרביציםו" שאלתי אותו.

תיראה", אמר לי החייל, "ביום ראשון, אני רק הגעתי, אז 🛫 העתתי כנו חדש שבור, כאילו אני לא מבין מה עושים.... ביום שני 'צאי לסיורים, אבל בכל פעם כשהיו מכות, הלכתי הצידה, כאילו שמי צריך להשתין, ואף אחר לא שם לב שאני לא משתתף... ביום ופתאום אנחנו מצטיירים כקלגסים בריווחי כתבי רשתות הטלוויזיה ואלשי הלכו ננדנו ממש המונים, גם נשים, ואני הרגשתי לא טוב, השונות המתחרים ביניהם מי ראה יותר דם מהשטח. ישפח ישנהי על איזו אבן וחיכיתי שזה יגמר... כיום רביעי אמרתי לשקד שאני מרגיש לא סוב, ונישארתי במאהל... אבל ביום וצוישי כבר מברוקלין, או אפילו מהברונקס, קס בבוקר, קורא את ה"ניו־יורק־טיימס",

ופויז

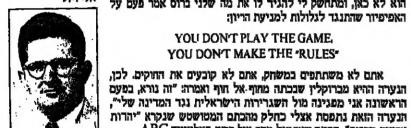
חשכו רגע על המצרים האלה, שרואים את אחיהם מוכים מעבר לנבול, וממשיכים עם השלום המוזר הזה. האמינו לי, המובארק הנה הוא קדוש.

תחשבו לרגע מה היה קורה אילו המצב היה הפוך: היא יהורית, היא לא ישראלית. היא בצר של הפצעים, לא בצר של אוים נרופים כארץ מצרים, מוכים ומנורשים בכל יום. האם למישהו פשמת מה היינו עושים להכזי הרי היינו שולחים את צה"ל שלנו האיי.אמ. רוזנטל הזה הגזים, ומישהו צריך לתת לו על הראש, ליוספוס חוצעים להם את הארץ בארוכו והם, המצרים האלה, מגלים התאפקות פלויוס הוה. השה לפרם, מציעים הצעות לסדר היום, לא מוותרים על השלום, מות למנו ומישהו חייב לומור להם: כל הכנור, מצרים. שיהיה לי בנידיורק, פליט שואה, חוון פרס נובל לשלום. מרי פעם הוא מתבטא מיא המצרי בעל פני הספינקס, שרואה אותנו משתוללים, במאמרים פושרים בעיתונות העברית בהם הוא טורח לספר לנו שהוא DIV M VIGI חמיר מצריק את מרינת ישראל, ככל מצב ובכל מחיר. הוא גם מטיף

. טאנוןם, מוכארק, אסיר ציון שכמוך.

עם, כשום מקום בעירם, והיו הייתי בותן לו עוד שלושה בעירם, והם בעירם הייתי בותן לו עוד שלושה משור, לנו אסור, הייתי בותן לו עוד שלושה באית שהייתי לנו אסור, לנו אסור, הייתי בותן לו עוד שלושה באיתי אים משור שהייתי או הייתי באיתי באיתי או הייתי באיתי באותי באיתי באיתי באיתי באותי באיתי לומי של סתם בדארם שאין לו מפלנה לעות ואין לו כרטיס במיעוטים, לבולם מותר, לה אטר את דה הוא ממשיך מינונים או הארץ, הוא יישאר פה, עם כמה חברים, יראה פרטיבובל לשלום על ישראל. אבל הוא לא אמר את זה הוא ממשיך על ישראל היבי שרא נידה להיות יורד מנטאלי מארצו וממולדתו. להשתכשך בשלולית התמימה הואת ששמה "יוהרות ארצות הברית"

178122210

קופ"ח. דרוש טיפול נמרץ "צריך למות בשביל לראות רופא"

כבר היה מלא. אחרי הצהריים הם לא עברו. אני שוא־ לת אם מי שעובר בכוקר לא יכול להיות חולה אחר הצהריים? אני לא מקכלת תמורה בעכור מה שאני משלמת. אני רוצה שרות כשאני זקוקה לו, בצורה מכוברת. במקום זה אני זוכה ליחס של זלזול. אני לא מתפלאה שאנשים עוזכים אותם. יש אלטרנטיבה".

מנתונים שנמטרו לנו מקופת חולים "מכבי", עו־ לות העוברות הבאות: מתוך 400 אלף מכוטחים, כ־70 אלף הם חברים שהצטרפו כחמש השנים האחרונות. במהלך 87' כלכר, הצטרפו 11 אלף חכרים חרשים. "מדובר בכאלפיים חמש מאות חברים שעוזבים בכל חודש ועוברים ל'מככי", אמר רופא נכיר מ"בלינסון". "אנחנו מרגישים כמחלקות שיש גירול כמספר התיקים של מכרי 'מככי'. מה שכואב לנו, שהחברים לא עוזכים בגלל היחם שהם מקבלים ככתי החולים, עובדה שממר שיכים לכוא אלינו. מת שמכריה אותם הוא היחם במי

המעוניינים בכך, מנסים להלך איימים בנושא המעבר שנים: "קופ"ת לא השכילת לחוש את הרגלי הצריכה לטופ"ח "מכבי". "עליפי הנתונים שלנו התופעה מוגב" של צבור לקוחותיה, שרורש שרות יותר טוב. הרעיון לת ביותר". ועוד הוסיף הדובר שאין שתר לטענתנו, כי של המירפאה הוא לא רע אכל לא במתכונת שנות במידפאות הקהילה היחם למכוטחים גרוע. מרים חלוץ העשרים, שקופ"ח לא רוצה להתנער ממנה. אני נגד עובה על כך בצמטה רופא משפחה כמירפאה שלה: התפיסה שחברי ההסתררות הם 'חברים' גם במירפאות. "טלמי לי 90 שקל, כמו שאת משלמת לרופא פרטי אף אחר יותר לא חבר של אף אחר. במירפאות הם ות הכלי ממני את אותו היחם. כשביל המשכורת העלו־ לסוחות שלנו, ואנתנו צריכים לשרת אותם בער כספם.

כתוכ, לפנות לחדר האחיות. הוספת שלנו: מי שצריך מעבדה ביום ראשון, המישי או שישי – שיחמש את תחברים שלו. יורדים לקומה השניה. כאן חדר חלוקת תרופות. וליד החלון משתרך כמובן תור.

מהאנשים לרומא במשרה מלאה. כל החברים שחיו על הדלת של חדר האתיות כתוב בפחק בכתב שייכים לד"ר טלמון, ששם משפחתם מחהיל יד (אלא מהז): "לידיעת הקחל לדגל שימורים לטובת באותיות ב, ד, ה, ז, ט, כ, מ, ס, ויע עברים לד"ר הקחל ולאחר שחגענו להחלטה לעבור לשיטת מרק שנוי, שומה אחת למטה, בשוף הפרוודור, וד"ר מרק קנזי עובד במשרה מלאה ומקבל כל יום) ו 1. המזמין יחקבל בתורו, אנו מקווים שהקהל יגלון בברכה, מוכיר מירפאת 'בית הכרם'". הבנח וינהג כמותו. בכ' רב האחות רחל". אמילו ממש לפני היציאה קלטמ את הפקירה אומרת בסימני פיטוק חוסכים בימים טדופים אלה בקופ"דו. לאחת התולות שהמתינו בתור: "ד"ר קנזי לא עובד ליד משכוף הדלת חלוי פתס וושף ובו וכתב באדום: "לידיעת הקהל, וא לא לתשאיר שתגים וצואות ליד ביום חמישי, את לא יודעתז"

> הרלת זה יזרק לפחו תודה האחיות". את התמונה המרתקת הזו של מה שמשאירים ליך הדלת, אנו משאירים לדמיונכם. עמוסים

בה שלי, זה מה שאני רוצה לתת. לא רוצה להתאמץ". יואב קריל מונה לפני שנה, כלחץ של גורמים במערכת, לסגן יו"ר קופת חולים. לא רופא, מנהל ות, שהתרגלה לקבל שרות רפואי ברמה. היתה סכנה מקצועי, עם הרבה נסיוו. שאלנו אותו איר זה שחברי התרחב לכל המחוזות כמעט, ועובר בהצלחה. תפיסת

הניהול הצנטרליסטית שנהוגה בקופ"ח, היא שמשתקת את המערכת, חוכתי כהנהלה לראוג ששלושה מיליון מכוטחים שלי יקכלו שרות טוב. זאת הצרה הכי גרולה

קופ"ה עוובים היום כלי סנטימנטים אחרי ותק של

תמיד בקשר עם החברים. זה נותן לי את הכות".

זה כ־23 שנים נמצא לצירה או מאחוריה נתו

לי בעל כזה, שיש לו הבנה מלאה לפעילות

שלי, להעדרויות הממושכות מהבית, במשר

השבוע כמעט איננו נפגשים. רוב הערבים

שאחזור בחצות, בעיקר כרי לשאול אם אני רעכה ".

היא מעריכה אותו מאוד ומתייעצת איתו וראה

החברתי. סוף סוף כאו מאותו כית־מררש. חברים

אביבה מץ ובני עורי

ברבקות ובמסירות אין־קץ. היא לא ידעה מעצורים. כך וה איתה גם היום. פתכחינות האלה היא לא השתנתה". המתירת העלתה יהודים לארץ ישראל וכאוגוסט

1947, נהיותה כת 19, הגיעה גם תורה. שלמה הלל, היום יו"ר הכנסת ואו שליח המוסר לעליה, העלה אוחה, עם אחרים, בטיסת לילה לאיליגאלית והרפתקנית מכגראד. לראשונה כחייה ראתה את הלל, ער היום היא זוכרת לו מסר נעורים. הנשיקה שהרכיקה

היא הוכאה לקיבוץ שרהינחום, שם נשלחה לוכש עסבים בנעליים לכנות ובשמלת משי. אתריכן היתה אלמוזלינו, היום ככן 75, מי שהיה שנים רכות חבר צין מקימי קיבוץ נווה־אור בעמק הירון. כשהגיעה הוועדה המרכזת וגובר ההסחדרות והיום יו"ר המכון אמה ארצה, נטשה את הקיבוץ והשתכנה עם האם היהנדייערכי. הוא נחשב לאיש שגילה אותה. הם במעברת בית־ליר. משם שלף אותה נתן אלמוזלינו, נישאו כטנתיים לאחר שהתאלמן מאשתו וכאשר היום בעלה, לעבורה בלשכת העבורה ברמת־גן. אז שושנה היתה בת 39. קודם לכן, כחיי אשתו, הין החלה גם בפעילות המפלגתית, בכניף אחרות העבורה ביניהם רק קשרי עבודה ציבורית. בעיר. כאן היה קו הוינוק במסלול אל הצמרת,

בכנפת היא מסוף 965 ו. כחיכית מן השורה היתה אלופת השאילתות. היא גם יומה והעבירה חוקים םוציאליים שעלו לאוצר כסף רב. כמה זה עולה -השאלה הזו מעולם לא עניינה אותה. ככר פנחס ספיר אמר עליה שהיא "אשה יקרה". היום חוזר על כך משה הוא לכדו בבית, עם ספר או עם הטלוויזיה ומחכה נוסף בהצעת תוק ביטוח בריאות ממלכתי. יש אומרים ניסים. היא מקבלת את הרברים כמחמאה.

לקראת כחירות 1981 מצאה עצמה פתאום בכיקום הסני ברשימת המערך לבנסת, לפני רכין, לפני מסגרתו. אין ביניהם כמעם חילוקי רעות, לא בתחום אבן, לפני ברלב. תרגיל של פרס. אשה, ערות המורח, הפוליטי - שניהם ניצים - ובווראי לא בתחום פעילה מאור במישור החברתי, אחרות־העבודה לשעבר כל המעלות. כפעט. מאחורי גכה לינלגו. לא סלחו אומרים שלא אחת שומעים את קולו מפיה. לה עד היום. אמרו שהתרגלה וכאפת האמינה שהיא לנתן שני ילרים מנישואיו הראשונים ויחסיה ממפר שניים.

היא יודעת. אבל "נשבעת" כאין זה כך: "ישכחי התברך שמאוחר מדי, זהו חסר בחייה שאינה מעלימה חשבתי שזח מקומי הטבעי. לא הרגשתי ביח עם זה. זמן לחשוב על חיי המרטיים". היום היא אומרת שהיתה מידין החנועהי - אתו יעצו לי לא לעשות כך, דם ומייעצת לצעירות לא להמתין ולאחר את הרכנת. ציירו שכולם ינירון יגראו אותה, לא די כותקעו אותה יקשה לראות אותה מחוץ לחיים הפוליטיים. היא

אותה שם. העבורה שעשתה בתחום הסוציאלי – זו התשובה, לדעתה. "אבל היו גם סיכות נוספות", היא מודה. "הכל ביחר. בכל זאת, איני ארם שצריר להתבייש בו. מעשי תמיד הוסיפו ככוד למפלגה. מקומי הטבעי הוא בעשיריה הראשונה ואני מקווה

"קיבלתי משרד קשה מאור ולפעמים באמת

כחוץ מתרפק על הדלת המנכ"ל לשעבר שהורה

מה דעת שרת הבריאות על רבקהישושנה ארבלי־אלמוזלינו־מיכאליץ יש לה קצת בעיות עם

אומרים שאין לה תוש הומור, לשרת הבריאות. היא נהרדת. ראיתי אותה מחקה אותי ולחצתי א ושאלתי חולה אחת: את יורעת מי זה איתיו היא לב

אברהם תירוש

במקום השני, היא עוד עושה רושם'. השתכנעתי מהיה כמו דג פחוץ למים. המאבקים הציבוריים כתחום החברתי הם נשמת אפה. התפטרות נוכה פשיטת הרגל של המערכת אינה עולה ברעתה. היא סותרת את טענות האוצר על בזבוזים וכפילויות במערכת הכריאות ומוכנה להצביע, כעזרת נתונים, גם על הישגים. היא מרברת על הסמת רשות האישפוז העצמאית ועל חוק כיטוח בריאות ממלכתית שבשלבי הכנה. התקציב הוא בעיניה "שערוריה" והיא אינה נלאית מלחזור על בעיית היסור: היא נושאת באתריות, אבל השליטה והכספים הם בידי שר האוצר. הוא

בחוויות, בדרכנו החוצה אנו נתקלים בפחק מיוחד, בכחב יד, החלוי במשרד הקבלה. בפחק הזה כתוכ

ש"ד"ר טלמון פרשה לגמלאות מ־2.9.87 ותחליף

אותוז ד"ר ריינר, בחצי משרת. על מנח להקל או

העומס על החברים והרופאה, הוחלט להעביר חלק

נכון, חיח כתוב שד"ר קנזי עובד במשרה

צריך לתת לצבור את החופש לפנות לרופא המקצועי

ככל שיבחר. במתו היורון הנהגנו בשנה שעברה את

השיטה. שם יש אוכלוסיה גרולה ממרינות אנגלוסכסיי

שהרבה יעובו אם לא נאפשר ואת. היום השרות הזה

מלאח, אז מחו יום חמישי אחר הצהריים וה כוראה

בעל־הבית האמיתי ועושה מה שהוא רוצה. אם אייאסשר לעשות משהו, מרוע לא ללכת

מתגנב לו הירהור: לשם מה אני צריכה את כל זה. אכל ממערכה לא כורחים, מי שיבוא אחרי יהיה יותר טובי אני בטוחה שהוא לא ייאכק כמוני על הדרך. כולם אומרים שזו הפעם הראשונה ששר כמשרר הזה נאבק כך על מקומה ועל נפשה של הבריאות. אני עוד וגינה שנגיע לימים סובים יותר".

על־יריה, שרופ' רן מיכאלי, מנהל בתי התולים העירוניים כתל-אכיב, שהגיע עם קכוצת אנשים לקיון שאם רק ישמע את קולה של השרה כלי לראותה, לא יידע, אפילו הוא, להכחין אם אכן זוהי שושנה א אוותו – רבקהלה ומיכאלי) המחקה אותה.

האח והאדות האלה.

איתם טובים, אכל היא רצתה ילד משלה. כשנישאו, אכל מרבקהליה, היא מעירה על עצמה, היא נהנית במרבו ובשהתחילו לקרוא את שמות המועמדים, אותו. לא אחת התוורתה כמה הוא כואכ לה. "מגיל ידה. לא בעסתי. עזוב את אחיה, היא בזכות עצמה במעם נמלמי מהכסא. מה זה, לפני רבין ואבן: לא צעיר התממרתי כולי לעבורה הציבורית ולא היה לי להיפך, פעם סיירתי איתו בבית תולים בתל-אביג רציתו לקום ולצעוק לאי, אבל החברים (כן, אלה מוותרת על קריירה פוליטית למען ילר משלה, ירעה כשאמרתי מיהו, אמרת: "אה נה האח של

רק אל תבריח אותו לקלקל את הסטייק

רסאי". מסערה צרפתית. רחוב גאולה 37, תל־אכיב. כלי חזית. כלי הצצה אל הרתוב. רלת מוגפת. מאחורי הדלת, "אווירה" צרפתית־בורגנית. כתלים מרופרים ככמול. ציורייגוכלן ממוסגרים. מנורות קטנות עם אהילים שמפזרות אורות צהכהכים־אדמרמים. מפות לכנות. נרות כחולים. צלחות כחולות עם ציורים כנוסח אנגלי. מוסיקת רקע.

הצוות רובו ככולו משפחתי. אבא פייר הוא המנהל. אמא ז'קלין היא ה'שפית". עוורים לירה כמטכה שני הכנים. עוזרות לאכא כחדר האוכל שתי הבנות. כולם מרכרים עכרית במכטא צרפתי, לפייד כו־סגיור היו פעם מסערות בפארים ובהיביירת הצרפחית. לפני תשע שנים עלה ארצה. "להיכוזולה" ברחוב ירמיהו היתה אות מתחנותיו. עכשיו הוא כאן, כ"ורסאי". גניש ככרי אווו וכרווז, שַרִין ותרכה מינים של אומצות – רייר, מדיום דייר, מריום. אם תכקש את האומצה "וול־דאן", יגעץ כך פייר מכט מבוהל. הלקות, יאמר, תמיד צורק, פרט למקרה כו הוא מבקש את האומצה שלו "עשוייה היטב", אם אינך סובל כשר מרמם, מומין כשר ענל. רק אל תכריה אותו לקלקל

את הסטייק. על כוסית של קיר (קסים עם יין לכן) יטפר לך פייר שאת הקריירה שלו כמסכת ותול בגול 15. שליבו שמח וגא כשהוא רואה את הבלחות חוורות

Bipedig 22

לוגמים את הקסים בניחותא. הוא נתה פילה מיניון מונה ברוטב בוצעים את הלחמניות תוצרת הבית שעשוי מבצל ירוק קצוץ, המאה ויין לבן. מימרה כבד האוון (ספוג יין פורט), כתוספות קיבל שולהננו זר ירקות ברוטב בורדולו – 29 שקלים: פילה ומורחים בחמאה המתוכלת. וככך מגיע שתי מגות עיקריות אלו היו מצויינות. שמשך הכנחו משחרע על פני שתי מבושלים ומוסרמים כגבינה, וכן שורש יממות. אל ה'פואיגרה' המשוכת הוה שומר ואספרגוס. נילווים טוסטים השימים. מולנו הזמינו המנות האחרונות אינן פופיעות וקיבלו "טרין דהישף" – תערוכת בתפריט. מדקלמים אותן למענך ומלווים פרט ליום א'. מרוסקת־טחונה־גם של בשר לכן, כשר כל שם מרים כחטבר וכהצגת

עגל וכבר אווו. משהו אמיתי. כמנות עיקריות מקבל שולחנגו בקומיקרמל, שאיכותו התאימה לאיכות קנרדון רוו וסטייקיבורדולו. לא לכלבל הפריטים שקדמו לקינות.

ירידתנו עירית צ. מחולון. תתפלאו ניזה מרקים שנעון עושים כחולון. מרק, כידוע, איננו נימנה על המובילים בתחום התסכון בקלוריות. ואם עושים מרק ללא כולפטרול, ללא קלוריות ושאד מרעין־בישין - ריבונו של עולם, איזה טעם יש לוו אבל אצל עירית צ. נם כשמית דל־קלודיות וחמים־מכולסטרול - איוח טעם מאחר שעירית אינה מבניסה כל אחד לביתה ולא לכל תוכוס לביתה היא יוצקה ממרקיה, נביא לכם כאן את פרטי חמרק ונסונו אותו במדור "עשה זאת בעצמך". אז מה תעשהו עשה מרק של ברוקולי וקישואים. זול, דל - אבל סמיך וטעים שנעון. קה/קחי שני ראשי ברוקולי טדי, ז קישואים

"ורסאי" בת"א ועוד כמוז דצרים משוטים שמוסיפים טעם לתיים (צילום: שמואל וחמני)

מהשולחן ריקות, סימן שהאוכל ערב עם קוררון בלו, שמרכיבו הראשי הוא לחיכו של הקליינט. עוד יספר לך שכל בשר עגל. בקורדודרוו המרכיב העיקרי עליצותו פגה כשתוא רואה צלחת וכה הוא פילה בקר שבקיפולו עוטף כבר אווז רבע מנה שהשאיר האורח. או הוא ואילו הוא עצמו נעטף בשינקן. המאכל מוכרה לכרד ברכמקום אם לא היה כאן כולו ספוג ברוטב העשוי מבייקון, יין

ברוטב קוררוך רוז' - 33 שקלים

שקלים: "טרין" – 16 שקלים: פילה

הואריאציות האפשריות. אנחנו בחרנו

מהפיכת התינוקות החדשה מגיעה!

אין מירחה, אין כביסהו

כים רחב המיועד לקלוט את שיירי המזון שנופלים

הילד תמיד נקיו לבוזירתך אריזת היכרות

משה החיים נוחים יותר, בין בים לבים. בת 10 פפיונים. קלים יותר. לא עוד סינרי 2 שכבות אחת אטומה, ואריזה חסכונית נו שטענים או מינרי בת 30 פפיונים + 5 חינם! בפני רטיבות, השניה רכה, צעטטיק קשידוים. בעלת בושר ספיגה. מפפיתים עלדדן יתרון נוסף – מדבקות פצונים, סינורים רב פעמיות. מו פעטיינו לוני נוקורו,

חוצרת בית

שר הווימולים הוו פעמיים מגיעים הפרונים.

בצחריים ניתן לקבל ארחת עסקים ב-26 שקלים. "ורסאי" פתוחה צהריים וערב

בינונוים, 4 חבילות אבקה מרק

סלרי. אין צורך בשום תבלינים

נוספים. מרתיחים את הירקוה

מוסיפים את אבקת הסלרי. אחרי־כ

מעבירים בבלנדר ומקבלים מדק

"קרם" בעל מירקם אחיד, שצבעו ועעמו "עשירים" למרות שבכל

צלחת פמנו תמצאו בקושי 50

קלוריות, בעוד שבצלתת מרק רגיל

מתפרעות" בדרך כלל לא פחות. מ־220 קלוריות – ולרוב גם יותר.

המחירים אינם זולים: מרק - 1

בכל פינה בירושלים יש חלקוואני המשפחתי

משה דיבלין

יו"ר הדידקטוריון

של הקרן הקיימת לישראל

נולד בירושלים (1925), דור שביעי

לילידי הארץ. גדל בשלונות מזכרת

משת ושערי חסד, למד בחדר, בביה

מדרש למורים "מזרחי" ובמכוו

למדעי היהדות "עלומה". שירת

במנגנון הקבע של ההגנה ובצח"ל,

הסוכנות. נשוי, אב לשתי בנות. נר

דורנן, הוא, יחיאל הופר והמשורר סוצקובר אהובים

עלי כיותר. מהרור הקודם אני אוחב מאוד את מאנה

ליוב ואת משה לייב הלפרין. יוצא שעל כל שישה

ספרים בעבוית אני קורא ספר אחד כאידיש ושניים

כל סמר שיש כו מריח הארץ מסקרן אותי. השנה

התענגתין למשל, מקריאת 'בית כת'א' של גרשון גרא. קראתי כעניין את ספרו של שלמה הלל ואת

היה לונסול בניוריורק ומנכ"ל

ברוווב הפלמ"רו, ירושלים.

ווים כאר, מסגי שיש כו ירושלים.

כל שנה, כס"ו כשבט, אני נוטע עץ. השנה -כהר הצופים. כירושלמי, משמח אותי שאני יכול לפחת חלם בתוכנית להספת ירושלים בחגורת יערות. עד, בשבילי, הוא מקום שאפשר לנוח כצילו ולהנות. בילרותי היו בירושלים רק עצים מועסים, ואולי דווקא משום כך היה אליתם יחס מיוחר. היינו מטיילים לעצים שכעמק המצלבה, לחורשה שליד עסרות, גוסעים לייעוד בקריה ענבים וכל"ג בעומר מכלים נצל העץ שליר קבר שמעון

נטיעת עץ מרגשת אותי ככל פעם מחרש. הרי זה רבר נפלא לקחת שטח עווב ומוזנה ולהפכו למשתי הי, מעוכר. לרחום את המידפר כמעשי ידי ארם. ואיוורים שלמים שאתה זוכר אותם קרווים, למשל גוש להב או יתיר, נהסכים תוך שנים מעטות ליערות. אני אוהב לטייל בארץ ולראות צמיחות ראשונות. יער, משכות ראשונים, קיבוצי העמק, רוחמה עם סיפור הכאר, רביכים עם המיצפה, מקומות שאפשר לראות איך החווו. כשאתה מכיר את חולדות הארץ, יודע את הרברים, את סמונות העבר הרחוק, זה כמו להכיר כית על כל קומותיון מחמרתף והיסורות עד חנו. וחכל גרוש ומלא וזה מרתק

כל פה שקשור כארץ ישראל וכעם היהודי, בעיקר בתולדות התנועה הציונית, מרתק אותי כמיוחר, הבר החיסטורי וגם חצר הספרותי. זה חומר הקריאת שלי. בעכרית וכאידיש אני זוי ונושם עברית, משחק בת. חשפת היא כלי, נעון שצריך להקשיב לו ולמיות איונו. אם כי הורי ריבוד ביניהם איריש, אין זה: העיגון הטבעי שלי, אבל אני מאור אוהב את חעסיסיות

אילו, וזית חובר ביוין הייתי נותן פרס נובל לסשורה ההסומר חיים גרארה. מסומרי האיריש כני

שיצאו כשנה שחלפה, הכי אהבתי את "רביעיית כנפיים. יד כן־צבי, המכונים לחקר הציונות, נול ה בלשי, מותחים כמו רומן סוער, למשל, הביוגושים

וכתירים אתרים עוד כוננית ועוד מיף, וקשה להפו

"ירושלים שלי מתחילה בנחלת שבעה, שכונה שיוסף ריבלין היה ממייסריה וראשון למתיישבים בה רבי משה, אבי־סבי. סבי היה הילד היהודי הראשון

רוונרורף של נתן שחם. אי־אפשר להספיק לעוה הכל ותמיד יש הרגשה שמחמיצים. לשמחתי, כשנים האחרונות, חקירת ארק־ישראל והציונות הצפיתה חרש של חושרים וככל יום מעשירים אותנו בחשר נוסף. במסכת המרתקת הואת של העם בדרכו לניה יוצאים ספרים מופלאים, הלקם מרחקים כמו סיפור

החרשה של וייצמן. ויש גם ססרים כנושאים אחרים שמעניינים אחי וורי אני לא רק בן הארץ הזאת אלא גם בן העולם והתקופה, ואם יצאו הוכרונות של קיסונגד, אני חזה לקרוא בדם. מאור מעניין אותי לקרוא כל מה שקש ברוזוולט וכמובן לקרוא על בריה"מ - גם מבחתה יהודית וגם מבחינת ניסוי עולמי. הספרים מצפברים וממלאים את כל הארונות בחדר העבודה שלין

באנגלית. כרגע אני קורא את מפרו של יסנוביץ' על לודג' היהורית, ומכר התחלתי את "עת חומיר" של כעבור זמן קצר הצטרף אליו אתיו שנולר מחוץ לחומות". צניחה עיוורת של שייקה דן. מהרומנים הרפים

שוו אושיות בת־ומנגו אתה מעריץ: <u>בן־גוריון, ברל כצגלסון והרב אברהם יצחק הכהן קוק.</u> אַוּה אישיות הסטורית אתה מעדיץז <u>הרמב"ם.</u> שלמו צר לךז <u>על אנשים שחיים בלי מטרה, בלי חוכן, בריקנוח</u>

<u>נעיקר ברכוש ציבורי.</u>

מה אתה רוצה לעשות כשותצא לנימלאותו <u>ללמוד וללמד את תולדות הישוב הציוני</u>

בשרות שונות, ולכתוב ספר על דמויות ושכונות בירושלים של ילדותי.

אל היבים אורח כל חבית ייהפך לספרייה. או אני קורא בנותו, משוחרר מסלפונים ומהצורך להכריע

מות האוסטרליות מוצאות חן בעיני, יש בהן משוקות של ננייה ארץ וורשה לפעמים, כמו ת או האה תוכנית כמן "שושלת" ולא יודע למה. מים מיני מינו

לשלבוע כמעם איננו הולכים. מרי פעם למשפון אכל בעיטר אנחבו יושבי בית. גדלנו מים שלושלים היהה נתונה הלכה בעוצר לילה את לע תעולני לשנת בערב בבית. אם כי בשנים להנות כלעדות ובחי אוכל בצים בפסריות אחרי מש נד בל לפה מינו הק הקשה והעובה אלא בם שמשוה וברוב המקומות זה המר. וירושלים The state of the s

אוהב גם את קברטין ואת יוסלה רווגכלט. שמעתי אותו בשבת האחרונה שבה התפלל, בחורבת רבי יהודה חסיד. ובאמצע התפילה נכנס הקצין סילבר ואמר לרב קוק שארלזורוב נרצח. ימים מספר אחרי־כן, כאמצע הסרטה בים המלח, יוסלה קיבל התקף לב ומת.

"דומה שירושלים מתחרדת והולכת, שהחוגים הדתיים מנהלים אסטרטגיה של כיבוש רחוב אחר רחוב, רובע אחר רובע, מתערבים בחיי הפרט, מציקים. אותם דתיים שבת"א מאפשרים לך לחיות איך שאתה רוצה, משתלטים פה בצורה כפייתית".

אכי מאוד החויק מהרב קוק שדיגלו היה סובלצות, לי יש יחס שבלב לדת, למסורת. מראיג אותי מאור כיוון ההתפתחות של ירושלים. רומה שהעיר מתחררת והולכת, שהחוגים הרתיים מנהלים אסטרסגיה של כיבוש רתוב אמר רתוב, רובע אחר רובע, מתערבים בחיי הפרט, מציקים, עושים את החיים לחילוניים בשכונה רתית בלתי־נסבלים. אותם רתיים שכתל-אביב מאפשרים לך לחיות איך שאתה רוצה, משתלטים כה בצורה כפייתית. וגדל דור צעיר שמרגיש שאין לו עתיר בירושלים ויש תחושה לא בריאה שמגבילים אותך, שאינך יודע מה ירצו ממך מחר. ובעניינים האלה, גם תחושה היא עוכרה. הייתי מאוד רוצה שיחיו יותר יהורים בירושלים, אכל יהורים מכל הסוגים והרבדים, לא רק חרדים.

משפחת ריבלין מאוד מוסיקלית, אבל כתוכה יש קבוצה של אוזניים ערלות ואני חושב שאני ראש לאגודה הזו. התרגלתי למוסיקה, אכל לאהוב – אני אוהב בעיקר שירי א"י, וחזנות טובה. כזה אני רווקא פיין־שמעקער".

בשנים שהייתי במנגנון ההגנה גרתי בתל־אביב ונהנתי ממנה. היום חליאביב לא מושכת אותי, אני לא נימנה על מקרשי היום החמישי כתל-אביכ. הים וראי בנחלת שבעה, שכונה שיוסף ריבלין – שהיה ירוע וראשון למתיישבים בה, כעבור זמן קצר הצטרף אליו אחיו, רבי משה, אבי־סכי. אני קרוי על שמו. סכי היה הילד הוחודי הראשון שנולד מחוץ לחומות: וכמובן מזכרת בתיה ובתי ברויירא ושערי הסד, שכונות כהן גדלתי זהלכתי לחדר, ובית דור, שם היה מרכז תרב. והועד הכללי שאבי ורודי היו עעילים כו. ומאה שערים, שלמשפחה היח יד וחלק ביסודה ושם גייסתן נוער דתי להגנה.

אני אוהב לחוור למתוות ילדותי, "כשנים האחרונות אני פוגש כשכונות פחות ופחות אנשים שאני מכיר, אבל ככל פינה בירושלים יש חלם מילדותי, מהאני המשפחתי שלי ווה רגש של

פ נפנה אני מדלל, מוציא כמאה ספרים ונותן בדבר זה או אתר כל חצי שעה. אני אוהכ תופשה ככרך גרול. ללכת להצגה, לאנים אני שרא בבוקר ובצורים. בערב קורא קנברט, מוזיאון, לשותה עם אנשים, מרי פעם לנסוע א מופו לפלוויות. מדשות, "מוסד", לפעמים יוה לראות נופים, בעיקר הרריים. בנוף שטוח אין הרבה שיץ את היקוייץ" של שלמה .. אמשרויות, אבל בודן בלל בילוי, בשבילי, זה מעגש שנה שלו יש תרבה שורשיות יתורית. ביתי עם חברים מתקופת ההגנה, אולי מפני שההגנה היתה יותר מבית, וחלק גדול מירירי הם ריבלינים. בכינוי רבי יושע שטעטעל־מאכר - היה ממייסרית וריבלינים יש בכל נווני הקשת הפוליטית.

"בכל שנה, בט"ו כשבט, אני נוטע עץ בילרותי היו בירושלים רק עצים מועטים, ואולי דווקא משום כך היה אליהם יחס מיוחר".

משפחת ריבלון מאוד מוסיקליות אבל בתוכה יש משמונו ביה ביה משמתה בדלתי בבית קבוצה של אווניים ערלות ואני חושב שאני ראש לי לה היי ביאות אלא למסובות ואירועים לאגורה הנו התרבלתי למופילת אלג לאחר אני שתות (על אני לישם משפחתי וביתי הבית הוא אותב בעים שירי אין זמרים כמי יהודם גאון, נחמה של היש מישם משפחתי וביתי הבית הוא אותב בעים שירי אין זמרים כמי יהודם גאון, נחמה שירי למוסימה מדין גרות בלית האחת לומרת הברל נאת לחקת הבח"ל ביתית האודים אני מאודי שירי למוסימה וחשבית לומרת משפטים. את אותם לשפוע חונות שובה בזה אני דווקא שירי מולים חל בארץ א בזרי בתמשה שייר שמעקער, האהבה הברולה שלי הוא פינציים, אני ציקום: אורית זילברמן

עכשיו גם אתת יכול ללכת על שיש, אצלך בבית.

אין לך מזומנים? אין בעיות. בפרבימל אתה מקבל

השיש שלך - עכשיו, ואת התשלומים החורשיים

חשבת ששיש יקר? בפרביטל תוכל לבחור ממימב

אתה צריך את השיש עכשיול בפרביטל אין צורך

רצונך בנודל מיוחד? בפרביםל זה אפשרי. בנוסף

למידות הסטודרטיות של 30×30, 30×30, 40×20,

דגמי השיש האיטלקי בהנחות אמיתיות של

אתה בותר את השיש ומקבלו מיד.

תוכל לקבל אריחי שיש לפי הזמנה.

תיחית אעיתית תיחית אעיתית

שיש פרביטל. אזור התעשיה הישן

(ע"י הקו-אופ), נתניה

053-615285 ,28152 : 기다

או למה לך כחכותו עכשיו גם אתה יכול.

חוכל לבצע בנוחות ובקלות.

משהו:

דם חוסך קטשופ.

מאד לעבוד בחנציה. אני כדרך לפגישה. מוציה שסים לפגישות, ברחוב שהוא הטיול מתר נעולם, הקאנאלה גראגרה. והבה, במקום ישוג לתוך הנשמה את מראות התעלה, אני לא משיק לחשוב על העיתובות האיטלקית ויחסה ומשרף נגרנו, ומה לעשות, ואיך אפשר להפעיל א יהדי ונציה לעצור את הלינץ', ומתווכח נאשי עם כל מיני עיתונאים איטלקיים. והאם יושם שבטלוויזיה האיטלקית אומרים ממשלת

מאני תופס מה אני עושה, אני מנסה לגרש א המתשבות ולרוקו את המוח, ולהביט סביב מעיים שרואות את ונציה, לא את עזה. זה לא "ועלך. גם כגלל שנמצאים איתי כ"וואפורטו" ווניגנים רכים, והם קוראים אגב נסיעתם דוונים איטלקיים, ומה מעסיק אותם כלב הים תמש אם לא עזה מסכנים, מסכנים עזה.

בעד לכתפו של כל איכולקי אני רואה את מוצעו בעמוד הראשון: "עוד שני הרוגים, אבל ה ממיקה מעמר", "מחאות נגד גירוש מלפחימים" כאילו שמדובר בסטאלינגראד, מלן פני הרוגים הם טבח המוני, וכאילו מבת צרנעה מסיתים לגור אצל אחיהם הוא נדום הקלשתינאים, וכבר שמעתי הרבה פאים האומרים: אם התיקשורת העולמית מנקו מילו אנתנו מבצעים טבח וגרושים, או לי כאי לעשות את זה יותר נרוע לא יוכלו לשב ניוון שכבר עברו את השיא האפשרי. צל מואני שוב עושה הדי אני שט לי בוונציה. אוי לא מתרכו כארמונות הציבעונין שניה המתניניות ליד עמודיהן למה אני מועום שוב בגלל עווה

WALL THE WALL

ונציה היא כאמת מקום מיוחר, ובחורף, כשאין תיירים והתנועה כתעלה מעטה, רואים עוד יותר טוב את הייחוד שלה. הנה עובר על פני ה"ברינקס" של ונציה. זו סירת מגוע מהירה שעליה כתוב: "העברות ערך". איך לא חשבתי קודם לעצמי שגם בעיר על מים צריך כלי רכב מיוחד להעברת כספים ודברים יקרים. וזה רק אחר הדברים שלא חשבתי עליהם והקשורים בהפעלת עיר כגון ונציה. הבנתי את זה כשראיתי בוף שט מולי.

ישבנו בפיצריה. על יד על יד על היד ראינו גביעי יין נאים על השולחן, בצבע אפרסק. "איזה יופי", התלהבתי, "מוראנו". ואז ראיתי את תחתית הגביע, שבחוסר והירות הניחו אותו הפוך ושם טבוע: צרפת.

קיימתי את הפגישות שלי בוונציה, ועכשיו אולי יהודי ונציה יכתכו לעיתונים האיטלקיים, ויצלצלו לטלוויזיה שלהם שיפסיקו להגיר ממשלת תל־אביב. אלה שפגשתי הם תומכי שלום עכשיו ומטה מזה, אבל ללא ויכוח הסכמנו שההשתוללות הלאיהוגנת של העיתונות האיטלקת חייבת להיעצר. לקראת סוף היום שאלתי אותם איך מגיעים לתערוכה מסויימת שהתקיימה בדיוק באותו יום כוונציה. תערוכת מכשירי עינויים עתיקים.

"טוב ששאלת אותנו ולא שאלת איטלקים", הם אמרו לי, "רק זה חסר עכשיו, שישראלי יסתובב בוונציה כימים אלה וישאל על התערוכה ימכשירי עינויים".

למחרת בכוקר עוד הספקתי לקפון לראות את מכשירי העינויים העתיקים. עיר הנפלאות ונציה קיבלה את התאורה האמיתית. כשר אדם קרוע, שרוף ומולקה מצוי כשיכבה עכה מתחת לכל מרצפות הערים המערביות היפות, התרבותיות ומטיפות־המוסר־ליהורים העומדים על נפשם.

כל מי שיש בו טיפת רגישות חש באוויר אירופה את האכזריות.

עיוניים הם דבר רגיל כאן, פרט לחלק מארבעים השנה האחרונות בחלק מאירופה. התערוכה היתה אוסף של דברים נוראים. יותר אולי ממוצגים אחרים דקר לי בלב לראות את המכשיר להשתקת צעקות הנחקר, לבל יפריעו לדיוני החוקרים. זו מסכת ברזל הנסגרת על ראש המעונה בחישום, ואגב כך גם נרחקת לתוך פיז קופסת כרזל ארוכה, הנתקעת שם עד הגרון, וחור קטן בה המאפשר נשימת אוויר

נזכרתי גם כשורה שקראתי כשכיקרתי פעם ברוטנבורגי, עיד נהדרת למראה בגרמניה, על. הדדך הקרויה לא אחרת מאשר הדרך הרומנטית. כך היה כתוב במדריך (בהוצאת האגודת הסטורגטים של הארווארדא זלור התומות יש גם מוזיאון קטן למכשירי עינויים, שיוכיר כי החיים באירופה אינם רק ננות אדומים ובתים ציוריים".

התחלות

תיירת זרה צעירה באיטליה תסבול ממה שהוא אולי מיטרד ואולי לא, מה אני יודע:

כל איטלקי ינסה להתחיל איתה. איטלקי לא מסוגל לוותר על הזדמנות לנצל

את ההזדמנות. ובטח פעם אחת מתוך מיליון הוא גם הצליח, או שמע על מישהו שהצליח, מה שנותן לו מרץ להמשיך הלאה. כבר שמעתי על הרבה משפטי התחלה נואשים באנגלית עילגת, אבל תשמעו מה שסיפרה סוזאן: "איטלקי כא אלי ברחוב ואמר: 'הי אשה אמריקנית, אני אוהב אותך, כי את מגלחת את הרגליים שלך״.

אם לא הייתי נמצא ברומא, לא הייתי פוגש כאן בערב שישי ישראלי את ויוגן שבא מהארץ, ולא הייתי שומע ממנו את הסיפור הזה, ולא הייתי יודע את הדברים החשוכים שקורים בארץ:

רונן יצא למילואים. שלושה קצינים הם היו, ונסעו ברכבת לחיפה. מולם ישכו שתי נערות. עדיין לא שכחתי איך הן הנערות הישראליות, ורונן עוד אמר שאחת מהן היתה מעוצכת במיוחר..

הנסיעה נסיעה, שלושת המילואימניקים והנערות לא החליפו מלה כיניהם.

אבל לפני שהגיעו לחיפה אמרה פתאום נערה לאתר הנכרים: "תלכיש אותי".

"?7173" "כמעט הגענו", היא אמרה, "כל הדרך הפשטת אותי בעיניים, עכשיו תלביש אותי

JKISIX DIKK_

כרלת, אומרת: שלום. תוורת לראיון. לא אומרת כלום, התקלים החדש היא שומרת על מסתורין, עסופה לעואול. על שפחיה המתוקות נוכט חיוך, המאשר שיש בחיים גם חלק מוכן מאליו. גלי, כובי דפרחים?

שוחקת, לעואול. הריסים שלה צונחים להרף סניה על חלקת לחייה, והסור שהיא מסתירה גרל ב"מקיץ אל חלום" של כרוך פרירלנד, היא משתררת לממרים שווראי אינט תואמים את מירות המציאות

כל התקליט החדש עוסק באהכה. האהבה שהכתיימה בעקבות "האושר המתפור כמו חול נרוח", האהבה המצויה נ"למה רק חלק, קח את כולי"), אהבה אינפנטילית מצועצעת, אהכת נעורים טכולה נשפע פרחי אביב סחמיים, אהנה קשה, מתמסרת עד סוף הכאבים. האהבה המחמרדת, הנאנקת תחת עול עצמה, האהכה הנשית המכשפת, מתרחקת, מתקרבת, וגם אהבת הגוף האנונימית של הוונה העלוכה כפינת הירקון, גלי עטרי יצאה מן השבלול שלה. מי היה מאמין, סהיא תפטים להיוהר באמירות הפומכיות שלה. ומה יותר פומבי מן התקליט הזה, שלהיטיו 'רק אתמול", "נפאל", "צער אחד לפני הנהר", מנוגנים כרשתות הרדיו לאורך ולרוחב, והתקליט עדיין לא בשוק. עוד יומיים הוא יגיע לחנויות התקליטים. עשרת אלפים עותקים יונפקו במכה ראשונה, עניין חסר תקרים, התקליט הקודם, "אמצע ספטמבר" נמכר ב־35 אלף עותקים. לפריצה הגדולה של עטרי אל תוך עצמה, בתקליט הנוכחי, צופים ביקוש גרול עוד יותר. את החלק השני של סוכני המכירות מדווחים על ציפיה ודרוכה של לקוחות

> ם זה תרגיל פרסומי, אם לא, גלי עוסה בתקלים הזה צער ממשי לעבר התפתחות. "אמצע ספטמבר" היה פסיעה מהוססת לכיוון האמירה האישית, והוא חסר התחייבות ממשית. הפעם גלי לוקחת על עצמה התחייכות למסר איטי. "כי לבי כבר לא תופשי/ ככה נשבעתי, למה לא להודות?" ("רק אתמול").

איך זה כרה? כישהו דתף אותך? התבגרת? "וה מקצוע חשוף. כאיוה רגע אמרתי לעצמיו גלי, או שאת הולכת עד הסוף, או שתעובי, תלכי תשבי כאיוה מושב. במקצוע הוה שורד אדם שיש לו מה להגיר. או אם זה ככה, קרימה לעכורה. וזה גם עכודה כנך אדם, לא רק נתחום המקצועי".

מה זאת אומרת, עבודה כבן־ארפז פעם כתבתי עליך שאת תסרת תומור מרוב שחד להתבטא. זה

"אם אני מצחיקה? זה את צריכה לשאול אנשים שמכירים אותי טוב". שוב פומסת חיוך. בתקליט הנוכחי, תאמינו או לא, היא מתברתת, רס כסיר אחר אמנם, אכל היא מרשה לעצמה שם השתטות משמחת באמת, בעיקר על רקע רצינותו העצובה של התקליט כולו, ועל דקע הפנים שגילתה עד כה לציבור. כשיר "נ.ב." של יונה וולך ז"ל ושמעון גלבץ, היא מומררה: יכי איתך זה רק בגלל שאני אוהבת/ כי איתך זה רק בגיל שאני רוצה/ כי איתר זה לא כגלל שאני חייבה. כי איתך זה רק כגלל שאני רוצה".

כשורה הראשונה היא כמו ילדה מתוכה־מכומכמת כצת. כמתי השיר היא זמרת אופרה מלאת פאונום מופרני. יחד עם גלכן היא שרה דואט סארודי שיש כו התפתחות של כדיחה. אה, אומר חסומע, איזה יופי, היא יכולה גם להשתולל. כשהביאו לה את מעשפת תקלים השררים של השיר הזה, ראתה שיטחת כשבילה סופות כסוף מארס. לראשונה תכונה פורצת מסגרות שלה. תנוחה מצחיקה של זמרת בקריירה. היא לא מפחדת. שנים רבות חילטרה אופרה חצי פוזלה כעצם התמסרותה להפכת הקול. גלי במופעים מטעם ועדי עוברים. הקהל לא הבחין אם מי נכהלה. ביקשה ממלו יורמן, פנהל אישי, שיננוז את שעומר על הבמה הוא זמר או זמרת. בשנתיים

שולי

עטרי, התווכח איתה, כמובן, וניצה. הם מחווכתים הומר שר. המופע מרגש אותי זה עוד צער בתגשמה תוך כך בפנים האקווסיות שלה, שכל מבע בק הרבה, מפני שהחששות ששיתע את עטרי בעבד, וגררו העצמית שלי כאמן, לתת לעצמי לערום בטבעיות. אני מיניאטורי ועצרי, עד שלא בטוח שהיא אבן חייבי אותה לעבר מה שהיא מכנה "מעויות", עדיין קופצים . לא יורעת אם אמלא אולמות. גם אם יבואו מאתיים

שמפו ליידי ם מזמין אותך יילנקות את הראשיי בלונדון.

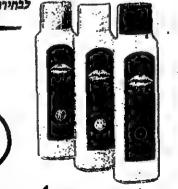
טיסות ללונדון, 500 סווצירים, 500 שמפו ליידי ם 10,000 סבונים ליידי ם י זוכים מייד ללא חגרלה.

> קני שמפו ליידי ם, העניקי לשערך את התכונות חנפלאות של צמח האלו-וורה ולעצמך מתנה משגעת. בעת הקניח תקבלי כרטיט ייחיש גרדיי, שבתוכו תוכלי לגלות

אחד מחפרסים חבאים: 20 טיסות ללונדון, 500 סווצירים ליידי ס. 500 שמפו לוידי ם.

10,000 סבונים ליידי ם. על כל קניית בקבוק שמפו תקבלי כרטיס, ככל שתקני יותר תוכלי לזכות בעוד פרסים וכמובן, לפנק את שיערך בריח נחדר, רכות וברק נפלא.

ואל תשכחי, עם 20 טיסות ללונדון, חסיכוי שלך גדול. צמפו ליידי ם מכיל בתוכן מעצב שיער (קונדישיונר) לבחירתך שממו ליידי ם לשיער רגיל, לשיער שמן ולשיער יבש

..עם כל יתרונות האלו-וורה.

שיווק ומפצח - יינקחיי בעיים.

תחשתונפות במבצע אסורה על עובדי חברת "נקח" בע"ם, חברת "האחים פיכמן" מניים ועובדי פרסום "קריאל".

לאולם של חמש מאות, זה כסרר מצידי". "זה בסרך מצירי", היא אמרה לפני שנתיים כשראיון איתה פורסם רק על עמוד אחר, כשתוד לבו. המקופלת שלה על מיטה טתורה, הרכה התעגלניות "לא רציתי אז פרסום ככלל, רציתי לצאת עם המופע רפות. במחשוף הסוודר יש רמז לסקס־אפיל המעודן הראשון, הקודם, כשקט. חששתי להתחייב". היום היא עומדת על כך שהצלם יקלוט את הפרופיל השמאלי

תכספים של יחלב ודבשיי. ספגת דרבה השמצות היא אומרת, ככיתי בהקלטה של השיר הוה. "אַל תכבַה, מעליבות שהזכירו קאפריזיות, תובענות מאותם יהייתי שני אנשים שונים. אחר הית יוצא ימים. יש לך, בכל זאת, נעגועים לאותה תקופה בשהייתי בין אנשים שאני מכירה, שטוב לי איתם, זוהרת? "יש לי זכרונות של תויות שאין לכל זמרת. פעם

האירוויזיון היה אירוע נכבר, אצלנו וגם כאירופה היום ואת סתם שטות. הופעתי בחברת בלונדי, חוליו איגלסיאס, סופר־טרמפ, בוני אַם. ועוד הייתי מסיימה את הערב. סתם אני אופרת, אבל זה היה משהו. היש בהופעה בפאלאריום בלונרון. ערב של גלוריה גיינה. ולפני שהיא עלתה על הבמה, אנחנו נכנסנו למקשה

שלה, הפוטוגני מן הימני.

את גוררת משפט נגר שלמה צח, בענייני

שלנו כאולם. הקהל עמר על רגליו, היה שקם. רק אתר

שהתיישבנו, ניינור הופיעה. כתום ההופעה כולם עמד

ער שיצאנו, ואיש לא עזכ את האולם ער שלא נכנסי

לרולידוים המוזהב. אבל וכרתי וקיבלתי גם את החלק

השבי של המציאות. ידעתי שאניע ללוד, ושם יהיו

הרעש והלחות, וכשנופיע כנתיבות המיקרופונים לג

ולו יורמן: "לפני שלוש שנים קיבלתי לידיים

תיגע בה, היא מקרה של קריירה אבורה היה

לה חוסר אמון למוסיקאים, לאמנים, לשדיה

(המשך בעמורו)

גלי, שהיתה מקרה קשה מאר. אמרו ליו אל

היא היתה בךארם שלא יודע מה הכיוון שלו. היא היו

יתיו בסדר, ווה יהיה בסדד".

"הלכתי פעם אחת לפסיכולוג. אמרתי לו שאני

רוצה להתפתח, להרגיש יותר בסוחה בעצמי. הוא אמר לי: את יכולה לבוא לשכת כאן ואני אגיר לך: את יכולה לעזור לעצמך. הלכתי ועזרתי לעצמי. המפתח לבן־ארם זה הרצון שלו, אמונה בעצמו. ראית את הסרט הזה, "ראנינג ברייב", על רץ מרתון, שמישהו הכשיל אותו כאמצע הריצה. אז נכון, וה רק סרט, אבל אני מאמינה כזה. אם מישהו יגיד לי היום: את חייכת לרוץ כל יום עשרה קילומטרים, אחרת את מתח, אין גלי -אני ארוץ. ואני לא יורעת אם יש לוה גבולות, למה שפוח הרצון יכול להשיג. תראי, בהתחלה רק רציתי לא לפתר בהופעה. אחריכך רציתי גם להנות בהופעה. אחריכך רציתי שגם הקהל יהנה. עכשיו אני לא רוצה הרוסה לתתיכות". לעשות חשבון לשום רבר. להתפנן על ההופעה. יש אנשים שמחכים להגיע לשני הדרנים. אז מה, מסתפקים כוהן כל יום אני לומרת משהו חרש. כל יום אני רוצה משהו חרש".

שאני שייכת. אתר היה שולט כי כשהייתי עם אנשים שאני לא מכירה. זה הולך ומתפתח לאיחוד כין שני האנשים האלה. אני עוכרת על עצמי. היום אני מרגישה עם עצמי הרבה יותר נות".

כל פעם מתוך ה־אני" הישן החרד שלה. על עטיפת

כסוודר שחור ומשקפי שמש, אכל יש בתנוחה

שלה. בתקליט החרש היא חושפת גם יכולת לבכות.

זעקה רקה מתוך המעיין החבוי ביותר של הכאב. כן,

"בתום ההוצעה

כולם עונדו עד

עויצאנו, ואיש לא

עזב את האולם עד

עונכנסו לרולס־רויס

זכרתי וקיבלתי גם

התווהב. אבל

"העציאות

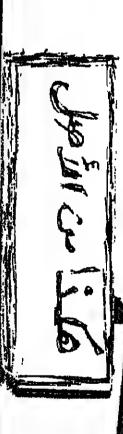
זה נשמע כמו דיקלום מאחר מהמרתונים האלה

כשבוע הבא תתחיל בחזרות לקראת מופע אישי האחרונות הופיעה במסגרות מכורות מראש, אבל "אני לא יכולת לגרום לקהל להלם. הוא מכיר אנשים כאו כדי לשמוע אותה. טולו יורמן אומר אתר לפני התהילה" ו"צער אתר לפני האדבה". אמו אותי בצורה מטינות. אני חושבת שצריך לטפסף אותי, שבקיכוצים ובמושבים היו פנים מופתעים. עטרי לא שמיר חיברה את המלים, אבל בלי אומרת שהשיר היה כפי שאני באמת, כמנות שמנות. שאנשים לא יקבלו נתנה להם "הללויה". אנשים עברו איתה תווית. "אני אצלה כבר כמה שנים, ומבילא אלה שבותבים לה מעריפה קהל חרבותי", היא אומרת. "קהל שמקשיב. כותבים מתוכה. כלומר, כמעט לא צריך לראיין אחנה יורמן, זרואה עצמו אוראי לשינוי תרמיתה של . לאו דווקא זה שמנופף בידיים ושר בלי לשמוע מה . רק להקשיב לקול תליל הכסף שלה, ואולי להתמו

לבניית האישיות. הלכת לפסיכולוג שילמד אותך איך

גלי: "אתה מגזים. החיים הם לא מלורומה כוא". הרגשתי שרכרים לא קורים כפי שהם צריכים לקיוה". כרוב פאניקה, אחרי שעובה את יחלכ ורבשי הלכה הכי רחוק לעבר המנוגר לאירוויזיון. עשהה רוק־אנ־רול עם ירוסלב יעקובוביץ, לפני נל הרוק־אבירול הישראלי. זה היה מוקדם מרי. היא עשת: תקליט עם מתי כספי. ועריין המשיכה להפש את

החותם האישי שלה. עכשיו היא שרה "צעד אחר לפני הנהר", רבע

פוטבול זה לא סחם ספורט. זה פולחן, חעשיה, חג לאומי וקדחת המוניח. ערימות של חבריה על הדשא, גושי שרירים בטייטס וכריות כתפיים מסחערים על כדור דמוי ביצה. מוכרים את האשה תמורת ברמים, קונים בחיות קולה מתשחק הגמר בשנה שעברה, מחערבים בלבוש מהוגן, עם טרנויסטור גרול ביד אחת ופעטו על הקבוצה הזוכה ומתחייבים – אם יפטידו – להסחובב ברחובות שאינו יודע כיצר לשתרר את השבחה האייה בתחתונים מעומדים. דקח פרטומת במיליון דולד, חולצות, מצחיות, כבר היה הרחוב לפקק אתר גרול של צפירות וצעקות כבר היה הרחוב לפקק אתר גרול של צפירות וצעקות ברונקוס, דדטקינס, קוורטרבאק, טאץי־דאון. אמריקה. ועמידות ראש וידיים ושירים והמבונים.

ולאת עפרה ישועה־ליית

רפאים. אין יוצא ואין כא. רקה אחרות לפני השעה עשר בער לווסקום אין שום סיבוין איזה משווק, יווצעם התרוצץ כאתוז תזוית בפינה

להסתיר את העוברה שמה שהתפרץ לרחובות כיום ב

בלילה היה, קודם כל, עושר פילאי: הירדסקינס

רארומי העור", "האינדיאנים") של וושינגטון ניצו

גרול כיד השניה. ונוא קפק וניתר וצלצל כפעמה, כסי הממלאה אותו. הוא היה הראשון. בשעות שאתר כו ונפגופי דגלים, ריקודים וחיבוקים וקפיצות כאורי אפילו האלות בתעורותיהם של השופרים בנ'ורנ'טאון, קרית השמחה האמיתנית בעיד, לא הצלים

צרי שנמשך הרכע הראשון של המשחק נראה היה אחתה.

פאה ועשרים מיליון אמריקנים צפו וראו כיצר ת הליאס הקחדשרכאק שתור העור הראשון נוסוריה שתוביל קבוצה בסופרבול, מחזיר את שישורה שתכיל קבוצה בסופרבול, נשורו אל היעום מן הריכאון והשפל של הרבע הראשון אל היעו העצום של הרכע השני, עם ארבעה מדומוס ששינו את התוצאה ל־35:10 במחצית. מתשיון ג'ק מרפי שבמאן דייבו, וברחבי וושינגנוון יציבר, שאנו מאוה אלפים כמלוא גרונב: "קרימה, הקום קיימה כביתו שבצפון מערכ וושינגטון קומה ביתו נביתו שבצפון מערכ וושינגטון קומה ביתו גם הבר הקוננוס מל לחייו, ששנים ישוניה הפכו אתו לאוחר של הקבוצה המקומית.

פאני תור תתיה של התתקפה הרושינגטונית, שוום השנית של התתקפה הרשיבגעונית, פשוט לה את הריצפה. שוום השנת הדגרם אכן פרצו קריבה, איש בתורו, ונינבו בדבו את הריצפה. נחקק אלצי מילין מעיר: הבית, שברו שיאים

לשעול את ה"ברונשס" ("סייחי הפרא") מדנוור, מופלאים והפכו את וושינגטון לבירה האמיתית הבלתי קושי עם הסיסמה הבסיסית של ספורט הפוטבול, ושל בשק את תורת הספורט המקצועי בכללותה: "הניצחון אינו בשק אל שלושים ושתיים נקודות. וזה מעורערת של ארצות הברית. הרהה, רנוור אכלה העיסר, הניצחון זה הרבר היחיד שסובע". העיקר. הניצחון זה הרבר היחיד שקובע".

ברבע השלישי של המשחק אספו

נוספות, ללא התנגרות מורגשת,

לידידו הטוב מל לוויין, שהמשחק

פשוט לא היה צ'אנס. הרדטקינס עשו מהם סמרטוט

כפוליטיקאי מקצועי לוויין יכול להזרהות ללא

לא צריך להיות תושב אחת הערים שזכו לשלוח קבוצה למשחק הגמר, כדי להידבק בקרחת הפוטבול, הוושיננטונים שכע נקורות ה"כדורגל האמריקני" שכל דמיון בינו לבין הכדורגל המוכר לנו מקרי כהחלט. סוף השבוע של הסופרבול והציר המדיני של שגרירות הנא חג לאומי במימרים שרק אמריקה יודעת אותם: ישראל כארה"ב, עודר ערן, הוריע תערובת של פורים וחג המולד, יום העצמאות וחג ההוריה. מכל ענפי הספורט המקצועני בארה"כ, איו מתחיל לשעמם אותו. חבר הקונגרס לוויין לא הצליח להבין על מה הוא מרבר. הוא עצמו נהנה מכל רגע, אחר שמשיכתו רומה לוו של הפוטבול, בכך יורו גם חובבי הכייסבול המתחרה. מזה שבועיים, לא יכולת הודיע, ואינו מחפש קרב שווה, אלא רוצה בנצחונה להפעיל טלוויזיה או רריו, מכלי לשמוע על סאן רייגו, הבטוח של הקכוצה שלו, ומצירו מוטב היה שהברונקוס על מצב בריאותם של השחקנים השונים, על מצב לא היו משיגים אפילו את עשר הנקודות הראשונות. הרשא באיצטריון, על הרכילות האמרונה בתוך לבדונקוס מדנוור, על מנהיגם רב התהילה ג'ון אלווי, הקבוצות או על מסיבות הפאר של ג'אק קנט קוק, מולטי־מיליוגר בן 75, שהוא בעליו של הרדסקינס.

(המשך בעמוד הכא

35 81**323i**0

תסברים על עודר דין אחר מדנוור שכל כך האמין בקבוצחו האהודה, עד שהבמיח לשחפו שנם הברונקום יפסידו, יפרסם מודעה בעיתון "וושינגפון פוספו". בה יבהש "סליחה ותחילה על שחשבנו שהברונקוס יכולים לנצח את הדרסקינס". כל כך היה בשושו הרונקוס שהוא גם התחייב לצאח לדמוג: לבוש בתוחתוני דרסקינס על החליפה.

(חמשך מהעמוד הקודם)

בעתונים, וזה כילל כמוכן את ה'וושינגטון פוסט" הסנוכי, פלשו סיפורי הפוטבול הרחק מעבר למדורי הספורט, אל העמורים הראשונים ומדורי החדשות, הכירור, הסגנון, הרעות, החדשות המקומיות, העסקים, המזון, המסערות, וכיום המשתק, כמוכן, גם מאמר מערכת. מה הפלא – 2300 עתונאים מרחבי המריגה התרוצצו כסאן דיינו, התפטמו במשתאות החינם שערכו המטרונים המרוכים של הספורט הלאומי מסכיב לשעון, וריווהן על הציפיה הגורלית ובעיקר אלה על אלה.

פוטכול זה גם אחד העסקים הגרולים באמריקה. בהימורים לבדם, העריכו השבוע שמיליארד רולרים עוברים ליד ליד סביב הסופרבול. הפעם, הסיכויים נחשבו טובים יותר לברונקוס. זמן פרסומת בטלוויזיה תוך כרי השירור החי ואת המשחק מפסיקים כרי שלא לפגוע בפרסומות) אפשר היה לקנות תמורת 675 אלף דולר ל־30 שניות. רוב המפרסמים גם הפיקו לככוד האירוע סרטונים חרשים, שכהם כיככו - ניחשתם,

מחירי הכרטיסים למשחק נעו בין 1 300 דולר כקצוות לאלף ותמש מאות רולר למקום טוב באמצע. שבוע לפני הסופרבול היו במודעות הלוח עשרה טורים עם הצעות מיוחרות לאוהדים בעלי

יוחר כסף משכל. מחיר שכירת דירה בשכוע הגורלי בסאן דייגו, סמוך לאיצטריון, היה כאלף וחמש מאות דולר, אבל היו גם "עיסקות חבילה" של וילות ועם ג'אַקווי) וכרטיסים, תמורת 20 אלף דולר. למי שעוד נשאר עורף, תעסית המוכרות לא יכלה להרביק את קצב הביקוש. פחיות קוקה קולה שנותרו סגורות ומלאות מהסופרכול הקורם שכו השתתפו הררסקינס, הוצעו לתוכבי הנוסטאלגיה כמאה ער מאתיים דולר. לחיים. וזה עוד כלום לעומת מודעה שפירסם אחד מהאוהרים כדנוור, שהציע את... אשתו תמורת כרטים

אפילו שר החוץ, ג'ודג' שולץ, ענד כפחור של הרדטקינס על חליפתו כשאירח אח נשיא מצרים, חוסני ומובארך

לסופרבול.

אגב, כוושינגטון כרטיסים למשחקי הרדסקיגס הם מצרך כלתי ניתן להשגה גם כימים כתיקונם: כל המקומות לכל המסחקים העונתיים באיצטריון כן 50 אלף המקומות מכורים למנויים, ורשימת הממתיגים בתור משתרעת לשנים ארוכות.

כמוכן שאין צורך לטרוח בכל אלה, אם הייתם כין המאושרים שהור מעלתו ג'ק קנט קוק, בעלי הררסקינס, חפץ כיקרם. אלה הוטסו פוושינגטון כיום ה' שלפגי המשתק, בטיסת ג'מכן מיוחרת שכולה מחלקה ראשונה, לכילוי סופשכוע על תשבון הבארון, – בעור הקריין מסכיר בקול נחנק מהתרגשות את גודי שטיאו צפיה כסופרכול, מהיציע המיוחר של קום. קוק הוא אחר האנסים העשירים בעולם (יש ויכוח אם הוא שנוה מיליארד או רק שש מאות מיליון דולר). הוא אוהב עתונאי צמרת, סופרים ואמנים, ומיליונרים זקנים כמותו. עד כמה רב הככור אליו תעיד העוברה שהעתונות מצניעה את העוכרה שרק כשכוע שעבר עלר בן זכר במז"ט לרעייתו החוקית, מוזאן בת ה־32. סוס סוען שהילר לא שלו ורוצה גט, ובינתיים הוא

מכלה כסאן דייגו, עם חברה צעירה אתרת.

פו פעקעת השניה מניבה. כישורים שונים דרושים לוועות ומתקרמים עם הכדור, ולמגינים, המנסים לצון צחם כולם הייבים להיות עצומי כוח ושרירים, שווי ויצה, אבל ההתמחיות השונות שלהם מחייבות ! משק הבוח צו הנמישות כוואריאציות שונות. רוב פאני השטבול מתחילים ומסיימים את הקריירה ממקין אתר ויתיד – אין כאן קירום מקצועי, אלא ' משת נופנית ומקצועית כמעט כמו ככוורת דבורים. שולע שיננה מקרה נדיר. התלבושת כוללת מגינים מושים היטב בחלקי הגוף הפגיעים, כעיקר הכרכיים, . הנתיים, הצוואר וכמובן קסדה לראש, מה שגורם לשקי נשטכול להראות גדולים עוד יותר ממה שהב

ג'ק קנט קוק, חיה מולטי־מיליונד מאושר ביום ראשון האחרון. הרדסקינט הם שלו

בטלוויזיה בוושינגטוו, התקשטו בכוכעי מצחיה ל"ארומי עור", עם כל התלכושת כיום הגורלי. דבים ענרו מסיכות קטנות בצורת חוטמי חזיר – מחווה לרדסקינס, שמישהו טען פעם שהם מתפלשים יותר מדי בבוץ. אפילו שר התוץ, ג'רג' שולץ, ענד כפתור של הקבוצה על חליפתו, כשאירה ביום ו' שעבר את נשיא מצרים, חוסני מוכראק, לארוחת צהרים. לנשיא רייגן, שניאות לקכל גופיה של הררסקינס, נשלחג מיר זוג תחתונים עם סמלי הברונקוס. דוכני מזכרות, כפתורים, חולצות, גרכיים ומה לא צצו בין לילה בכל תחנות הרכבת התותית, המקומיות. למי שרצה לחסוך בהוצאות נותרה האפשרות של צביעת פניו ושערו בצבעי הקכוצה. מרנוור, אגב, הגיעו סיפורים על גכרת שחצתה את העיר כולה כשרק צכעי הברונקום – כתום ושחור – לגופה. מסערות ובארים ערכו מסיבות ומשתאות לככוד הסופרכול, להקות הקצב זימרו ושרו המנונים שחוכרו במיוחר. בעצם שעות כתיכת השורות האלה, סמוך לסיום המשחק, טורחים כבר המו"לים על

וכל זה על מה ולמהז על חכורות של גברים מגודלים הרבה מעל לממוצע, המכלים את רוב ומנם כהסתערות איתנים אלה על אלה, לצופה שלא תוררך כהלכה, המשחק גראה פרימיסיווי

ההישג, או המתרל.

אוהכי המשחק מאמינים כמוכז. שאיז רומה לו

במאבק על כרור שצורתו ביצה גרולה עם קצוות מחודדים. ואווילי גם יחר, לא עליכם. שריקה, וכל הו'לובמים הענקיים, הלכושים בכגרים מצחיקים מכתערים על אחר מהם, שהצליח לחטוף את הכרור. מוך שניות כולם עליו, ערימה של חברה על הרשא, שריקה. מוזרים להסתרר כשתי שורות, הכדור מגיע למישהו ושוב הם מתגוללים כולם כיחר כמו דררקים כבוץ,

בתחכום. את רני הפוטבול התנדב להסכיר לי עודד ערן, הרואה כמשחק מערכת מסובכת וערינה של טקטיקה ואסטראטגיה, ערמומיות ותכונה. כפוטבול, אם הכנתי נכון, כמו בכרורגל, יש אמנם שערים בשני עברי המגרש שאורכו מאה יארד (כמאה מטרים), אכל בכך כמעט מטתיים הרמיון. נפוטבול משיגים נקורות כאות משתי ורכים: "טאץ"ראון", שהיא הבאת הכרור, סתם כני ארם שנשארו לראות את המשחק אהוו כידיו של אחר השחקנים, אל האיוור שמעבר לקו

מאה היארד – ה"אנרורו"; או כעיטה בתנאים מסויימים תילחם כחירוף נפש כדי למנוע את ההישג הוה המגרש. הצליתו השחקנים להפיל את השחקן התוקי בעל הכרור על הארמה – ההתקפה הבאה תתחיל מנקורת נפילתו. אפשר להתקדם על ידי מסירה על שחקן שהכדור כידו יתנפלו כל ענקי הנשו התקרמה עשרה יארד אחרי ארבעה נסיתות, מאברה את ההתקפה והכדור עובר לרעותה.

וצעיפים כזהוכ וחום־ארום. המהדרים התחפשו אל השער דמוי האות האנגלית H. הקבוצה המגינה המאבק מתנהל על כל אינטש של התקרמות על לשחקנים המתקרמים בריצה, או לרוץ עם הכדור כיד. המשתתשים בתגנת הקבוצת השניה. קבוצה שלא

סמה ומויות בנוסה אורהים כון החלל החיצון, ואם תת, פולים של סקס גברי, תבילות שרירים ארווות הש ננגדים הדוקים היטב וגיורה מתרחבת לקראת ביותר במשחק. להשלמת האידאל של שוכיניום וכרי, גם לנשים "ל תפקד על המגרש: קבוצות של נערות צעירות מלנושת הדופות המתרוצצות בהתלהבות כשולי ימכוקומעדרות את הגיכורים. יחד עם עשרות אלפי שלמים הצכעוניים, התזמורות והמופעים ומוש הצבעוניים וכסאן דייגו הועלו על ומוש עשרות מסנתרי כנף, שחורים ולבנים, וכמה יאה מתצרים, שלא לרבר על יונים לבנות, פררות, שחקן פוטבול בדרך כלל אינו יכול לעכור כינים לקבוצה אתרת, אם הבעלים איננו מעוניין למנה' אותו. על רקע זה, אגב, התקיימה במהלך שלוש או ארבע, אך הוא עריין צעיר, ומנכאים לו השנה תחרונה שביתה ארוכה וכאובה, שהסתיימה שבמערכת הבחירות הכאה יגיע רחוק יותר. אם שחקן קולנוע יכול להיות האיש שגורלה של אמריקה מונח ביריו, שחקן פוטכול על אחת כמה וכמה.

בל אור מקטעי המשחק, הקבוצה בעלת הבדור בנצחינם המלא של הבעלים. הציבור לא גילה עניין

ממאה אלף דולר לשנה.

היו ומי שצבעו את שערם ופניהם בצבעי הקבוצה ישלהם" ומדנוור הגיעו אפילו שונועוח על גברח שחצחה את העיר כולה כשרק צבעי הבדונקוס -- כתום

כולם חייבים להיות לא גם בעלי כושר סבל לפציעות, שהן חלס

כלתי נפרד מהמשחק. כאשר הם

מתנגשים אלה כאלה כמאכק

העיקש על הכדור, או נופלים

ארצה בתבטה, שבירת רגל או יד

מספר 86 של האדומים. חצבע הקלאסי. תוכון בסופרבול תשנה

בתביעותיהם של השחקנים, שרובם מרוויחים יותר

הוא ה"קוורטרבאק". במילון מגידו מתורגם המונח

ל"רץ" או "מכוון התקפה". ה"קוורטרבאק" הוא האיש

הקולט את הבדור מתבריו עם תחילת כל שלנ במשחק,

והוא המחלים כיצר לנהל את ההתקפה: לזרוק כדור

לאמר השחקנים המתקרמים נריצה לקראת ה"אנרזון"

משני עברי המגרש, ה"זוייר־רסיברס"; להעכיר אותו

לאחר משחקני המרכז, ה"רנינג־בקס" רכי העוצמה,

הפורצים בכוח את מחסום ההנגה; להשתהות, כדי לתת לחברים הזדמנות להרוויח עוד כמה יארדים יקרים

ולהמתכן בכך שהוא עצמו יופל ארצה עם הכדור בידו,

ויגרום ל"סאק" – איבור כדור בידי ה"קוורטרבאק". זה

אגב, אסרן לא קטן, מפני שפירושו אובדן יארדים

השחקן האתר והיחיד שהוא סולן ומנהיג גם יתר

"קורטרבאק" שהביא את קבוצתו לסופרבול נחשב להצלחה מסמרדת. השכוע, הציבו הקכוצות המתחרות שני סופרטטארים, שכל אחר מהם בנוי מהחומרים הבונים גיבוריהם של סרטים עלילתיים

אפיים. ג'ון אלוזי מהדנוור כרונקוס נחשב – לְפחות עד יום א' האחרון – ל"קוורטרבאק" בעל כשרון נדיר, אולי הסוב ביותר בליגות הקיימות כיום. הוא אחר הספורטאים הנדירים שהיו כעבר כוכבים במשחק אחר. בקולג' שיחק בייסכול. בהרי הרוקי שבקולארוז שרים עליו כלאדות עממיות, וידי הזהב של האליל הבלונדיני הזה היו הסיכה לכך שמי שרצה להמר "על בטוח", שם את כספו על אלווי והברונקוס.

אבל וושינגטון שלחה לסאן רייגו רמות מרשימה לא פתות, ובסופו של דבר, נצחונו של ראג ויליאמס דנא התוצאה המשמחת ביותר של הסופרבול. ויליאמס הוא השחקן השתוך הראשון שוכה אי פעם לעמור כסופרבול כ"קוורטרבאק", והמעבר המשמעותי הזה מכוח שחור למוח שחור, חישמל את השחורים ואת שוחרי קירוב הגזעים בכלל. מה גם שהוא אירע בפבוצה שרבים עדיין ווכרים לה את הימים שכהם ויליאמס הוא עורך דין מרגוור, שאמונתו בקבוצה נשמרה בה בקנאות טוהרת הגזע הלבן. ויליאמס, בן האהובה סיבכה אותו בהתערבות שסופה רע ומר. לא זו 32. הפך לסמל לאומי של כוח התמרה וסכל, היכולת בלבו שהוא התחייב בפני שותפיו בוושינגטון, כי אם להתעלות מעל הינון האישי למען המטרה הקבוצתית יפסירו הברונקוס הוא יפרסם מודעה ב"זושינגטוו הבכספת. הבל יודעים לדקלם את ההיסטוריה הארוכה - פוסט" ובה ייאמר כי הוא "מכקש סליחה ומחילה על של אסונותיו האישיים: מותה של רעייתן הצעירה שחשבנו כי הברונקוס יכולים לנצח את הרדססינס מגידול במוח, כשלונותיו הצורבים בעבר כ'אנררדוג" ההתערבות כללה גם התחייבות לצאת לרחובה הראשי

ווא החל את העונה הנוכחית בוושינגטון על תקן הליסתו.

טוני בודי, שחקן הברונקוס. גם השנה הפסידו

של מחליף ל"קוורטרגאק" הקבוע ג'יי שרורר ובמשכורת נמוכה - "רק" 450 אלף דולר, לשנה לעומת 800 אלף של שרודר. שרודר הכלונדיני השחצן איכוב שוכ ושוב והמאמן ג'ו גיבס, בעצמו אגרה נערצת, החליט שוויליאמס ישחק בגמר גביע הליגה הלאומית נגד הוויקינגס, לפני שכועיים. אחרי נצחונו היה ברור שהסופרבול שלו, אך איש לא תיאר לעצמו שהוא יהפוך אותו להצלחה סנסאציונית כל כך.

המשחק ביום א' כמו נוער להדגים את התכנית שהפכה קלאסית לחייו של וויליאמט מבירה עמיפתא לאיגרא רמה. ההתחלה היתה אסון. קבוצתו החלה ברגל שמאל, הוא וחבריו שיחקו גרוע, הפסידו כדורים וגרמו לברונקוס לזכות בשבע נקודות, שניות ספורות אחרי שהכרור הגיע לידם בפעם הראשונה. ויליאמס גם החליק ורגלו עוקמה קשה, והמאמן החליף אותו בשרורר. לרגע נרמה היה שנסתם הגולל על ה"קוורטרבאק" השתור הראשון בהיסטורית הסופרבול, לכאבם הגדול של אוהדיו המרובים. אכל הוא חזר, לסידרה מדהימה של הבקעות ונקורות, שהשאירה את הכרונקוס מאחור, וניפצה לחלוטין את אגדת ג'ון אלווי. רנוור לא זכתה אפילו בנקודה אחת בשלושת הרבעים האחרונים של המשחק (שאורכו נטו שעה אחת, אך הוא השתרע, עם כל ההפסקות, על קרוב

אחר שאינו שותף, מן הסתם, לשמחתם של אוהרי של דנוור לכוש כתחתוני ררסקינס מעל מכנסי

Hiagaio 36

37 BIDEDIO

נשים לא כל כך. לא רק מפני שלא לכר יותר, יותר מודעות לצורת הליכה, שהוא רק כן עשרים וכמה שנים. לישיבה, ומזמינות כל מאצ'ו מצוי

להשמיע קריאות ביניים. בעשור האחרון, כשהקרסוליות

ערטול הרגלים אינו רק קסריוה

עלייתה ונפילתה של המכפלת

סופה של מלחמת העולם הראשונה, הביא לא רק לצערים ראשונים בשחרור האשה. כשנשים יצאו מאחורי הכיריים והעריסה, הן זרקו את כל מכשירי העינויים שלכשו מתחת לכגדים, ושהיו סמל הנשיות כמשך מאות שנים. נשים המלו ללכוש בגרים שהציגו את הגוף כמות שהוא בטבע, ונפעם הראשונה מאז

קוקו שאנל, מעצכת האופנה

ב־1947, שוב ירד המסך על הרגליים. כריסטיאן דיור,' המציא את ה"ניו לוק", מצאיות פעמוניות וארוכות. וכולן זרקו את הבגרים הישנים. לא רק באופנה חגגה השמרנות, גם כחיים. נשים חורו הכיחה, לגדל את ילדי היכייכי בום" והרגליים נשארו מכוטות, עד אמצע שנות השישים, כשמארי

क्षान्यभाव ३८

פני שנה נראו ברכיים חשופות קוואנט, בוטיקאית לונרונית ואנדרי רק פה ושם. עכשיו הסטריפטיו קוראג', מעצב אופנה פאריסאי, עלו על מתפשט. אפילו גל הקור לא אותו רעיון, וחשפו במעט סימולטנית עצר אותו. פתאום רואים ברחוב את הרגליים כתצאית־מינימום. המיני רגליים השופות, בחצאיות קצרות. כיני עשה כותרות כגימים, אבל הרחוב אימץ תיים רק אלה שיש להן מה להראות אותו בהתלהבות. זה הלך טוב עם מעיזות. גברים אוהכים את החשיפה הזו, השינויים המברתיים של אותה תקופה. לן יש רגליים יפות. גם מפני שהחצאיות את מעצכי האופנה, הן גם דחפו לחירוש הקצרות והצרות נותות פחות ממכנסיים טכנולוגי. יצרני הגרכיים המציאו את או מקרמוליות, מחייבות צערים קטנים גרבי־המכנס, מוצר שקשה היום להאמין

והמכנסיים כיסר שוקיים חטובות וגם כמה לא כל כך תמוכות, כמעט נשכחו וגרם להפסרים עצומים. רק באמצע הרגליים.

> של מעצבים שהחליטו לעשות שינוי קיצוני, כרי לאלץ נשים לצאת ולקנות בנדים חדשים, אחרי שהמכירות ידרו לשפל כגלל כמה שנים כלי שינויים משמעותיים. אופנה זה עטקים וכסף אכל לא רק זה. מי שמחפש משמעות מעבר לקו המכפלת, יגלה שקיצור החצאיות סימן, כשבעים השנים האחרונות, שינויים חברתיים וכלכליים, גמוכן

ימי הרומאים והיוונים, גם חשפו את השוקיים והברכיים.

פרק כ' כעלייתה וכנפילתה של המכפלת, נרשם אחרי מפולת הכורסה כניוייורק והמשכר של שנת 1929, כשנות השפל הכלכלי. הכגדים שוב התארכו, ובתצלמים המצהיבים של אותה תקופה, רואים שוכ רק קרטוליים

שהתחילה לככב או בפארים, אפילו טבעה מטבע לשון כשאמרה שהברכיים הן החלק המכוער ביותר כגופה של הגוביים יש עשרות טוגים. גרביים ככל האשה. אכל זה לא מנע בירה, כימר עם כל אופנאי פארים, לקצר שוב את המכפלת, ב־1940, כשמלחמת העולם השניה ככר היתה בעיצומה. אפשר לחפש את הסיכה לקיצור המכפלת בשנות הארבעים ברצון לחסוד ככר. בשל המחסור ששרר בשנות המלחמה. אכל לא רק זו היתה הסיכה. נשים חיפשו דרכים להכלים את נשיותם ואיונו את המבחד הכתפיים המרופדות שככגדים. כרגליים משופות עד לכרכיים. הרגליים היו לסמל הסקס, ותצלומה של בטי גרייבל, הרגליים של אמריקה, הוא אתר הסמלים הבולטים של אותה תקופה.-

אופנה: מילאנו,

קוסמטיקה:

עור שמח

מתכונים:

מעשה־קדרה

קיץ 88'

א מעשה פנים, או שקעה לרגע כהרהור. בתחום מה פשר לרעת עליה, כרור שהיא אוכלת שוקולד, לא משה אלניה, אלא כטעימה עדינה פה ושם. כשהיא

תה מא פחליקה למטבח וחוזרת עם בגגה ביד. או מה עם תגבר העלום הזה שכולם רוצים שם החותני איתו ותלדי לו ילדים?

צי צער אחד לפני הנהר. לפני ההגשמה תחה שלי, גם לפני מיסטר רייט. אני נהגית להיות מ, צל כצוחו רגע שאני נהנית להיות לבר, אני מתו להגד לעצמי או מה, כל החיים שלך תהיי שוא צרכה לצאת מזה. העניין הזה של ילדים. זה מושפנה שכל אשה צריכה להתנסות באימהות, לוְרִיוּי ווצה לנסות את התווויה הזאת. זה לא צורך מת נעצמות. זה סוג של אושר חדש, שלא שלה נו, וככל שחולף הזמן אני פחות פוחדת פודו עם אתגרים וסיכונים".

את ורש לנפלא הזה שתבחרי בו להפר את

אי צוגת אנשים יפים, גכוהים, עם חוש הומור מן נוגים. אנשים עם נסיון חיים. אני צריכה

אואד כזה בארץ, א מדעת. השמועות עליך אומרות שהיו

אלשים ום שחקני קולניע מפורסמים באמריקה. אושוה שלך בעיתון בארותה אינטימית עם רוצה לצאת. וממילא בכניין שלה ובסביבה מתגוררים לפימר שטראוס אני אספר לך את הסיפור אינו קשור לשואו ביונס. רק אריק סיני, שמופיע איתה

ל שני ששם באמת לא קרה כלום. נפגשנו אות מדה בלום. נפגשנו אותי זה יצאנו לאכול ארוחת ערב. בעל אות מונה של מדלים אחנו, כשביל לתלות תמונה של משכאילו, במסערה. הסכמנו. אחרי יומיים שיש מהעולם הזה', רוצים תגובה על הרומן שיש לים שוש אחותי להפסיק במיל אחותי להפסיק האחותי להפסיק האחות בכל זאת התפרסמה תמונה, סיפרו משע הלכים יד ביד באור השקיעה על שפת אורה כלום ארוחת ערב אחת ווהר".

מלא חייחי מעזה לצאת בלי עקב לו לנטיתטר, כי פחדחי שאראה ת דום השיקול היחיד הוא הנוחוח"

יש לן מעויה לגבי שהקן קולנוע אחרץ לוים שויר. ראיתי אותו ב'שחיתות בגרול' לשת למי הצ' שנה, ואמרתי לעצמי שלא יכול שאינו אלא ויירה שכורה, אבל יש בו שני תקליטי זהב, אות אחון עם כאריזמה כואת יעשה רק מרט אחר. אחד על הקיר בחדר "השלישי" ("הללויה"), ואחד על הקיר בסלון ("אמצע ספסמבר"). על הספה פזורות חיות הה הה מפיע כארץ בשלושה סרטים". פרווה רבות. פיל. סנגורו עם גור בכים, כלב ים אפור.

מי ערי ערא, גבוה, חתיך. הוא כעיקר שחקן אישוניה. גלי בורחת מ באים חמימה, משוני יודמי כזה, אני אוהכת שלוחת האור. פתאום בא שפע סקס, אבל הוא יכול גם לבכות לי והזמרת יושבת כצל. אישוניה. גלי בורחת מהשמש ומחזירה את פניה אל שלוחת האור. פתאום שוקעת השמש כלי פרפורים, לי אני אצבק אותו בכיף. יש לו קטע בסרט באת מצ מחוקי

שיר של אפתר שמיר שמשלח גבר הרחוקה". איך הישנת שיר מאריאל זילכרז שאלו אדור ... האהבה אותה. זילבר ממעט לכתוב. היא שמרה על לחן בפורה. היה גבר שאמרת לו יאז אילי היה אדונה על הרגע שבו פורחת ציפור של אכן אל השמים הוכים. זה הרגע שכו ייעלמו הרשע, המצוקה והאימה גלי:

ליבת ארוך. לילט היה לי תבר שעשה לי את המוות, לוגיד לו שילד הרבה זמן. פתאום זה בא לו לכלה להגיד. צריך לחתוך, עם כל באשה הרגשתי שתפסתי כוח". לי לשאול את הזמרת עה היא עושה

דכרים שלא היו פעם, קרו פתאום. אולי בכל זאת החיים שלנו ייראו טוב פעם". ומי שמשאירה טרק לאופטימיות בימים האלה, ראויה לור וררים צהוכים וארומים כיום ששי כצהריים,

"אבן זה אכן, אני יודעת: ציפור אכן לא יכולה לעוף.

פיתוח קול ומתעמלת במסגרת המסע לפיתוח המודעות העצמית והיכולת. כל יום היא עושה

תרגילים לחימום מיחרי הקול. מהימה־מי־מו־מו מול

חתיכת הים, שמגיעה אליה בקושי דרך הגגות המופזים

של מגדלי הנובו־רישים כצפון תל־אביב. היום היא כבר

ניטמעת בקלות כהווית הרחוב המתרוצץ כילדים על

סקטים מול הסופרמרקט. הולכת בנעלי התעמלות ובלי

איפור למרכז הקניות המקומי. יושכת הרבה בקולנוע,

לא מקרישה אי־נעימות לתחושה שמזהים אותה. פעם

זה הפריע לה. "היה מישהו שחינך אותי, הוריד אותי

אל הקרקע. לא הייתי מעזה לצאת בלי עקב של 10

סנטימטר, כי פחרתי שאראה גמדה. היום השיקול

חיל־אוויר לשעכר והיום איש עסקים.

שהחופש קוסם לה. התנסיתי באובדן החופש לאהבה.

חשתי את הרוגו של הרצון לצאת מזה, אכל זה היה גם

ריחוף אחד גדול. את נמצאת כסרט. יש כזה משהו

מזוכיסטי. סיטואציה בלתי אפשרית, אבל את לא רוצה

צלצול טלפון. הומרת לתוך השפופרת: אה, זה

תמיר, היא אומרת, יש לה למי לצלצל, אם היא

אחיה ואחיותיה. בזמן האחרון עשתה מאמץ יוום להקיף

עצמה בידידים וידירות. אף אחד מהם, היא מבטיתה,

הרבה, הוא גם חבר וגם זמר. בזמן האחרון היא מסוגלת

לשמוע ערב שלם את תקליטיה. פעם לא יכלה. "אני

האחים עטרי בבית של אמא נעמי, במרכז תל־אביב.

גלי, צעירת הכנות, עטופה הרבה אהכה ודאגה.

כשהיתה בשביעית ובשמינית גרה בבית של יונה,

האחות הגדולה, שלה היא נותנת כבוד שמגיע למי

שהוא בעל נסיון. לארוחת הצהריים השכועית כאה גם

שוש, בא גם יוסי האח המהנדס לבקרה גרעינית, וגם

נעימה ורחל שעריין גרות ברחובות. גלי, יש לזכור,

נולדה בשעריים. כשהיתה בת ארבע מת אביה. ויש עוד

אח אחר שגר בגרמניה. "חכי אני אוהבת את השבת.

באמצע השבוע לא נעים לי סתם לשבת בכית גם אם

אין לי מה לעשות. בשכת הכל באיזי. אמשר לראות

והארומות שעל הספה. היא אוהכת את הבית שלה,

משך השיחה היא יושכת כין הכריות האפורות

"נפאל", שיר (רחל שפירא, אריאל זילבר): "וכשתעוף ציפור האכן לא תהיינה מלחמות...בנפאל

ביום שבת, כבר כולם יורעים, מתאספים כל

"השיך 'רק אתמול' זה ממש אני. אחת

"זובר שלי לשעבר. אודי דורון. טיים

היחיד הוא הנוחות".

י המישהו שחינך אותך?

לצאת מזה. 'זוהר אנושי בא הציפני".

אתה. איפה אתה נמצאי

אוהכת את עצמי יותר".

וידאו כל היום".

ראויה לור ורדים צחבים ואותם. היצמים היא נמ אם היא היצמים היא מתעוררת מוקרם. בבוקר משניה מלאה ערץ, כבר שנתיים לומרת "תלמה אדמון

הקלף החזק

הזו התנהלה זמן קצר לפני פרוץ מלחמת שלום הנליל. רפול סירב, עוזי התחתן עם תמר, בתו של פרופ' יגאל תלמי ממכון ויצמן, והמלחמה פרצה. עוזי, בלי תפקיד מוגדר, הצטרף ליחירת שריון שלחמה בציך התוף ועזר

בכמה פעולות רגליות על־פי יוזמה פרטית שלו. "המלחמה הזו היתה קשה לי", הוא מספר, "קודם־כל משום שלחמתי לצד אנשים שלא היכרתי וזו תחושה לא נעימה בזמן מלחמה. חוץ מזה, היה לי ברור שהמלחמה הולכת לא טוב, בעצלתיים. לא הייתי נגד המלחמה הזאת, חשכתי שהיא כלתי־נמנעת, אכל היא לא 'רפקה' משום שהאנשים לחמו בתחושה חצויה, בתחושה שלא הכל ברור, בתחושה שלא צריך לעשות אותה בכל מחיר. כך היא נראתה, המלחמה הזו".

בתום המלחמה חזר עוזי למסלול הרגיל שלו: יסיעה לחו"ל, הפעם עם אשתו, וחזרה לאוגיברסיטה, לקראת הכנת דוקטורט בנושא ההתפתחות ההיסטורית של יחירות מיוחרות. אכל שוב הצבא קרץ – והקריצה דחתה את הלימורים למוער מאוחר יותר. "אני מורה שהפעם, החלטתי לתזור לצכא היתה החלטה קרה ומחושבת", הוא אומר, "הערכתי אז, לפני שלוש שנים, שהצוות דן שומרון־אהור כרק יוביל את הצכא בתוך

ומן קצר וידעתי שבצכא שכוה אני רוצה לשרת". עם החלטה קרה שכזו ולאחר תקופת ניתוק ממושכת מהיחירה, יכול היה עוזי להשתלב ולהצליח גם בצבא הרגיל, האפרורי, עם הטיפול המפרך בפרטים קטנים, צבא עם גבול וגבולות. "אמרו לי שלא אצליח", הוא אומר, "אמרו לי שהשיגרה תְשחק ותשעמם אותי. אני לא מבין איך אפשר לכנות הכנת יחירות למלחמה 'רבר משעמם'. אני נהנה, לא משתעמם, לא נשחק. אין לי כיום שום בעייה לשרח בחיל השריון, והיום, כאשר אני מבוגר יותר, אני גם מבין שמפקר טוב יכול לזכות בעצמאות יחסית גם כחיל גדול כמו השריון - רק מפקד גרוע יכול

להתלונן שהממונים עליו לא נותנים לו לעבור". בגיל 40 מניח עוזי דיין לאקדמיה להישאר בגדר משימה הסוכלת דיחוי. עכשיו הוא מדבר על כך שהחלים להמשיך כמסלול הצבאי ולהעלות בדרגות הפיקור עד כמה שיוכל. "זה חלוי עד כמה אצליח, עד כמה זה יעניין אותי ועד כמה אשרור בחוקי המשחק של הארגון הזה שנקרא צה"ל", הוא אומר.

בדרכו קדימה, השם "דיין" יהיה בעבורו יותר מציון סתמי בתעודת הזהות, ולא רק משום הרמיון החזותי המדהים לדור המפורסם. עוזי מורע לעובדה. את הקשר שלו למשפחולוגיה הדיינית הוא מנתח בקור רוח, בעדינות, בריחוק מסויים, הרחק מהדרך הטמפרמנטית והאימפולסיבית שמאפיינת את ההתייחסות של יתר חברי המשפחה לסאגה של שושלת דיין. "אמא תמיד הצליוזה שלא לעסוק כזה, לברות מהפרשיות ומהעיתונים", הוא אומר בנימת התנצלות על שהוא חורג מהמדיניות הזאת.

עוזי אומר שהוא מחוץ למשחק. שיחסיו עם הדיינים אקראיים ומקריים. "למעשה, רק יעל חלון מערבי אחד משליך אור שמש צהובה ישר לתוך אומר. חשיפתו הכואכת של בן־דודו אסי לא מכבר כעתובים לא נגעה לו. "זה לא הרגיו אותי, כי אני לא יכול להתרגז מדברים שאני לא מעריך. זו בעייה שלו. לא שלי. לכל היותר אני יכול לחוש כלפיו צער. לכל

על היחסים עם הרור משה הוא אומר: "שמרנו חמיד על יחסים טוכים מפני שלא חרגנו מרמה מסרימת של ריחוק שהיתה משובלת על שנינו. לעולם שסיבלה ממנו לפני שם שנים. שפירא חיברה לו אגרה | לא שיתפתי אותו בצרות שלי, והוא לא שיתף אותי בשלו, מעולם לא הייתי זקוק לו או לעזרתו. אגי חושב שהאנשים שנפגעו ממנו היו תמיר אנשים שנוקקו לו, שציפו ממנו למשתו, שהיה אצלם חוסר איוון בין ובכל האת יושבת, מולה אשה ולוטשת בה מבט, הרבה | הציפיה לבין התוצאה המאכוכת והמעצכנת, אני לא הייתי צריך משנו דבר, לא ציפיתי לדבר ולכן גם לא התאכובתי".

"עוברה", אומר עוני דיין בחיון רחב, "כשהוא מת - התכרד שהוא הוריש לי את שעון חיד שלו. דווקא

עמנואל רוזן

41 817270

חיים ואוהבים

צרת רבים

פני כשלוש שנים יצא לאור הספר שלי "עור יום, עוך שנה" (ספריית "מעריכ") בו תיערתי את החוויה של ליווי אמי, שהיתה חולה כמחלה ממארת, כמשך 18 חורשים. איני עומדת לחזור ולספר כאן על החוויה הסוחטת של הכתיבה - אלא על מה שאירע, באורח כה מפתיע. לאחר צאתו של הספר לאור.

במשך שלוש השנים האחרונות ובעיקר נשנה הראשונה, קיבלתי מכתבים רבים וקריאות טלפון של אנסים זרים לי לחלוטין, אנשים שהזרהו עם הכתוב, ולערותם – הסיפור על מחלתה וגסיסתה של אמי הוא גם הטיפור של ההורה שלהם. וכך נהפכתי להיות מעין כותל מערבי של אנשים, יתומים מכוגרים, מגדרה וחדרה ופארים ומלכורו וכפר ורכורג ודטרויט. כל אחד מכותבי המכתב שקרא את הספר, סיפר לי בפרטי פרטים את אשר עבר עליו בתקופת מחלת אמו/אביו וער כמה קשה לו להתמודד עם הוכרונות הקשים שנותרו לו. בסופו של המכתכ, כאילו נדברו ביניהם כל הכותבים, מורה לי כל אחד "על שנחתי לו להרגיש שאין הוא לכרו".

מניתי את המכתבים שקיבלתי: 78 במספר. 77 נכתכו כידי נסים. רוכן – ננותישל, רק אחד, והוא המכתב החזק מכולם שקראתיו חצי תריסר פעמים, גכתב בירי גבר המחלק עמי על פני כמה אלפי מלים את סיפור מהלתה ומותה של החמות שלו.

אני מכחינה שלפחות מהבחינה הסטטיסטית היכשה, זה מספר עצום של תגוכות. כדרך־כלל, בעתון, כאשר אנחנו כותבים רשימה פוכליציסטית המעוררת מחלוקת, כמו למשל בנושא אריק שרון או פער ערתי – אנתנו מקכלים לכל היותר שכעה מכתבי תגובה. ב"וושינגטון פוסט", עתון כעל תפוצה של 550 אלף, אמרו לי פעם כי שבעה מכתכי תגובה מלמדים אותם שהנושא פגע כ"כטן הרכה" של הקוראים.

כמקרה של "עוד יום, עוד שנה", ספר שנמכר רק בכ־3,000 עותקים אך והביא עימו כ־80 מכתבי תגובה - זו נחשכת בעיני כתופעה. אם תישאל השאלה מרוע לא נהפך הספר לתופעה מקבילה מבחינת התפוצה -דהיינו: רבימכר היסטרי – הרי התשובה היתה כרורה לי כבר מן השכוע הראשון לצאתו לדוכנים: אנשים שלא חוו חוויה רומה – עלולים להירתע מן הנושא.

ים כידי אוסף מכתבים ששעות רבות הושקעו בכתיכתן כל אחר מחם. כתיכת המכתב שימשה תראפיה למתאכל. ניסיתי למצוא את המכנה המשותף, את השורות המאפיינות את המכתבים, שורות המתייחסות לאכל ולמסקנות שהוסקו.

• משפט שחזר ועלה במכתבים רכים הוא: 'כזכות עצתך להקריש לאמא את כל הזמן והמרץ - אני יכולה לחיות היום עם מצפון נקי ולהיות משוחררת מרכבה רגשות אטמה, ובהרגשה שעשיתי למען אמ כל אפר יכולתי".

• במכתב אתר: "כתארך את החום והאהבה שהשפעת על אמך כימיה האזרונים - כאילו אמרת לכל אוזר מאתנו: זאת מיא דרך התמודדות. תנו להם כשפע ובמיצוי מלא של יכולתכם את הדבר היחיד שיכול ילהיטיב עמם: חום, קיניבה ואהבה".

◆ "כתכת בתחילת ספרך כי מווח קל הוא חמר לנפטר חלם למספחה. לרעיון ההסתלקות מן העולם – מוות קשה הוא חסד למשפחה. גסימה איטית מאפשרת למשפתה לחטתנל. שלא כאמר הלכה אמי מאתנו

មានខ្មែរថៃ 42

הסתלקה בפתאומיות. עד אשר קראתי את ספרך קינאתי כאלה שאמא שלהם סחנה את גסיסתה שנה. שנתיים. כשקראתי את ספרך הננתי, והפסקתי לקנא. אבל עם מותה של אמך כאילו נרגע אצלך הכאב. אצלי הוא עריין כואכ מאוד מאור". • קוראה אחרת המפרטת לאורך אלפי מלים את סכל אמה, מודה לי כסוף: "ספרך נתן לי להרגיש שוה קרה

בררך הקלה. היתה מלאת היים, ובמשך שעתיים --

לא רק לנו... שבועות אחרי מותה של אמי לא הצלחתי לראות אותה כדמותה האמיתית, הכריאה, הרינמית. אלא אותו שבר־כלי המצפה לנו בכליון עיניים על כסא גלגלים. עד היום, שנתיים אחר מותה, זה רודף

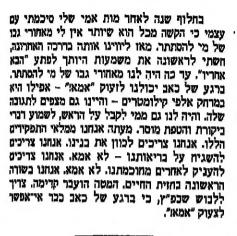
וישנו מכתב ארוך־ארוך שכתבו שתי אחיות מבית שורשי במושב, עם תיאור שלא מן העולם הזה על טיפול מסור כאמם החולה, והן מסיימות כך: "יש משהו נדוש במלים, אנחנו מרגישים כאילו היא עוד איתנו. אבל האמיני לנו, יש לנו תחושה כזו. בכל אירוע כמשפחה, אנחנו, הבנות, מרגישות דחף לרוץ ולספר לאמא. ואז נזכרים כמובן שאין כבר אמא".

• וישנו המכתב של מושבניקית אחרת הפוסקת נחרצות: "מי שלא תווה זאת – אינו מבין על מה את מרברת. למדתי כי המוות הוא חלק מן החיים ואין ברירה אלא להתרגל ולהשלים, כי החלל שנוצר לעולם לא יתמלא".

• ולכסוף אצטט ממכתבו של הגבר היחיד שכתב: "מתקרבים ככר ליום השנה, ואין יום שאינני חושב בו לפחות חמש פעמים על חמותי. ככל שעובר הזמן לא רק שהכאב אינו קהה, הוא אף מחריף. תחושת החידלון ממנה עולות שאלות נוספות, על משמעות החיים ועל המשוואה הלא פתוחה שבין אורך החיים לבין

וכן הלאה. אולי קריאה באסופת המכתבים הנ"ל מכיאה את תחושת צרת רכים -- חצי נחמה.

איכותם".

אמא שלי היתה אשה מן הדור שגמנע מחשיפה המתת־חסר – אני הושבת שאמי במרומים שבעת רצון ממעשי. אולי הפעם עשיתי את הדבר הנכון.

אישית. והנה באה בתה, עם הסגנון האישי והחושפני שלה, וכתכה עליה ספר. נכון שהיו לי לכטים אם לפרסמו, והוא נכתב תחילה לתפוצה משפחתית כלנד. אבל לאחר ההד הציבורי שהספר עורר, לאחר שנם תרמתי, ואפילו כזית, להגברת המודעות בנושא הטיפול בחולים חשוכי־ תקווה ונגעתי גם בנושא

דברים שהושמעו בסימפוזיון ימוות וזיקנהי בבית-הספר לעבודה סוציאלית באוניברסיטת

תחזית לשבוע שבין 5 ל־11 בפברואר

(20 בינואר עד 18 בפברואר)

בדאי לזנות עכשיו ציפיות בלתי־מציאותיות ורעיונות מעורפלים בתחום הקריירה, תוכלו להפיג התקדמות חשובת אם תתמודדו עם הבעיות בתקיפות. מצביחרות היצירתי נמשר. או עדייו צמויים פשיים עם חבר

(19 בפברואר עד 20 במארק) זה זמן מומלץ לעריכת קניות, ואתם עתידים לגלות "מציאות". עיכובים בעבודה עלולים לגרום לאיבוד הס־ בלנות. וכדאי להתפרק מהמחח באמצעות בילויים רומני טיים. ביתקים עם חבר אתם עלולים להתאכזב.

(11 במארס עד 19 באפריל) אתם חדורים אומטימיות וגם מיטיבים להתבטא, אך הד גובות שתקבלו מהסביבה עלולות להפחיע ואפילו להג" זמן רב.

(20 באפריל עד 20 במאי) חשבוע צפוי לכם מזל בעניינים הקשורוים לכספים. א עלול להחגלע ויכוח עם מישהו קרוב כתחום זה. היי החברה משגשנים בשעות הערב, אם כי תצטרכו לחשיו

עיס אתכם. במישור הביתי, העניינים מחנחלים עתה ל מי מנוחות ומוכלו לבצע חוכנית שקיוויתם לתגשים מה

רכילות כלשהי, עכשיו כדאי לשמוע בעצת שוחף.

(ווב במאי עד 20 ביוני) (21 במאי עד 20 ביוני) התפתחויות מוצלחות צפויות בימים אלה במישור תחנ" ביש העיסף מודמים עכשיו שיכויים לשיפור החכני תי, אך לעומת־זאת עלולה להתגלע בעייה ביחסים של בא א פותנים עלולים שלא להשכים לגבי השימוש תי, אך לעומת־זאת עלולה להתגלע בעייה תוולה. גותום בשומה או בייונים שלא להשכים לגבי השימוש התפתחויות מוציוווי בל להתגלע בעייה ביויים מסיפור אוונים עלולים שלא להסכים לגבי השימוש שותפים. כדאי עכשיו להטות אוזן לדברי החלה. נחשה שותפים. כדאי שותפים. כדאי עכשיו להטות אוזן לדברי החלה מופלאה האים נהיות לדברים שתשמעו.

> (21 ביוני עד 22 ביולי) השבוע מוטב לכם לשמור בסוד על התפתחויות חיונים בתחום תקריירת. אתם עלולים להיתקל בצרות עון פצו עמיתים לעבודה. בתקופה זו, אתם כמיטככם דווקו נס עות הלילה. תוכניות לנסיעה מתחילות להתנבש.

> (23 ביולי עד 22 באומסט) אם כי תפיקו תועלת מסויימת מעצות של ידילים, ל לות להתולע השבוע בעיות עם אחד החברים נפיח האפשר רצוי להימנע מוויכוחים, זה הומן להעדיף עיהר קים שקטים ולנצל ביעילות את שעות חפנאי:

ט מינוסט עד 22 בספטמבר) הקשות נמשור הקריירת מובטחת, אך בתחום הבית לין ולולה לצוץ בעיוה. בשעות הערב מודגשים ענייר ו גדוחה ותרומנטיקה. אינכם מקבלים את התגובות

פטהארד

חשש על תוכניה מסויימת שהעליתם. (באוקטובר 22 באוקטובר

יכם אלה, שוחפים יציעו לכם תמיכת, אך ייתכנו גם מסה לא נדאו ללחוץ כשאחרים מעדיםים לשתוק. כים הקריוה מקבלים עתה תנופרו חזקה. צפוי שיפור במה, אך לא כדאי לערב עסקים עם בילויים.

הקלות הבלתי נסבלת

זיגה עצמה בפשטות: אורנית. הושיטה יר.

נמחה מדי. נראית כאילו אילפה את עצמה

מרוצת הזמן לנהוג בהכרת ערך עצמית.

לאורי נדמה שהיא עדיין מאלפת את עצמה

למח וצת. גליה, כאשה, חשה איזה צליל של זיוף,

לו נאמיות השם אלא כלחיצת היר. חזקה כמקצת.

ממה לכנוש מכוכה. אכל סוף־סוף, איזו בערה לא

תרה מכוהלת כמקצת כאשר ניר, מציג אותה בפני

. שונה מתנערות שניר יצא איתן. כבדה במקצת.

ולה התה אומרת הרבה יותר מקצת. נושאת על 160

המשמשים שלה לפתות 15 סילוגרם מיותרים. הרכר

נים נמנה, אבל בעיקר כסנטר הרך הבוגרני, הסנטר

ונשל שאיננו יאה לפניה של חיילת צעירה העומדת

(מוקטובר עד 21 בנובמבר)

(מנר עד 21 בדצמבר) לם אלה אחם נוטים למצביירות משתנים, והדבר להשוח עליבם במגעים עם הסביבה. אל תחיו מים במשור הכיחי צפויים בשעות הערב רג" מחקרי יעלה יפרו.

הנוע צפויות בעיות בתחום העבודת – כדאי מנלנות נוכח עיכוכים או התנגדות. לעומת טוחנים תפרות הרמוניה. יתכן שתצטרכו לפעול התשוון של מישחו קרוב לבזכו כספים.

על סף שיחרורה. חזה כבר מדי. כתפיים עגולות ותזקות שפעם נראיתי בדיוק כמו רינה, אבל אסרתי מלחמה מדי. בטן עגלגלה. רגליים קצרות. שיער כהיר קצר שהיה משוך במוס מבריק וכאשר גליה נגעה בו תשה לחות וחשכה שכני הווג חזרו מסופת גשם אם כי הש־

של ניר ורק רינה, ציחקקה ברשעות של נערות בנות - מה שהם רואים בי זוהי רק המסכה היפה?" 16, שאין כהן גימוס להסתיר את תמהונן על כך שא־ חיה הגערץ, יפה התואר, הסטודגט המוכשר, "הביא באילו מרסנת את עצמה. "אני זוכרת שהמשבר האמיתי הביתה איזה קירכג, שקשור כמקום הלא נכון".

מיים הנמוכים והקודרים של הלילה, לא הצביעו אפילו

צל טיפטוף קל.

אורגית מודעת לערך עצמה. והתכונה הזו מדבי מאחורי עמדה ילדה קטנה, אני חושכת כת שבע או קת. רינה, שהחליטה כי הגימוס מחייב כי תעזוב את - שמונה. יפה כמו כונה. אבל, מה שעשתה ילדה זו הסלוו אם היא מתכוונת לפרוץ בצחוק פרוע, פרשה שימש לי לא רק ראי אלא קריקטורה לדרכי שלי. לא לחררה ועסקה בפולחן היופי. זה מכבר, זכתה בהכרת - תאמינו, היא עשתה עיניים למוכר. שידרה אליו. כא־ מתת היופי שסכלה. אורי אומר "את פשוט רומה לאמא שה. התכוננתי כה כעווית הילרותית שבה לבשה את וזה המזל שלך. אם היית יורשת את הכעור של אכא פני הילדה המפתה. ופתאום תפסתי עד כמה הייתי

שלך לא היית יכולה לצאת לרחוב". רינה גילתה את סור יופיה הנשי, כמי שנכנט לתור היכל מפואר ומגלה את שכיות החמרה הצפונות בן. גילתה את הקלות הבלתי נסבלת של היות אשה יפה. מספיק חיוך כדי שיפנו לה מקום בראש התור. עווית בחוטמה כרי שיתעניינו מה קרה לה. פניה הם מתנה נהדרת שהיא מטפחת משום שהם תשובה לכל השאלות. מפתח לכל הדלתות. יופי האשה הצפון בה הקסים אותה. הפכה בהכרת תורה את גופה לפולתן. מסתגרת שעות בחרך האמבט, בוחנת את פניה בקפדי נות. עריין איננה מצטבעת. רק מאפרת את העיניים. אבל שערה הבהיר הארוך נראה כרעמה זוהרת ועורה

כאחת השיחות אמר לה אורי "היופי של אשה לפעמים הוא ככחינת הצלחת גרזן. את יודעת מה זה בת 17: כאשר החלטתי להסיר קורם כל את הכתר גרזן? גוש אטום וכבר של ברזל המתחרד ער דק לכש־ רון אחר מיוחד. את חידדת את הגרזן שלך, בכרק לסרס. יום אחר, פשוט הערמתי אותו בצורת ונכיסוס היופי. עכשיו, את חוצכת כג'ונגל עם הגרוו. אבל תוכי רי, שהכוח של הגרון איננו כלהב החד אלא לא פעם בגוש הברזל האטום הכבד המעניק לו עוצמה".

ממהרת לצאת לפגישה. מנשקת את אחיה בהפגנ־ תיות. כולה כספית־חיה, יפה, נעוריה פורצים מבעד למכנסי הג'ינס ולסווטשירט הכחול, המכליט את חזה הצעיר, שיער כהיר והיא כל־כולה נעורים יפים וגמי־ שים, המעמידים כאור מגוחך את דמותה הכבדה של

עמרה שתיקה ארוכה ומביכה כאשר יצאה רינה. ניר חש שעליו לקרוע את השתיקה משום שכל רגע נוסף, שימש עדות לכך שכל אחד מכני־הבית עורך כשמט השוואה כלתי מחמיאה.

נראתה פעם בדיוק כמו רינה", אמר זאת כקביעה בטור חה. גליה חייכה לתמימותם של הגברים, אבל הפעם היתה זו אורנית שנטלה את רסן השיחה, מההירה את הצלילה, לפסגות, וגליה, מצאה את עצמה נסחפת, וטוד רחוב. היא נולדה מפלצת, היא תמיד היתה כברה מרוב" וה את דמותה החדשה של אורנית, הדמות שהשחיתה עת ושמנה. רק עכשיו לקחה את עצמה בידיים..."

על המתנה הזאת שאלוהים נתן לי".

"אף פעם לא חשבתי על כך שבעצם קבלתי מתנה שאני לא ראויה לה. הזרמנות שלא הוגן ליהנות ממנה, קבלתי את היופי שלי כרבר מוכן מאליו. מוכן מאליו שאשה יפה, זוכה לקרדיט גדול יותר מנערה מכוערת. בני־הבית נהגו ברצינות וכבוד בידידתו החדשה אבל, מצאתי את עצמי בוחנת לפתע את ידידי האם כל

השתתקה, משלכת את ידיה סכיב חזה הגדול. הראשון היה כאשר עמדתי בתור לקנות צעצועי ילדים.

הסנטר הכפול הפריע לגליה. אסור להו לנערות

גליה צחקה. על כך היה אומר אוסקר ויילד "כגב"

"אני יורעת שאני אראה לכם דפוקה אם אספר רת הזו ניכרים סימני כעור עתיקים".

מגוחכת..."

צעירות להצמיח את הסנטר הכוגדני. הוא משווה להן הכעה מזרקנת. ניר התבונן כחזה הגרול. חובב חזה כבר. אורי התכונן כידיים ותמה מרוע היא משלכת אותן. מנסיונו למר כי ערים המרברים באורח חופשי וספונטני מניחים ליריים להתנופף כקצב הדיבור כאילו הם מנצחים על איזו תזמורת של כנות פנימית הפורצת מתוכם.

נושאת איתה עוד עלכון. "הייתי הילדה הכי יפה בגן. אמא תמיר דחפה אותי קרימה כשבאו הדודות מוצצות ומלקקות אותי. שנאתי את שמלותי היפות ואת הקולות הצורמניים של הדודות הארורות. ואז הת־ חלתי להעמיר את עצמי כמכחן. אני חושכת שהייתי הזוהר של השיער הבהיר, שיער שידידי אהב כל כך וגזרתי במספריים. אתריכך התחלתי להזניח את עצמי. זללתי כמו מטורפת שוקולד עד שעור הפנים התכסה כפצעים. הפסקתי לטפח את עצמי. הוספתי איזה עש" רים קילו. אחר לאחר עזכו אותי הוזכרים. למרתי את הצד השני של היופי. את המחיר שאת משלמת עבור ההזנחה והכעור. את העובדה, שהיופי יש לו ערך בפני עצמו וצריך לקבל אותו כך. ומאז התחלתי לעבור על עצמי. הורדתי שמונה קילו. ואני עכשיו כררך חזרה אל

הנערה שהייתי או". שבוע לאחר מַכן נקלעה לפנטהאוו ידידתה של רינה, סטודנטית למשפטים הלומרת עם ניר. גליה, טוותה כמעט כדרך הטבע את סיפורה של אורנית. את סיפור הנערה שנלחמה כמתנה שקיבלה כדי שלא ליה־ ניר אמר, מכחכך כגרונו, "אתם יודעים, אורגית נות מהחזדמנות הכלתי הוגנת שנתן לה הטבע.

הסטורנטית שאלה "על מי אתם מרבריםז" "אורנית, זו שניר היום..." "אורנית? היתה יפה פעם? כחייך, גרלנו כאותו

כעמור זה מכחר מהידיעות והמודעות שפורסמו ב"מעריב" בשבוע שבין 1.53 – 29.1.53. הנוסח המקורי נשמר. ליקט: גבריאל שטרטמן.

מערי

השבוע לפני 35 שנה

רכבת עלתה על מוקש בגבול המשולש

רכבת משא ישראלים עלתת הלילה על מוקש חשמלי בסביכות כלכיליה ליד הגבול הישראלי - ירדני. אש נסתחח מעבר לגבול על דרכבת כאשו במה מכרוניתיה ידדו מהססים כתוצאה מכך הופטקה הכוקר

תנועת הרכבות בקו תליאכיב ישיבת מיוחרת של הממשי לה לדיון על מצב הבמוזן ובמי יוחד על מעשה התכלה ברכבת נקראה לשעה עשר לסהיצ. שר הבטחון מר ד. בןינוריון הססיק ליום אחד את דומשתו כדי לה־

שתתך כישיכה. על אף המתיתות ביחסי ישר ול – ירדן עלתה הכוקר השיירה הרוישבועית הרגילה להריהצוי פים. השופרים כמעבר מנדלבאום לא הפריעו בערה.

> חצי מיליון דונם נפגע בבצורת

למעלה מחצי מיליון דוגם שנורעו שעורה, בנגב ובדרום נסגעו כליל בכצורת.

כסיכום שנערך השבוע מגיע הנזק הישיר למשקים ל-4 מיליון ליי, הואיל ובכל רונם הושפעו כ-8 מיליון ל"י. פניעת הבצורו היתה השנה קשת כיותר, כי בנ" לל תומר הגשמים לא הגיעו כוב השרות כנגב לידי נכיטה ואין אפילו אפשרות לנצלם למרעה.

2900 בהמות עבודה

שומות וועברו לישראל מארוזים כשלושה משלוחים שהיומנו ע"י הסובנות היהורית. בהמות העבר רף פיוערות לישובי מחלקת תהתיישכות בכל רתכי הארץ וביוער באוורים כוס אין הקרקע. ניתנה לעיבוד בשראקטור.

חכון גנות כאספלט אחריות --בץ ישעיהו בן מיש ביוון ביוון מים 10706 מים אור פים 10706 מים ביוון ביוון מים 10706 מים ביוון ביוון ביוון ביוון ביוון ביו

Hipepio 4

סלוצקי ממועצת הפועלות, ס. החלים סמאלין להסחכן בהחלשה

ערביים בכפר

במסגרת התכנית הירונית בו שתתונאה מתשמתה מושלת השבוע השלשונות הירוניים הוק למומרנה כי תה אים בספק מנאן ואילן ואמנות כל בחנתת אכן פינה לשמונים יחיי לין הוצה נמצא פו על הירוני לכנית המעצוה.

בדם מהצערסותם לסיעת סנה.

ויטקין, מזכיר הועד למען חשלום

של ההסתררות וי. כך מבתיים.

השלושה שלא הוצאו הם: י

תבוסירת פוצצת - חרכבת נעצרת : נציני זבא חוקרים בפיצוץ המוקש החשמל הרכבת בין טייבה וקלקיליה וקבוצת פועלים הוחשה למקום לתיקון המטילה.

ואלה 19 אנשי סנה שהוצאו הוערה המרכזת של מפיים החלימה שלא לרוציא מהממלגה 2 מתוך 22 חברי מועצת מפיים שדוגש לדם אולטימטום לחזור

יעקב גרברי כן 17, יוסף שטיצר כן 17, ואורה ריינ. כת 16 וחצי קיבלר אבש ססיפטריות בסכס היוקת פרס דוב דוו של עירית תל־אביב לתרבות הגוף ולתקופה.

מאירסון סירבה לגלות הסוד...

לחסבר שרת העבורה, שחיא לא ע"י הרחקת היתורים, שחמכו בו תסלח לעצפה לעולם אם יימנע ושיחפו פעולה עמו.

תקוני נגות אצל אסלט וולים אים מינו פעל סקומו וג אים אין פעל מינו וג

הכתב טוען, כי רק כתוצאה מחשרות, שנתעוררו נגד תוב' מאירטון, הגיע טטאלין להחלטה כפולחו או שמרינת ישראל, למד עיפים, משתייכת בעצם למערבו. לאורף הגבול הישראלי, החלר הבוקר למומרנו כי ארדות בו שהתיבות בעצם למערבו. לאורף הגבול הישראלי, החלר הבוקר למומרנו כי ופא אותן בו שהתוצאה מתקומת מוטלת השבועי השלטונות הוחריניה

רוד כן-ירוחם ממזכירות פועלי הכניין, שמחת צברי, ד. ישראליו ב. לילינך מהסכונות, מ. גבוה וא. 'נירא (2 מ-3 נציגי מפ"ם כמוע׳ לנראו, א. ספר, מ. איירלבדג כתכ "דייני אקספרס" ספסון | אפילו בטוצו יועדי אחד מאוערי

ודלמר מביע היום בכתבה מישר | מסך הברול כתוצאה מדכרים אל, מתת הכותרת "סטאלין והי" | שייצאו מפוח. אולם מר רלמר הורים", אכובת מסירוכ הגכ' באמין, כי בידי מרה מאירסון מאירסון לשוחת אתר על זכרונו: | נמצא המפתח למפתורין המעורי אלמיים מביחות ותשע מאות . תיח מתקופת שירותה כצירת רים חמיהה בקשר למיבצע חטי ישראל בברית המועצות כשנת | חור הנוכחי של הקרמלין - מרוע לרבריו הוא אמנם מבין יפת | רצינית של חמנגנון הסוכייטי

מ"סולל בונה" וא. קראוו. מתיישבים

מוסיע בימי א - ג בהקפאת האינדקס והמחירים

יצו גוכל המערב לנצח.

ביום ששי 6 במברואר יופיע

עתון בשפה הפולנית PRZEKRÓJ"

בו משתתפים כל חברי מערכת

"KRONIKA"

"KRONIKA"

מגמח ברורח למנוע ככל האפשר עליה נוספת באינוכס יוכך המוזיה ולהקמיא את הפתי רים משמשת עתה יפוד במדי ניות המחירים של הממשלה.

בקשר לכך נירוו כמה הצי עות לביטול טיקוחים, שעמדו לקבל אישור פומי - מחשש שבעקבותיהם תבוא התייכות ועליה באינרכם.

בין השאר נרחה לפי שעה ביטול הפיקוח על הבננות, אשר מוסדות ממשלתיים שונים המלי

גם העלאת מחיר החלב, שאושרה כבר באומן עקרוני במשרר המסחר לא תיכנס לתוק סה בראשון למברואר, כמי סחסי בו תחילה ורתנה למוער מאות

מעברת ראשון לציון מתחסלת

מעברת ראשון לציון, אש דרכת עברו אלפי משפחת ש כת"א: מ. פישר, מלשכת המס לים, מתחסלת השבוע. מאה המשפחות האתרונות במעברה עוברות לשיכונים של 19 חברי המועצה, שלא נענו לאולטימטום והוצאו ממסים הם: כחרו כשכילם ע"י חברת "נוה

ל-8900 משפחות המתנור רות במעברת נחלת יהודה הינס צת עירית רמלח), פ. הרצברג, שיכונים ברמלח וקובית. א תושבי המעברה סרכו לעזוב את מהסתרות המקידים, א. רפסורט, מקמתיהב. עכשיו רגים כאפי ב. סרישטן, כ. כרמן (אשתו של רות העברתם לסיכונ חבר מכנסת ברמן), ת. אברמוכיין: מוכיר שועלי חבניין כת'א, ח.

איידלנרג, א. וולדמן, י. טשניר חברת "הספה

חבורו "חספר הסוביופ" ברחוב בן יחורה בייישות הצחח חלילה שנית ביד הלב ים שועניון רלק על המון וואים וה. החנות ניווקו קשום

מת זכוכית 77 קטלוג צבעוני חינם ספריות אינטרסיסטם ת'א, רת' בן־יחורה 77. מיקוד 63401 כתובת: a service hearth

בעריכת בנימין נתניהו "מעולה, נחרץ בהבעת הבטחון

שהמערב מסוגל לגבור על הטרור"

> בקשו בחנויות ובספרית "מעריב" תל-אביב, דרך פ"ת 72 א', חיפה, בן יחודה 29, באר-שבע, קק"ל 90

ספרים אבית שוב

(1860) \$500 (200) (86) (86) (86) \$500 (80) (80) (80)

עורכת: בת דורה, גרפיקה: ברברה

פַעם, לְפְנֵי שָנִים רְבּוֹת, תָיוּ הַכְּלְבִים

וַהַחֲתוּלִים בִּידִידוּת רַבְּה. וַמַד שְּׁחַקוּג

פַעָם אַמת,כְּשָשְׁכְבוּ הָחָתוּל (הַּּּלֶב

לְנוּתַ עַל הָדֶשָא, הוֹפִיע לְפְגֵיהִם

עַכְבֶר, שֶהַנִּים מְמְאוּרָתוֹ שְׁמְּסֵּחַת

נַדְהָמוּ הָּחָתוּל וְהַכָּלֵב. השְתוֹמֵם

הָעַכְבָּר. הַבָּלב זְגַּק אַף הוּא בְּעַקְבוֹת

אני חושב שמישהו מאוד

אבוה מסתובב באיזור

uipealo 46

יַחָד טִיְלוּ וְיַתַד אָכְלוּ מָאוֹתַן

מַדוּעַ כּוֹעֵס הָחָתוּל עַל הַכֶּּלֶב

הֶתָתוּל כְּדֵי לַעֲזוֹר לוֹ לִתְפַּׁס אֶת

לַטְרֹף אָת הָעַרְבָּר לְעַצְמִי״.

החל לְיַלל וְלְשְׂרט את הכלב.

כָּעַס הַכָּּלֶב מְאֹד, נָבַת וְנָשׁןּ אָת

וּמַאָּו שׂוֹרֵר כָּעֵס רָב בֵּין הַכְּּלְבִים

וָהָחָתוּל כּוֹעַט עַל הַבֶּּלֶבוּ

בּוֹרָתַ לִּמְאוּרְתוֹ אֲשֶׁר בְּאֲדָמָה.

וְהַחָתוּלִים. הַבֶּּלֶב ווֹבֵּח על הַחְתוּל

וָהָעַכְבֶּר הַשֹּוֹמֶעַ יִלְלָה אוֹ וְבִיחָה מִיָּד

הָתְתוּל. נִבְהַל הָעַכְנֶּר וּבָרַת על נִפְשוֹ.

הָעֵכְבֶּר. אֲבָל הָתְתוּל חְשַב: "רְצוֹנִי

עתידנות

יורם אורעד

קול קורא בּּחָלָל

אָם אָכֶן קַיָּמִים יְצוּרִים נבונים בְּּחָלֶל הַחִיצוֹן, הַאָם לא נוכל אָנוּ לְנַפּוֹת לִיצוֹר עָמָם קַשָּׁר בָּאֶמְצֶעוּת שִדּוּרִים שֶּוְשַדֵּר אֲלֵיחֶם, שדור דדיו וטֶלֶויזיהז לְכְאוֹרָה זֶה וַרְאֶה הָגְיוֹנִי וּפְשוּט. אָבָל לַאָמְתוֹ שֶל דְכֶר זֶה רְחוֹק מלהיות פשוט. במעט בל הבוכבים, שֶׁבֶּהֶם עֲשוּיִים לְהִמְּצֵא חַיִּים אַיוְעֶלִיגָּוְטִיִּים, מְרַחָקִים מֵאִתְּנוּ מֶרְחֶק כֹּה אַדִּיר עַד שֶשִדּוּר רַדְיוֹ

שֶׁיַצֵא מִכַּדּוּר הָאָרֶץ שֶׁלְנוּ יַנִּיעַ אָלִיהָם כַּעָבֹר מַאוֹת וְאַף אַלְפָּי שָנִים. ואולָם מַסְעוֹ שֵל שִדוּר הְרַדְיוֹ אֶל הַכּוֹכָב הַמְיַעָד הַנּוֹ רַק צֵּד אֶחָד שֶל קענֶוָן. סעַד הַשַּׁנִי הוּא הַשְׁדּוּר הַחוֹזַר . אותו נְצָפָּה לְקַבֵּל מִיצוּרֵי אוֹתוֹ כּוֹכֶב אַלָיו נִשְלַח אָת אוֹתוֹת הָרַדְיוֹ שֶׁלֶנוּ ושָיָעִיד עַל קיוּמָם וְיַשְׂא עַל כְּנָפֶיוּ מֶסֶר כָּלְשָׁהוּ אַלֵינוּ. בְּשְנֵת 1974 נְעֲשָה נְסֶיוֹן לְשַׁדְּר

שדור רַדְיוֹ אֶל עַבֶּר כּוֹכָב מְרַחְק, קמצוי בּצְבִיר הַכּוֹכְבִים מְסְבָּר 13. מֶשֶׁוּ הַשִּׁדוּר הָיָה רַק שָלש וּקוֹת. אוּלָם יַעַבְרוּ עוֹד עָשְׂרוַם וַחְמִּשְׁה ' יָעֶדוֹ בָּאוֹתוֹ צְבִיר כּוֹכְבִים. אַם אָכֵן קּיָמִים יָצוּרִים אִינְטֶלִיגְנְטָיִים בְּאוֹתוֹ צְבִיר כּוֹכָבִים וְאִם הָם יְשְרָרוּ אֵלֵינוּ בּחַזֶרָה נְוְכָּה, אוּלֵי, לְקַבָּל תְּשוּכָה בְּעוֹד חָמִשִׁים אֶלֶף שְנִיםוּ אֵין כְּל בּטְחוֹן שַקּנְמִים שָם יְצוּרִים חַיִים וּכְדִי לְהַגְּדִיל אֶת הַשְּבוּי לְמְצוֹא חַיִּים אַיוָעֶליגָוְטִיִים מִשּוּג כָּלְשֶׁהוּ נִצְטְרַדְּ לשדר לעבר מיליוני כוכבים בַּחָלָל וּלְהַמְתִּין מָאוֹת וְאַלְפֵי שָׁנִים. אָם נוסיף לְמָה שֶׁהְעֵלָה עַד עַהָּנה

אָדּוֹן פַבּוּאָה הַנוּץ

ָ מֶכַר אָת הַמְּטָה שָׁלוֹ י ונרדם על קבש הגהוץ. מבר אָת קָנֶש הַנְהוּץ 🐔 🧘 - ונרדם על הָרִצְּהָה. לשקם 🔏 🕻 ו מכר שלחו, מפה

לֶהֶבָה בָּאַשְׁדּוֹד. 4. אָריג בְּעַץ.5.

״שֵׁשׁ עֵל שֵׁשׁ״

ַ מָּאָוָן: זּ בְּבִירַת הַנָּגָב מִסְפָּר לֹא זוּנִי .

6. נְמְצָא, בְּתוֹךְ אִיש.7. חֵי בַּמְיִם,

י ציפוענים יונוב מתוופ אבתוני

ו. כְּמוֹתָהּ יֵשׁ רַבּוֹת בַּבָּה,

וו. מַרְנִישׁ, 12. הָדַף, דְּתָה, 13. עָבַר

מַפְקוֹם לְמְקוֹם, 14. תִּינוֹקוֹת, 15.

שם בּוֹלֵל לְבָעל סִיִּים קָטָן (ג׳וּק),

23. תְּבוּאָה, 25. זָז, נַע בְּתוֹוְיַ הַּנְּדְנֵדָה.

תַּשְבֵּץ הַלְּטָאָה

מְאָזָן: ו. לְטָאָה לֵילִית קְעַנָה הַנְּדְבָּקָת אָל קירוֹת הַבּיִת. 6. בַּעל 2. שי, 3. שָׂם חָמְאָה, לְמְשָל, עַל הַלְּחָם, 4. מְלַת קְרִיאָה בִּתְחַלַת כְּל יוֹם, 5. הוֹבִּי, עִפּוּק לְשָעַת הַפְּנָאי, 6. ראש רָחָב, 14. טַחָנָה בַּעָלַת 4בּנְפַיִּם, בעל חיים הדומה לחמור מפספס, 7. צָפּוֹר שִיר קְטָנָה, 8. מִשְעָנֶת לְתִמִיכָה וְסִיוּעַ בָּהַלִיכָה לְאָדָם צוֹלַע. או פָצוּע בְּרַנְלוֹ, 9. צְפוֹר הַמְּסַמֶּלֶת אָת הַשְׁלוֹם, 10. נְתַנְ בֶּקֶף לְמִטְרַת צְּדְקָה,

סיִים טוֹרָף, מַחָלִיף צָּבְעִים (בְּתִיב מְלַא), וו. מין לְטָאָה נְפוֹצָה בַּעָלת 16. עוֹף מֵיִם אָצִיל בַּעַל צַנְאר אָרְדְּ, 17. בּן בָּקָר, 18. הַכְנִיס לְתַּבְתוֹ בַּעַלֵי וזיים בְּזוּגוֹת זוּגוֹת, 19. מִסְמֵר לְלְיְנִי, 20. בַּעַל חַיִּים טוֹרַף בַּעַל חָבַרְבּוּרוֹת,

21. יְצוּר קוֹפְצְנִי מְמֶּחְלֶּקָת הַדּוּ־חַיִּים, 22. רָכָשׁ דְּבֶר מָה כְּבֶּקֶּרְּ, .23. בְּתוֹכִי, 24. הַאָּכְלָה, 26.... דְנְלָיִם – סוּג שֶל שרץ , 27. אַבֶּר

פתרונות נא לשלוח "למערים לולדים" ח.ד. 20044 ח"א.

הזוכים בפרסים מיום 1.1.88 "בלי שם משפחה": שובל ארגון, קיבוץ מצובה, ד.נ. גליל מערבי - 22835 – זכה בספר "בלונוע בא לספר לך". "מצאו את מקום תעכודה": יאיר סיסקל, ת.ד. 27335, 27279, ירושלים - זכה בסט גירים צבעוני.

"תשבץ הכלב": זיוית מינקובסקי, קיבוץ יפעת ת.ד. 496, 30069 וכתה בספר של צביקה פיק. 'חיות בשינוי אות": הדר זכאי, רח' הפלמ"ח 10 גבעתיים, זכתה בספר "בלונוע בא לספר לך".

> נַם אָת הָעַבְדָּה שֵׁאַינֶנּנּ יוֹדְעִים כָּלֵל אָם הּיְצוּרִים הַמְיַתָּלִים אָכֵּן יַאָּוְינוּ בְּדִיוּק בָּאוֹתוֹ מָדֵר רַדְיוֹ בּוֹ נְשַׁדְּר. תַּהָפֵּךְ מְשִּׁימִת הַתַּקְשֹּׁרֶת הַּוֹּאת לָקשָה הַרְבָּה יוֹתֵר. לא דִּי בְּּלְדְּ שֶׁוּהְיֶה עָלֵינוּ לְכָּוּן אֶת שְׁדּוּרֵינוּ לְמִילְיוֹנֵי כּוֹכְבִים וּלְחַבּוֹת מֵאוֹת ואַלְפֵי שָנִים, אָלָא שֶנָם נִצְטְרַך לְשַׁוֹ בְּנִילְיוֹנֵי הִּדְרִים.

אֶלֶא לְהוֹדוֹת בֶּכֶךְ שֶׁהּנְּּפְיוֹן לִיצוֹר ּקשָר בְּאָמְצָעוּת שְדּוּרִי רְדִיוֹ מֵאָתְנוּ. רָגִי הָאָדָם, אָל יִצוּרִים בֶּחָלֶל הַּחִיצוֹן אַינוֹ יוֹתַר מָאֲשֵׁר חָלוֹם בּלְתִי מַּעָשִּיּי. אם לא בּלְתִּי אָמְשָׁרִי גַּיִמִינוּ.`

